Frauke Scheunemann

WINSTON

Agentul cu lăbuțe moi

Booklet fiction

Cuprins

Prolog Sunt un erou. Sau poate nu sunt?
Permiteți-mi să mă prezint: motanul Winston, consilierul fetelor. În niciun caz motan de companie!
Oare poți să împarți un vis cu altcineva? Și cum de nu-ți poți alege colegii?
Muzica plutește în aer. Și bărbații sunt și ei oameni
Despre cum fac eu exact ce trebuie și totuși aterizez într-o pubelă
Câteodată îți găsești un prieten în drum spre baie
Urc pe scenă, iar scena e întreaga lume
Înghețată. Chifle cu carne. Și o veche poveste cu patru tipi tari
Miiiooorrlaaauuu! Miiiaaauuu! Sau: nimeni nu cântă mai frumos ca mine!
Mă furnică în vârful cozii. Și ea nu se înșală niciodată!
Nu-i de glumit cu babușca. În schimb, aventuroasele pisici de curte sunt de gașcă
Câteodată dintr-un secret mic se face deodată unul uriaș
Despre eroi și castraveți
Cum am gustat pelmeni siberieni. Și am aterizat din nou în gunoi
Mame rusoaice, educație bună și întrebări bizare
De ce pisicile n-au nevoie de educa?ie, iar agen?ii - de înghețată spaghetti
Secretul agenților de succes? Habar n-am. Și eu aș vrea să-i știu
O, brad frumos, o, brad frumos, nu ești doar un vis de Crăciun!
Educație pe rusește. Mâncare italienească. Trișat pe nemțește
Încep căutările!
De-a puia gaia
Comandoul „Salvați-o pe Emilia”. Fără James Bond. Dar cu Winston, agentul cu lăbuțe moi
O călătorie veselă pe apă. Veselă, mai ales dacă nu participi la ea…
Remarcabil de discreți

Fără colțunași pentru Werner. În schimb, o nouă misiune pentru niște muschetari involuntari
Despre pomi parfumați, aspiratoare și pături în carouri
Nu știu de ce întotdeauna am crezut că răufăcătorii sunt proști. Din păcate, nu sunt
Salvare în ultimul minut! Sau nu?
Întrebări peste întrebări! Și destul de multe răspunsuri
Motanul încălțat
Mulțumiri Sau sfântă sardină în ulei, bine că m-au ajutat așa de mulți oameni…

FRAUKE SCHEUNEMANN

SERIA WINSTON 2
AGENTUL CU LĂBUȚE
MOI

Traducere din limba germană de Adela Motoc

Titlul original al ediției germane: *Agent auf leisen Pfoten*, 2014

Editura Booklet, 2017

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2020

Tuturor bunicilor din lume.
Ce am fi fără voi?

Prolog
Sunt un erou. Sau poate nu sunt?

— Pun eu mâna pe tine, afurisito!

Omul întinde spre Odette laba lui uriaşă. Odette se ghemuieşte speriată într-un colţ, cât mai departe de el. Dar n-are niciun rost, pentru că individul o va apuca imediat de ceafă. În orice caz, aşa crede el. Fiindcă, firește, eu nu intram în socotelile lui: eu, Winston Churchill, motan fără frică şi fără prihană! Calculez iute distanţa, apoi sar. Fără frică şi fără ezitare! O fracţiune de secundă mai târziu, aterizez pe umerii răufăcătorului. Duhneşte a tutun şi… a brad. Adică exact ca lucrul ăla pe care îl târăşte Werner în casă de Crăciun. Uluitor! Dar nu mai am timp să mă gândesc la asta, pentru că tipul începe să se scuture zdravăn ca să scape de mine. Mă reped hotărât cu ghearele spre obrajii lui.

— Aaau! Ce-i asta?

Îşi retrage grăbit braţul dinspre Odette şi încearcă, în schimb, să mă înhaţe pe mine. Dar nu mă prinde – sunt prea agil pentru el. Odette, cea mai frumoasă pisică albă din lume, sare din colţul ei.

— Fugi, Odette, fugi de-aici! îi strig. O să-i distrag eu atenţia!

— Nu, Winston, nu plec fără tine!

— Ba da, e mai bine! Pleacă! strig eu încă o dată, dar inimioara mea de pisică tresaltă de bucurie, pentru că Odette vrea să rămână lângă mine.

Înainte ca individul să scape din ghearele mele, îi mai trag o lovitură de labă. El scoate un urlet şi iar încearcă să mă prindă.

— Ah, Winston, şopteşte Odette, eşti atât de…

***

— …Gras! Fă loc!

Eu, gras? Odette!!! Ce înseamnă asta? Casc ochii mari și o privesc pe Odette consternat. Cum poate să mă jignească așa? Doar sunt eroul și salvatorul ei!

Permiteți-mi să mă prezint: motanul Winston, consilierul fetelor. În niciun caz motan de companie!

Nu Odette este cea care m-a jignit atât de odios, ci colocatarul meu uman, profesorul Werner Hagedorn, care se pare că vrea să se așeze aici. Și anume pe canapeaua pe care stau acum, visând cum o salvez pe Odette de un teribil răufăcător. Fir-ar să fie! Era un vis fantastic și tare mi-aș fi dorit să știu ce voia să-mi spună Odette. Ce-i drept, în viața reală noi nu ne-am întreținut prea des. La urma urmei, eu locuiesc aici, pe Hochallee, la numărul 106a, sus, la etajul doi, iar Odette hoinărește mai mult prin curtea din spate a casei noastre. Dar în loc să aflu ce mi-ar fi șoptit Odette la ureche, sunt împins fără menajamente la o parte de Werner. Se trântește zgomotos lângă mine pe canapea. Ce obrăznicie! Ofensat, sar pe podea. Dacă Werner își închipuie acum că îl voi mai lăsa să mă scarpine cu una, cu două, se înșală. Pentru mângâieri oricum nu contez deloc pe el, nici vorbă! Cel puțin de la o vreme încoace, pentru că, de ceva timp, Werner și cu mine nu mai locuim singuri în apartamentul nostru spațios din Harvestehude, cartierul select al Hamburgului. Asta fiindcă ne-am ales cu două noi colocatare – Ana și Kira. La început, Ana stătea aici numai peste zi, lucrând ca menajeră, dar de când a fugit de fostul ei prieten, s-a mutat la noi împreună cu fiica ei, Kira.

Kira și cu mine am trecut deja printr-o aventură incredibilă și, deși eu am crezut întotdeauna că nu pot suferi copiii, între timp am devenit cei mai buni prieteni. Un motiv în plus pentru ca acum să-l las pe prostănacul de Werner să stea pe canapea și să mă duc să o caut pe Kira!

Alerg până la capătul lungului nostru coridor. Acolo este fosta cameră de oaspeți, care acum este a Kirei. Ușa este abia întredeschisă. O împing ușor cu botul, ca să-mi fac puțin loc, și mă preling în cameră. Kira stă la micul birou de sub fereastră. Probabil că tocmai își face temele. Din două salturi, ajung de pe podea pe pat,

iar de acolo pe birou. Într-adevăr, Kira scrie ceva într-un caiet de școală.

— Bună, Winston! strigă ea bucuroasă și mă scarpină după urechi.

Miorlau, asta da întâmpinare! Mă arunc de pe tăblia biroului în poala Kirei și încep să torc. Dacă tot nu pot să-mi duc mai departe frumosul meu vis, măcar merit din plin niște mângâieri. Torc și mai tare.

— Așa, drăguțule! Îți place, nu-i așa? zâmbește Kira. Apropo, Pauli și Tom s-au interesat de tine. Voiau să știe ce mai faci.

Pauli (Paula, de fapt) și Tom sunt colegi de clasă ai Kirei și, totodată, cei mai buni prieteni ai ei. Sunt împreună în clasa a VII-a C la Gimnaziul Wilhelmin. Amândoi sunt de nădejde, serios. Am avut ocazia să mă conving de asta personal. Cum am reușit s-o fac, ca motan? Foarte simplu: am făcut schimb de corpuri cu Kira și am mers la școală în chip de fată de doisprezece ani. IMPOSIBIL? Nu. Chiar așa s-a întâmplat! Și pe urmă, până să facem schimbul înapoi, i-am luat maul unui infractor și am ajutat-o pe mama Kirei să evite mari probleme cu poliția. Sfântă sardină în ulei, ce poveste palpitantă a mai fost și asta!

Dar s-o luăm pe rând: acum câteva săptămâni, Kira și cu mine am ajuns pe un șantier în timpul unei furtuni și am fost loviți de un fulger. Și asta exact în clipa în care amândoi ne doream să fim altcineva. Mda, dorința ne-a fost împlinită, deoarece, când ne-am revenit, nimic nu mai era ca înainte: eu, Winston, mă aflam în corpul de fată al Kirei. Ea, Kira, a devenit dintr-odată Winston, motanul negru din rasa British Shorthair. Și fiecare putea citi gândurile celuilalt. Deși ăsta era un avantaj, schimbul de roluri nu ne-a căzut deloc bine. Mie din cauză că m-am pomenit din senin că trebuia să mă duc la școală în fiecare dimineață în chip de Kira, lucru care la început mi s-a părut îngrozitor. Scârba de Leonie și gașca ei de nesuferite au încercat să-mi vină de hac. Și poate că ar fi reușit, dacă n-ar fi fost Tom și Pauli. Cu ei alături, nu mi s-a putut întâmpla nimic rău. Sunt un pic mândru că am reușit să-i câștig pe amândoi ca prieteni pentru Kira. La început ei nici nu știau că, de fapt, sunt un motan, iar Kirei nu i-ar fi dat prin

minte să se împrietenească cu ei. Prin urmare, într-o oarecare măsură, am fost consilier de fete.

În ciuda acestei experiențe palpitante, nu voiam să rămân până la sfârșitul zilelor mele în corpul Kirei. În adâncul inimii, sunt patruped, nu biped. Dar cum să facem schimbul la loc? Când nu mai speram să găsim vreo soluție, lui Tom i-a venit ideea salvatoare, pentru care nici măcar nu aveam nevoie de un fulger… Pe scurt, totul s-a încheiat cu bine: Kira a devenit din nou fată, iar eu iarăși motan. Din păcate, de atunci nu ne mai putem citi unul altuia gândurile. În orice caz, nu verbal. Dar, cu toate astea, ne înțelegem chiar foarte bine. D-asta știe Kira cât de mult m-aș bucura să-i revăd pe Tom și pe Pauli!

— Mă gândeam să te iau cu mine la următoarea noastră întâlnire. Care, *întâmplător,* are loc azi după-amiază la chioșcul cu înghețată. Înainte de asta, putem să mai dăm o raită prin curtea din spate și să-i vizităm pe amicii tăi. Sau pe o anumită amică.

Kira îmi zâmbește cu subînțeles. Firește că știe că Odette mi se pare trăsnet. La urma urmei, ne-am întreținut destul de des pe tema asta când încă puteam să ne citim gândurile. Odette este cea mai frumoasă pisică pe care o cunosc. Are o blăniță albă ca zăpada, cu sclipiri de mătase și ochi de un negru adânc, în care ai putea să te și îneci. Și, deși trăiește ca o pisică de curte, fără stăpân, este o adevărată doamnă. Din păcate, multă vreme m-a considerat un motan de companie cu nasul pe sus, arogant și moleșit. Ceea ce este o totală stupizenie, bineînțeles! Eu sunt educat, nu înfumurat[11] – o deosebire uriașă! De aceea, Kira mi-a dat o serie de ponturi despre cum aș putea să intru în grațiile lui Odette. Și n-au fost deloc rele. Așa se face că Odette și cu mine ne-am împrietenit cât de cât și, când ne întâlnim întâmplător prin curte, sporovăim cu plăcere despre banalități – despre vreme sau despre ultima masă pe care am luat-o, de pildă. Dar cu siguranță că pentru Odette nu sunt un erou, așa ca în visul meu. Nu *încă.* Fiindcă sunt al naibii de hotărât să schimb asta.

Oare poți să împarți un vis cu altcineva? Și cum de nu-ți poți alege colegii?

O oră mai târziu, Kira terminase temele pentru acasă și am pornit spre chioșcul cu înghețată. Bineînțeles, nu fără ocolul promis prin curtea din spate. Ca să nu venim în vizită cu mâna goală, Kira luase cu ea un castronel cu ficat de pasăre, care este nu numai unul dintre felurile mele de mâncare preferate, ci o delicatesă care o încântă și pe Odette. Mai ales atunci când e proaspăt, ca astăzi.

— Pis, pis, pis! îi strigă Kira pe colegii mei de curte și o ia spre platforma pubelelor.

Ăsta este locul de întâlnire al pisicilor, cum ar veni. Acoperișul platformei este aproape singurul loc din curte unde soarele bate mai toată ziua. Aici este chiar cald, iar vântul nici nu se simte. Așadar, locul perfect în care să mai omori timpul.

Dar astăzi, platforma pare părăsită. Nu sunt acolo nici Odette, nici prietenii ei, Caramel și Spike. Îmi pare rău de Odette, desigur, dar pe ceilalți nu-i regret deloc. E drept că nu mă mai cert cu ei ca acum câteva săptămâni, când am făcut pentru prima oară o vizită în curte împreună cu Kira. Dar nici nu pot să zic că suntem cei mai buni amici. Și nici nu vom deveni vreodată, pentru că suntem, pur și simplu, prea diferiți: în timp ce eu, Winston Churchill, sunt un motan cu un pedigri impecabil și mă trag din renumita rasă British Shorthair, am o blană de un negru profund, foarte bine îngrijită și cele mai bune maniere, Spike și Caramel sunt, ca s-o spun pe șleau, niște vagabonzi oarecare. Spike este cam gras și tărcat, iar Caramel are blana maronie, ciufulită rău și neîngrijită. Și amândoi sunt niște necioplți. Mare minune că o doamnă ca Odette pare să se simtă atât de bine în compania lor. Desigur, asta spune multe despre caracterul ei: în ciuda originii ei neîndoios nobile, ea nu se consideră prea fină pentru cei doi. Prin urmare, Odette nu este numai nobilă, ci și mărinimoasă. Numai că, din păcate, acum lipsește.

— Pis, pis, pis! strigă încă o dată Kira, după care pune pe platformă castronelul plin cu mâncare și își

rotește privirea prin curte. Ei, unde-ți sunt prietenii?

Sar pe platformă și lungesc gâtul. Apoi mă uit la Kira. Ea îmi ghicește imediat gândul.

— Ești dezamăgit, nu? Ai fi vrut s-o vezi pe Odette, nu-i așa?

Miaun tare, iar Kira zâmbește.

— Ei, hai, mai așteptăm o clipă. Dacă simte mirosul ficatului ăstuia delicios, sigur vine. Mai avem puțin timp până la întâlnirea de la chioșc.

Se așază lângă mine pe platformă și mă scarpină după urechi. Miau, splendid! Mă întind cât sunt de lung și-mi dau capul pe spate.

După un timp, se aude ceva în fundul curții. Odette! Imediat îi recunosc mirosul. Sar iute în picioare și încerc să mă prezint într-un mod cât mai favorabil. Mă dau mare și îmi împing pieptul înainte. Acum ar trebui să am un aer destul de distins. Cel puțin așa sper!

— Bună, Winston, mă salută prietenos Odette. Ce ai, nu te simți bine?

— Ăăă, bună, Odette! Dar ce vrei să spui?

— A, nimic. Te ghemuiseși așa de chinuit, c-am crezut că poate te doare ceva.

Brrr! Par chinuit? Și mi-am dat atâta osteneală! Dezamăgit, mă destind și mă scutur scurt.

— Dimpotrivă. Mă simt excelent. Mă bucur să te văd.

— Și mie îmi pare bine că ne-am întâlnit. Să vezi ce întâmplare! Închipuie-ți că noaptea trecută te-am visat.

Adevărat? Nu se poate! Și ea m-a visat?

— Ăăă, da? Cum anume? Încerc să aflu de la Odette.

— Hm, nu-mi mai amintesc exact… dar cred că m-ai salvat. De un monstru. Sau de un om rău. Eram în primejdie și m-ai ajutat. Nostim, nu?

„Nostim” nu e cuvântul potrivit. Mi se pare de-a dreptul incredibil!

— Închipuie-ți, Odette, și eu am…

Dar, până să apuc să-i explic că avuseserăm același vis, Kira mă împinge într-o parte și o ia pe Odette în brațe.

— Uite, Odette. Ți-am adus ceva de mâncare. E proaspăt gătit. Și, firește, mama iarăși a făcut prea

mult!

Menno[2], Kira, avem ceva mai important de discutat decât aprovizionarea cu mâncare. Dar momentul a trecut și Odette îi mulțumește politicos Kirei, torcând ușurel. Apoi se întoarce din nou spre mine.

— Unde eram?

— La visul tău!

— Ah, da. Numai că iar l-am uitat. Oricum, nu era așa de important.

Fir-ar să fie!

— Foarte drăguț din partea voastră că mi-ați adus ceva bun. Din păcate, n-am deloc poftă de mâncare. Tocmai am prins un șoarece gras.

Ce? Pfui! Vânătoare de șoareci! Ca motan de apartament, știu de astfel de practici doar din auzite, firește, și nu-mi pot închipui ce plăcere poți să obții de pe urma lor. Nu mai zic că n-ai cum să pui pătrunjel pe un șoarece pe care l-ai prins! Și numai pătrunjelul face mâncarea perfectă. Mai bine o las mai departe pe Ana să-mi gătească. Dar bineînțeles că nu vreau să critic regimul alimentar al lui Odette, așa că prefer să tac.

— Le dau de veste lui Spike și lui Caramel, lor sigur le e foame.

Oh, nu! Nu ăia doi! Înainte să apuc s-o opresc, Odette a și sărit de pe platformă și a dispărut în fundul curții. Miorlau! Astăzi nimic nu iese ca lumea. Și eu chiar n-am chef să-i aștept pe Caramel și pe Spike. Fac și eu un salt jos și pornesc spre poartă. Kira aleargă după mine.

— Hei, Winston! Unde vrei să fugi? Odette nici nu s-a atins de mâncare. Sigur se întoarce repede. Așteaptă și tu o clipă!

Kira pare dezamăgită. Este de înțeles: la urma urmelor, adusese castronelul cu mâncare ca să-mi facă o plăcere. Aș fi vrut să-i pot explica de ce vreau acum să plec. Cât am fost unul în corpul celuilalt, asta nu era o problemă, puteam să ne înțelegem în gând. Acum nu mai merge. Păcat, dar nu se mai poate schimba nimic. Oricum n-aș mai vrea să fiu fată, mi s-a părut mult prea stresant. Prea multe fandosite pentru un motan ca mine!

***

— În sfârșit, ați apărut!

Evident, Tom și Pauli ne așteptau. Stăteau pe scaunele de răchită de pe terasa Eismarie. Oficial, este terasa preferată a tuturor Wilhelminilor (așa își spun elevele și elevii de la Gimnaziul Wilhelmin). Pauli se ridică, ne vine în întâmpinare și se apleacă să mă ia în brațe.

— Winston, băiete, motan bătrân ce ești! De mult nu te-am mai smotocit. Chiar mi-a fost dor de tine.

Prrr, prrr, PRRR! Și mie la fel. Ceea ce este uluitor. Dacă în urmă cu câteva luni mi s-ar fi spus că mă voi lăsa de bunăvoie luat în brațe de un copil – ba mai mult, c-o să-mi facă plăcere –, m-aș fi tăvălit pe jos de râs. Înainte să-i cunosc pe Kira și pe prietenii ei, nu puteam să sufăr copiii. Îmi păreau prea zgomotoși și prea sălbatici. Dar între timp a trebuit să recunosc că, fără copii, viața mea era tare plictisitoare. Așa de… LINIȘTITĂ!

— Așa, pisicuțe răsfățate ce sunteți, intervine Tom, uitându-se cu reproș peste marginea ochelarilor lui mari și maronii, cu rame de corn, și încrețindu-și nasul plin de pistrui. Gata cu alintatul! Am nevoie urgent de o înghețată spaghetti[3] cu multă ciocolată rasă pe deasupra. Hai să comandăm odată! Ziua de azi de la școală m-a făcut praf!

— Cum așa? Ce-a fost așa de rău? se interesează Kira plină de compasiune. Mie mi s-a părut totul în ordine.

— Mda, dacă în loc de un patru la mate aș fi primit un doi, nici eu nu m-aș fi plâns. Dar cel mai mult și mai mult mă enervează noua idee de *Klassen-Buddy*[4] a domnului Pretorius, oftează Tom din adâncul rărunchilor.

Domnul Pretorius este profesorul de biologie de la a VII-a C și, totodată, dirigintele clasei. Un om foarte de treabă – și un mare iubitor de pisici, firește! Mă mir că a putut avea o idee pe care Tom s-o găsească groaznică. Chiar dacă eu n-am cum să pricep ce este ăla *Klassen-Buddy,* sunt sigur că e o idee bună. Evident, nu sunt singurul de această părere.

— Ce nu ți-a plăcut la ideea asta? Mie mi s-a părut foarte bună, spune mirată Pauli și-și trece mâinile prin părul negru ca smoala, care-i stă în toate direcțiile.

Pauli spune mereu că este o punkeriță, ceea ce înseamnă, probabil, că așa trebuie să-și poarte părul. Și să se îmbrace cu blugi rupți și tricouri și să se dea cu foarte mult creion de ochi.

— Dacă se stabilește din timp cine se va ocupa de foile tale de lucru și de teme în caz că te îmbolnăvești, poți măcar să fii sigur că o să se ocupe cu adevărat. Înainte, totul ținea de șansă și de multe ori nici măcar nu funcționa.

— Așa e, recunoaște Tom. În privința asta, n-am nicio obiecție. Dar mi se pare o tâmpenie că *Buddies* sunt trași la sorți. Cred că am fi putut să ne ocupăm noi singuri de repartizarea partenerilor. Așa, am fi primit fiecare un *Buddy* cât de cât acceptabil.

Kira și Pauli ridică din umeri aproape în același timp.

— Dar nu e chiar așa de rău, spune Kira. La urma urmei, chestia asta nu se întâmplă des. Poți să iei liniștit foile de lucru și pentru cineva care nu ți se pare prea grozav.

— A, da? face Tom, privind-o sceptic. Tu pe cine ai primit la tragerea la sorți?

Kira ezită un moment.

— Ăăă, eu am tras-o pe Pauli.

Tom cască ochii mari.

— Serios?

— Da. Ce întâmplare…

— Poftim? Avem în clasă douăzeci și opt de elevi, ceea ce înseamnă că în cutie erau paisprezece nume, pe care trebuiau să le tragă ceilalți paisprezece copii. Și tu ai pus mâna fix pe biletul lui Pauli. Nu pot să cred! Sigur ai făcut vreo mânărie.

Kira nu spune nimic. Pauli începe să chicotească.

— Ei, i-am dat și noi sorții o mână de ajutor. Kira a tras mai întâi biletul Emiliei, dar l-a aruncat repede înapoi în cutie.

Înțeleg perfect. În afară de prietena ei, scârba de Leonie, Emilia este de departe cea mai odioasă fată din a VII-a C. Neprietenoasă, arogantă… Unde mai pui că

nici n-o prea duce capul. Una peste alta, o combinație de trăsături nu foarte atractivă. Nici eu nu i-aș fi adus temele dacă ar fi fost bolnavă.

— Mda, la a doua tragere am avut mai mult noroc, confirmă Kira. Atunci am primit-o pe Pauli. Ce bine, nu?

Tom oftează din nou adânc.

— Tu pe cine ai nimerit? îl întreabă Pauli.

Tom trage aer adânc în piept și răspunde cu ciudă:

— Pe Emilia. Am tras-o pe Emilia.

Miau! Ca motan, firește că nu sunt expert în trageri la sorți, dar cred că cele două fete îi datorează urgent lui Tom o înghețată spaghetti foarte, FOARTE mare!

Muzica plutește în aer. Și bărbații sunt și ei oameni

— Mulțumesc, domnule profesor! Vă mulțumesc din suflet!

Hei, ce se întâmplă aici? Kira, Pauli și cu mine intrăm în casă chiar în momentul în care Ana îi sare de gât lui Werner. Nu prea îi stă în fire. Vreau să spun că, de obicei, ea și Werner păstrează o anumită distanță. Nu așa de mare încât să-ți închipui că nu se pot suferi. Dimpotrivă, am impresia că se înțeleg chiar bine. Dar, așa cum îl știu eu pe bătrânul meu Werner, se cam fâstâcește când îi e cineva simpatic. Și cred că Ana îi e foarte simpatică. În orice caz, de când Ana și Kira locuiesc la noi, profesorul se poartă altfel. De pildă, e mai atent la felul în care arată. Desigur, Werner a fost întotdeauna îngrijit, dar, mai nou, petrece suspect de mult timp în fața oglinzii. Apoi, își zbârlește buclele șatene cu șuvițe cenușii când într-o direcție, când în alta. Ceea ce oricum este complet absurd, fiindcă freza lui Werner nu se schimbă deloc, indiferent dacă buclele sar în dreapta sau în stânga: tot răzvrătite sunt. În ultima vreme, Werner pare să mediteze pe îndelete la felul în care se îmbracă. Și dacă nu este mulțumit de ce vede în oglindă, se schimbă iarăși. E ceva absolut nou! Când Olga, sora Anei, mai era menajera noastră, profesorul nu făcea niciodată asta. O să urmăresc fenomenul îndeaproape!

Dar deocamdată, tot ce vreau e să știu de ce l-a îmbrățișat Ana cu atâta entuziasm pe stăpânul meu. Ana e radioasă și acum, iar Werner stă încremenit, un pic cam stingherit. Mă apropii de ei și ascut urechiușele.

— Cu plăcere, Ana. Ar fi mare păcat ca acest frumos pian cu coadă să se degradeze, devenind o simplă piesă de mobilier. Așadar, dacă ai vrea din când în când să cânți la el, mi-ai face o mare bucurie.

Aha! E vorba de pianul caraghios care ne ocupă în ultima vreme toată sufrageria. Pianul cu coadă. Ciudat nume pentru un pian, nu? Dacă am înțeles eu bine, mama lui Werner, Erika, s-a mutat dintr-o casă mare

într-o locuință mică și n-a putut să ia cu ea monstrul. Cum, în comparație cu frații săi, Werner are de departe cea mai mare locuință, noi am moștenit măgăoaia. Fiind valoros, nu putea să ajungă, ca alte mobile, la depozitul de vechituri. Mda. Și uite-așa se schimbă frumosul nostru living. Deși este, evident, un instrument, iar Werner este total lipsit de simț muzical.

Kira tușește ușor.

— Bună, mami, bună ziua, domnule Hagedorn! Am adus-o cu mine pe Pauli, sper că e în ordine. Ultima oră nu s-a mai ținut, Pauli și-a uitat cheia și mama ei încă nu e acasă.

— Nicio problemă, mormăie Werner, iar Ana încuviințează cu o mișcare din cap.

— Oricum, iar am gătit prea mult, spune ea și râde. Avem nevoie de ajutoare la mâncat.

— Super, mulțumesc!

Ne încolonăm cu toții spre camera Kirei. Când s-au mutat la noi Ana și Kira, la început au împărțit camera de oaspeți. Dar apoi, când a devenit clar că vor rămâne amândouă aici, Werner și-a eliberat spațioasa cameră de lucru și și-a instalat biroul în cămăruța de lângă bucătărie. Înainte de asta, fusese un fel de debara cu fereastră. Dar acum, golită și proaspăt zugrăvită, nu arată deloc rău. Kira locuiește în vechea cameră de oaspeți, Ana, în fostul birou, iar Werner are acum un drum mai scurt până la frigider, dacă atunci când meditează la vreo complicată problemă de fizică are urgent nevoie de un iaurt sau de o chiflă cu salam. Numai pentru mine nu s-a schimbat nimic: coșulețul meu este tot pe coridorul cel lung, pieziș față de ușa de la intrare.

În mod surprinzător, Werner și-a cedat camera fără niciun regret. Dimpotrivă. „Odaia aia era oricum prea mare pentru o singură persoană. Acum e numai bine!” a constatat el mulțumit, după ce toate mobilele au fost mutate. Cine s-ar fi gândit că Werner se va trezi cu încă o familie, la vârsta lui!

Odată intrate în camera Kirei, fetele se trântesc pe pat. Aștept o clipă, apoi mă strecor după ele și mă așez alături.

— Spune-mi, mama ta și profesorul Hagedorn sunt cumva împreună? se interesează Pauli.

— Nuu! Ce ți-a venit? se miră Kira.

— Păi părea o scenă foarte drăgăstoasă. Exact ca între doi oameni care chiar țin unul la celălalt.

— E clar că țin unul la celălalt. Dar asta nu înseamnă că și sunt împreună. Lui mami îi place profesorul ca om. Nu ca bărbat.

Sfântă sardină în ulei! Ciudat mai vorbesc oamenii! Bărbat sau om – care-i diferența? Bărbații sunt și ei oameni. Sau poate nu? Și Pauli pare contrariată de distincția asta. În orice caz, se încruntă și scoate un „Aha”.

Kira oftează.

— Vezi tu, Pauli, lucrurile stau așa: după eșecul cu fostul ei prieten, Vadim, mama s-a cam săturat. Cred că se bucură să fie din nou singură.

Între Werner și Vadim nici nu există comparație, pentru că primul este un profesor foarte amabil și grijuliu, iar cel din urmă, un delincvent antipatic și periculos. Dar, dincolo de asta, informația pe care ne-a dat-o Kira nu-mi pică deloc rău. La urma urmelor, Olga, sora Anei, ne-a părăsit pentru că s-a îndrăgostit de un oarecare Dieter și s-a mutat cu el într-un loc îndepărtat, numit Köln. Numai din cauza asta a angajat-o Werner pe Ana ca menajeră. Ar fi tare rău dacă și Ana s-ar îndrăgosti de un bărbat și, din cauza asta, am rămâne brusc fără ea. În primul rând, pentru că Olga și Ana nu mai au nicio soră. În al doilea rând, pentru că și Kira ar pleca de aici și asta ar fi chiar foarte rău. Doar suntem cei mai buni prieteni acum. Așa că e bine că Ana nu mai vrea să știe de bărbați. Altfel stau lucrurile dacă se îndrăgostește de Werner, firește. Atunci n-ar mai trebui să plece. În schimb, dacă ipoteza Kirei despre interesul Anei față de bărbați e corectă, atunci totul rămâne ca până acum. Foarte frumos. Eu și așa nu sunt amator de mari schimbări.

Pauli chicotește.

— Adică bărbații sunt porci?

Ce? Porci? Cu rât și patru picioare? De unde i-a venit așa o idee? Că oamenii sunt niște dobitoace, asta am aflat și eu, dar cum să fie bărbații porci? Ăsta sigur

nu-i un compliment. Cum de noi, animalele, trebuie să plătim întotdeauna pentru însușirile neplăcute ale oamenilor? Asta da obrăznicie!

Kira clatină din cap.

— Nuuu, nici chiar așa. Cum am spus, îi place Werner ca om. Mama n-are nimic împotriva bărbaților în general. Numai împotriva bărbaților ca bărbați.

Ah, ce logică omenească sucită! Și ce stupizenie! Bărbații sunt și ei oameni, miau!

— Mama mea tare ar vrea să nu mai fie singură, povestește Pauli. N-a spus-o explicit, dar eu știu că așa e. De fiecare dată când apare un tip cât de cât prezentabil, își răscolește toate boarfele, se machiază și tot așa. În plus, s-a înscris pe un site de *dating,* unde poți să cunoști alți oameni singuri, spune Pauli, chicotind. Dar asta este strict secret. Nu mi-a povestit nici mie, dar mi-am dat seama, pentru că în ultima vreme a început din nou să stea la calculator.

Site de *dating*? Ce-o mai fi și asta? Eu mi-am închipuit mereu că internetul este un loc în televizorul ăla mic care se numește computer. Mi-a arătat Kira când își făcea temele la biroul Anei. Căuta pe internet niște rezolvări la mate. Mie mi s-a părut că internetul e un fel de lexicon. Deci nu un loc unde să te duci. Cum să cunoști pe cineva acolo?

— Serios? se miră Kira, chicotind și ea. Mama ta își caută pe cineva?

Pauli încuviințează din cap.

— Da, cred că vrea să se îndrăgostească din nou.

Interesant! Conceptul omenesc de iubire a rămas pentru mine foarte cețos. Dacă vrei să fii împreună cu cineva, evident că este important să fii îndrăgostit. Altminteri și Werner și Ana ar putea fi, pur și simplu, împreună. Noi locuim toți într-o locuință, ne și înțelegem bine… de ce nu poate să fie de ajuns? Și cum să cunoști în calculator pe cineva de care să te și îndrăgostești? Fără ca măcar să-l fi văzut vreodată? Nu înțeleg. Drept să spun, eu unul sunt foarte bucuros că Werner al meu n-are nimic de-a face cu tot tărăboiul ăsta care se face în numele iubirii. Iubirea pare să fie un lucru foarte complicat, de care n-avem deloc nevoie

aici. Noi ne mulțumim să trăim pașnic împreună în apartamentul nostru din Hochallee. Miau!

— Treaba asta a început s-o preocupe pe mama mai ales de când s-a recăsătorit tata, povestește mai departe Pauli. Vestea a supărat-o rău și probabil îl invidiază din cauza asta.

— Hm, face Kira și rămâne tăcută.

Pauli o privește îngândurată.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? E și el în Hamburg?

Kira se ridică de pe pat și dă din umeri.

— Habar n-am. Dar nu cred. Mama nu vorbește niciodată despre el. Ne-a părăsit când eu eram încă mică. Abia mi-l amintesc.

— Ți-e dor de el? întreabă curioasă Pauli.

Kira clatină din cap.

— Nuuu. După cum ți-am spus, abia mi-l amintesc. Ca atunci când încerci dimineața să-ți amintești ce-ai visat. Știi că a fost ceva, dar nu mai știi exact ce.

— Ei, lasă, nu e așa de important. Câteodată mă gândesc că oricum ar fi mai simplu dacă ai avea de la bun început un singur părinte. La urma urmei, dacă e unul singur, n-are cu cine să se certe. Ar fi mai multă liniște – un mare avantaj!

— Da.

Kira nu spune mai mult, iar eu am senzația că nu mai vrea să vorbească despre asta. Ce s-o fi întâmplat? De obicei, nu e așa de tăcută. Discuția asta chiar că mi-a stârnit curiozitatea. Încerc să-mi imaginez cum ar putea arăta tatăl Kirei. Kira seamănă cu mama ei: este suplă și blondă, cu ochi albaștri. A fost comic că i-a păstrat chiar și când se afla în corpul meu, iar eu, la rândul meu, ca fată, aveam ochii mei verzi de motan Winston. A trebuit să ne ferim ca de foc ca Ana să nu observe. Și-ar fi dat imediat seama că ceva nu e în regulă cu noi. De aceea, deseori apăream la micul dejun cu ochelarii de soare pe nas. Mă rog… Așadar, ce ar putea avea Kira de la tatăl ei? Poate felul cum își apleacă uneori capul? Ana nu face niciodată așa. Sau buclele ușoare din părul ei lung? În fond, părul Anei este complet întins.

— Acum hai să ne vedem de temele pentru acasă, schimbă Kira, în sfârșit, subiectul. La engleză chiar

trebuie să ne punem serios pe treabă, săptămâna viitoare avem lucrare de control.

Pauli încuviințează din cap.

— Da, ai dreptate. Ultima mea lucrare n-a fost strălucită. Aproape la fel de slabă ca a Emiliei, care nici nu știe pe ce lume trăiește, râde Pauli. Ce distracție pe capul lui Tom, să răspundă de temele ei!

— Mda, am un pic conștiința încărcată, recunoaște Kira. Tragerea la sorți n-a fost chiar corectă. Sper că Tom nu ne poartă pică.

— O să supraviețuiască, ridică Pauli din umeri.

— Totuși, eu m-am simțit destul de prost azi când i-am mărturisit totul.

— În regulă, atunci o să ne revanșăm însoțindu-l în prima lui misiune ca *Buddy.* Sper să nu fie prea curând.

Kira râde.

— Nuuu, sigur nu. Doar Emilia nu se îmbolnăvește niciodată. Știi cum se spune: iarba rea nu piere cu una, cu două!

Fetele își petrec ora următoare întrebându-se una pe alta cuvinte în engleză. Plicticooos! Singurul lucru care îmi ține atenția trează este că știu și eu unele cuvinte, pentru că mai țin minte ceva engleză de când eram în corpul Kirei. Ca om, m-am pomenit știind dintr-odată toate lucrurile astea care se învață la școală, cum sunt cititul, scrisul și socotitul. Și se pare că nu mi-am pierdut cunoștințele nici după ce m-am întors în corpul meu. Așa se face că s-ar putea să fiu singura pisică din lume care știe să citească. Din păcate, nu există nimeni care să mă aprecieze la justa mea valoare, deoarece restul pisicilor nu dau doi bani pe asta, iar oamenilor n-am cum să le arăt ce grozav sunt. Nici măcar Kirei, fiindcă s-a zis cu cititul gândurilor. Miorlau! Este îngrozitor să fii un geniu necunoscut!

Mă strecor afară din cameră și mă instalez pe pervazul sufrageriei. Aici mă pot bucura din plin de ultimele raze de soare ale călduroasei după-amiezi de vară. Pe fereastra batantă pătrunde o adiere călduță. Ce minune! Cine să vrea să fie om, dacă poate fi motan?

Chiar când era să mă fure somnul, un zăngănit puternic mă aduce înapoi la cruda realitate. Dar ce se întâmplă? Abia a încetat zăngănitul, că încep un

miorlăit și un pufăit de ți se rupe sufletul. Te trec fiorii, nu alta! Arunc speriat o privire pe fereastră, să văd ce se petrece în curte. Nu pot să deslușesc nimic, dar pufăitul și miorlăitul sfâșietor se aud tot mai tare. Sfântă tăviță cu nisip! Acolo trebuie să se fi petrecut ceva îngrozitor! Sper că Odette n-are probleme!

Îmi întind capul spre deschizătura ferestrei, ca să pot auzi mai bine, și recunosc, într-adevăr, glasul lui Odette. Pe dată părul de pe ceafă mi se ridică băț și un fior rece îmi coboară pe spinare până în vârful cozii. E drept că nu înțeleg ce spune, dar se simte în vocea ei că îi este foarte frică. E clar: trebuie să-i sar în ajutor! Iar pentru asta trebuie să cobor în curte, și încă IMEDIAT!

Despre cum fac eu exact ce trebuie și totuși aterizez într-o pubelă

Dintr-un salt, ajung de pe pervaz lângă ușa livingului. Apoi fuguța pe coridor și înapoi în cameră la Kira și Pauli. Pufai zgomotos și mă arunc la picioarele Kirei: Fetelor, deschideți-mi ușa! Repede!

Dar Kira nu numai că nu-mi mai poate citi gândurile, ci nici nu pricepe nimic din limbajul meu prin semne, extrem de inteligent. În loc s-o pornească în fugă cu mine spre ușa de la intrare și să mi-o deschidă, ea se apleacă și mă ia în brațe.

— Hei, Winston, cum se face că iar ți-e foame? Doar știi că nu trebuie să cerșești pentru asta.

Miorlau, miau, miau, miooo! Nu mi-e foame! Și NU cerșesc! Atâta lucru ar fi trebuit să știi și tu, Kira! Am nevoie de ajutor IMEDIAT! Mă zvârcolesc în brațele Kirei, încercând prin smucelile mele să o împing afară din cameră. Ceea ce, firește, n-are nicio șansă de reușită, dar trebuie să-i dau cumva de înțeles ce aștept de la ea.

În zadar: Kira chicotește și mă strânge și mai tare în brațe.

Pauli mă privește curioasă.

— Dacă ar fi un câine, aș zice că vrea să iasă afară.

În primul rând: ce mega-nerușinare! Doar nu sunt câine! În al doilea rând: perfect corect! Hai, Kira, ascultă-ți prietena și lasă-mă să ies!

Kira ridică din umeri și se pregătește să mă lase jos.

— Dacă așa crezi…

Nici n-am atins bine podeaua, că și țâșnesc ca din pușcă și nu mă opresc decât când mă văd ajuns ia ușa de la intrare. Kira și Pauli vin fugind în urma mea, de data asta par să fi înțeles ce încerc să le transmit. Era și timpul! Cum deschide Kira ușa, cum o zbughesc pe palier și în jos pe scări. La parter am noroc: ușa casei este larg deschisă, pentru că Klaus-Dieter, stomatologul bărbos de la etajul trei, tocmai își aranjează foarte tacticos cumpărăturile săptămânale în fața ușii, ca apoi să își aducă bicicleta pe coridor.

Zdup! Am și ieșit și imediat o cotesc în curtea din spate.

Odată ajuns acolo, mă uit înfrigurat după Odette. Dar n-o văd și nici n-o mai aud. Rămân năucit în mijlocul curții. Mă uit încă o dată în jur. Nimic.

Ia stai! Nu se aude cumva un scâncet slab dinspre platforma pubelelor? Fug într-acolo și îmi ciulesc din nou urechile. Chiar așa!

— Odette! strig eu. Tu ești?

Dinspre platformă se aude un huruit, apoi Odette apare dintre două pubele. Arată groaznic: blana ei albă este încleiată și pătată și, în plus, miroase atât de puternic, încât îmi mută nasul din loc.

— Odette! Sfântă sardină în ulei! Ce s-a întâmplat?

Odette se așază lângă mine, se vede că este epuizată.

— Winston, cerul te-a trimis!

Ha, iată un salut pe placul meu. Îmi iau un aer afectat. Dacă sunt erou, să mă port ca atare!

— Cum pot să te ajut? mă interesez eu cu importanță.

— Caramel a căzut într-unul dintre containere și a rămas prins. Eu am încercat să-l eliberez, dar nu reușesc. Este înțepenit între peretele pubelei și o lădiță de fructe și de-abia mai poate respira. E groaznic! Dar poate c-o scoatem la capăt împreună!

Aha, deci! Este vorba de nătărăul de Caramel. Observ cum curajul meu de erou se risipește fulgerător. Să fim înțeleși, pe Odette aș fi ajutat-o, desigur, oriunde și oricum, nu mi-ar fi fost frică de nimic. Dar Caramel? Să mă bag pentru el într-o pubelă întunecoasă și împuțită? Miorlau, nu așa îmi imaginasem situația!

— Hm, dar Spike pe unde umblă? încerc eu să mă lămuresc. N-are decât să-și salveze el tovarășul!

— Habar n-am. Nu e pe aici. Poate că s-a dus la veterinar cu nevestica lui.

— Aha. Păi atunci înseamnă că sigur vine curând. În cazul ăsta, eu… ăăă…

Trag de timp, mă gândesc cum s-o fac pe Odette să înțeleagă că n-am deloc chef să mă arunc în pubelă de dragul lui Caramel.

— Ia spune, să înțeleg că trebuie să-l aștept pe Spike? Pentru că tu nu vrei să ne ajuți? spune Odette cu dezamăgire în glas.

— Ăăă… Nu… doar mă gândeam așa… ăăă…

— Winston, Caramel are nevoie de ajutor ACUM, nu mai târziu. Și Spike oricum e prea gras – n-are cum să încapă înăuntru! Dă-i drumul, hai să sărim împreună în tomberon și să încercăm să îndepărtăm cumva lădița de fructe de Caramel.

Mă holbez la spațiul dintre Odette și pubelă, încă nehotărât.

— WINSTON! pufnește Odette indignată. Unul dintre tovarășii tăi e la ananghie! Ia ascultă! Ce greu răsuflă Caramel! Știu că voi nu vă înțelegeți prea bine. Dar când cineva are nevoie de ajutor, nu poți să-l lași baltă. Nu pentru că ți-e simpatic, ci pur și simplu pentru că așa e corect. Priceput?

Oftez. Din prudență, oftez doar în sinea mea, fiindcă nu mai vreau necazuri cu ea. OK, atunci zdup în pubelă! Dar n-apuc să fac mai mult de un pas spre lada de gunoi, când îmi vine în minte o idee mai bună.

— Odette, fii atentă, am găsit o soluție! Kira și prietena ei, Pauli, sunt în casă. Tocmai mi-au dat drumul afară, pentru că am făcut mare tărăboi când te-am auzit. Probabil că oricum se întreabă unde voiam să plec. Mă reped până sus și le aduc pe amândouă încoace. Ele nu trebuie decât să întindă mâna și l-au și eliberat pe Caramel. Ar trebui ca el să facă un pic de zgomot când ajung amândouă lângă platformă, OK? Explică-i tu asta, iar eu plec să aduc domnișoarele.

Odette mă privește sceptică, după care se ridică.

— Bine, poate că ai dreptate și avem nevoie de ajutor uman. Mă cațăr la Caramel și îi explic. O să rămân cu el, cred că are nevoie acum de un suflet de prieten lângă el.

— Tocmai. Așa să faci. Am plecat.

Dau fuga la ușa de la intrare. Sper să-l mai găsesc acolo pe Klaus-Dieter, luptându-se cu bicicleta lui!

Nu. Din păcate, nu. Ușa casei este închisă, numai pungile cu cumpărături ale stomatologului mai sunt afară. Nici urmă de Kira și Pauli. Fir-ar să fie! Cum ajung eu iar în casă? Mă hotărăsc ca pe moment să mă

întind pe preș. Cu siguranță nu va trece mult și Klaus-Dieter va veni să-și ia pungile. Bun, Caramel chiar este într-o situație critică, dar nu arde.

Nu trec decât două secunde și încep să înțeleg că nu mai am mult timp la dispoziție. Îmi dau seama după o mașină uriașă, care oprește în dreptul curții vecinilor noștri. Păi asta e… MAȘINA DE GUNOI! Vai, nu! Și când or termina de ridicat gunoiul de la vecini, gunoierii o să tragă mașina în dreptul curții noastre și o să golească pubelele de acolo! Cu Caramel cu tot. Și… cu Odette!

Mă cuprinde așa o groază, încât sar imediat și mă rostogolesc în jos pe treptele de la intrare, trecând la un fir de păr distanță de cumpărăturile aranjate de Klaus-Dieter. Străbat în goană curtea interioară până ajung la platformă și apoi sar în tomberon. Imediat mă înconjoară o duhoare grețoasă – dar, cel puțin, aterizez pe un fel de pernă moale.

— Vai…

Bine, nu e pernă, e Odette.

— Ce faci aici? Unde a rămas Kira? Caramel cred că a și leșinat.

— Odette, nu mai avem timp! Gunoierii trebuie să vină din clipă în clipă să răstoarne pubela în mașina de gunoi, cu tot ce e în ea. Am văzut destul de des cum se întâmplă asta de la fereastra mea – crede-mă, n-ai vrea să ajungem acolo!

— Și Caramel? Tot mai atârnă cu capul în jos lângă lădița de fructe, iar eu nu pot să-l trag.

— Stai să mă uit și eu.

Mă strecor pe lângă Odette și mă cufund tot mai mult în container. De undeva de jos, îl aud pe Caramel gemând. Aici înăuntru e întuneric beznă, dar când mă uit mai îndeaproape, mi se pare că recunosc contururile fundului lui Caramel. Este, într-adevăr, înghesuit între o ladă și peretele tomberonului, garnisit cu ceva ce seamănă cu o salată vestejită sau cu un buchet de flori ofilit. Și tot așa și duhnește! Ptiu!

Mă târăsc spre el și îl zgâlțâi. Nicio reacție. Sfântă sardină în ulei! Nu se poate! Scoală-te! Îl zgâlțâi din nou, dar nimic. Mă opintesc cu lada, dar nu se urnește din loc nici măcar un milimetru. Fir-ar, fir-ar, fir-ar!

— Cum merge? Îl scoți? îmi strigă Odette de undeva.

— Nuuu, nicio șansă. Cum a ajuns acolo? Cât de tolomac să fii ca să sari cu capul înainte într-o pubelă?

— I-a făcut poftă o chiflă cu carne pe care o aruncase cineva în tomberon. Mirosea atât de frumos…

„Mirosea atât de frumos?” Mă mir c-a putut să adulmece ceva aici, cu toată duhoarea asta. În fine, nu contează, trebuie să ne vină urgent o idee, înainte să…

Dar, chiar în acest moment, se aude o bufnitură puternică și pubela se mișcă. Odette și cu mine suntem zgâlțâiți la grămadă cu gunoaiele neapetisante din tomberon.

— Odette, sunt gunoierii! Sari imediat afară!

— Și Caramel? Ce facem cu el?

— Am eu grijă de el. Afară cu tine!

Ea șovăie.

— Odette, nu poți să mă ajuți aici, te rog să nu mă stingherești. Afară!

OK, este o stupizenie totală, pentru că n-avea cum să mă stinghereacă, dar gândul că ar fi putut să aterizeze și ea în mașina de gunoi era insuportabil. Mai bine fac pe eroul și dispar împreună cu Caramel. Lăbuțele din spate ale lui Odette, pe care le simțisem lângă mine, dispar.

— Hei, ce faci acolo? aud o voce de bărbat surprinsă.

Gunoierul.

— Cauți senzații tari? Încă două minute și ai fi aterizat în presa de gunoi. Haide, șterge-o!

MIORLAU! Presa de gunoi? Sună rău de tot! Cumplit! Intru în panică. „Stai calm, Winston”, încerc eu să mă liniștesc, „fă ceea ce trebuie!”. Îmi iau încă o dată avânt, mă afund din nou prin gunoaie după Caramel și scutur cât pot de tare lada de fructe. Nicio șansă. Nu e nimic de făcut. Pur și simplu nu am destulă putere în lăbuțele din față. Dacă aș fi avut în clipa asta brațe ca un gunoier, atunci…

Ia stai! Asta e! Brațe ca un gunoier! Scurm prin gunoi și mă cațăr spre marginea pubelei. De îndată ce

văd lumina zilei, mă trezesc față-n față cu omul care încearcă să ridice pubela de pe platformă.

— Ia uite, Gerd, strigă el, mai e aici o pisică! O nebunie, ce fac toate în gunoi?

Omul dă să mă apuce, dar eu nu mă las și fornăi zgomotos.

— Hei, mâțo, ieși afară sau vrei să aterizezi ca un ghem de lână storcit în groapa de gunoi? Întinde mâna și mă înhață de ceafă, dar eu reușesc să apuc marginea de sus a lădiței de fructe și să mă prind zdravăn cu ghearele de ea. Ha! Nu mă scoate el de aici așa ușor! Îmi pun toată nădejdea în ghearele mele, cu ele am tras de pe pereți perdele întregi pe când fugeam de micii ticăloși care sunt nepoții lui Werner!

— Ia, uite, Gerd, băiatul ăsta ține cu tot dinadinsul să ajungă în presa de gunoi! Nu pot să-l scot din pubelă și pace.

— Hm, răsună o a doua voce, poate că mai e ceva în pubelă. Trebuie să fie un motiv pentru care pisica nu vrea să iasă.

Bravo, amice! O sută de puncte! Încerc un amestec cât mai frapant de miorlăituri, sforăituri și pufnete, ca să-l fac să înțeleagă că este pe pista cea bună. Mă vâr din nou în pubelă. Hai după mine! Scurmați unde scurm eu acum!

Iată, acum doi gunoieri se holbează curioși în pubelă. Mă lipesc de lada de fructe și încerc să ridic coada lui Caramel ca s-o poată vedea cei doi. E drept că pentru asta trebuie să împing la o parte cu botul căpățâna de salată veștejită, dar nu mai contează! Un fleac ca ăsta n-are cum să-l împiedice pe Super-Winston să salveze un motan aflat la ananghie!

— Ia uite, Murat, chiar mai e ceva aici. Încă o pisică. Îi văd coada.

Fac puțin loc, pentru ca Gerd și Murat să-l întrezărească mai bine pe Caramel. Gerd împinge prudent lada de fructe într-o parte și întinde mâna după Caramel.

— Aoleu, ăsta e prins bine aici. Trage lada afară!

Omul apucă lada și, din câteva smuceli, o scoate din tomberon. Incredibil ce pot face oamenii cu brațele și

mâinile lor! Și mie mi-a plăcut asta cât am fost în corpul Kirei. Torc cu putere.

— La naiba, cred că băiatul ăsta negru voia să-l salveze pe celălalt, se minunează Murat, scărpinându-se la ceafă. Ce curajos e! Putea s-o pățească. Vezi ce prietenie strânsă poate să existe între animale?

Gerd cade pe gânduri și încuviințează din cap.

— Da, e extraordinar, face el, mângâindu-mă pe cap. Chiar l-ai ajutat pe prietenul tău. Probabil că ții mult la el!

Câteodată îți găsești un prieten în drum spre baie

OK, poate c-ar fi fost mai bine ca după operațiunea de salvare din pubelă să nu mă fi trântit pe pernele albe ale canapelei, dar sunt atât de obosit, încât am nevoie urgent de un pui de somn. În afară de asta, după spălare, fețele de pernă oricum o să arate ca noi și nici n-o să mai pută a gunoi. Una peste alta, după părerea mea, nu există niciun motiv să te agiți așa cum face Ana. Stă în fața canapelei, gesticulează cu arătătorul prin fața botului meu și bombăne de parcă mi-aș fi împrăștiat prin toată casa nisipul din tăviță.

— Păi bine, Winston! Tu nu vezi cum arăți? Ce ți-a venit să te tăvălești prin gunoaie și să sari după aia pe canapeaua asta frumoasă! Cum să scot iar petele de pe ea? să răstește Ana, aplecându-se deasupra mea. PTIU! Și ce mai puți! De parcă ai fi răscolit prin tomberon. Așa ceva e inacceptabil, pur și simplu inacceptabil!

Bine, bine, o să mă așez în altă parte. N-am nevoie de canapeaua voastră tâmpită. Dar chiar când voiam să sar, Ana mă apucă de ceafă cu o mână fermă și mă ține strâns. Aoleu! Ce-i cu atâta grosolănie?

— Ba aici să rămâi, drăguțule! Dacă-ți închipui că te las să distrugi și restul locuinței, te înșeli amarnic. Trebuie să faci o baie! Așa că hai, fuguța spre cadă.

MIORLAU! Baie? Doar nu vorbește serios! Werner nu-mi face niciodată baie și e foarte bine așa. Urăsc apa! Blana mi se îmbibă de apă și e o senzație oribilă. O singură dată a trebuit să intru în baie și a fost de groază. Mama lui Werner m-a băgat în cadă, după ce eu, încă micuț, am făcut cunoștință mai îndeaproape cu o găleată cu pământ de flori și arătam ca un șnițel vienez. Adică nu complet plat, ci pané. În orice caz, în cadă m-am simțit neajutorat și expus și, la sfârșit, duhneam groaznic a gel de duș cu trandafiri de la doamna Hagedorn. Una peste alta, n-a fost o experiență pe care să vreau s-o repet, așa că încep să mă zbat din toate puterile.

— Winston Churchill, te rog, potolește-te!

Aoleu, când Ana mă strigă pe numele meu întreg, situația e gravă. Chiar foarte gravă. Încetez imediat să mă apăr și dau ascultare unei vechi înțelepciuni pisicești: nu te pune niciodată cu cineva care se ocupă de mâncarea ta!

Spășit și cu capul plecat, mă las dus spre baie, dar deodată sună cineva la ușă.

— Ei, ce-i asta?

Ana mă pune jos și deschide ușa de la intrare. Trag cu ochiul curios printre picioarele ei. În fața ușii stau Gerd și Murat! Și în brațe îl țin pe Caramel, care și acum pare cam amețit.

— Ăăă, da, deci bună ziua, bâiguie Gerd. Mă numesc Köster și el e colegul meu, Ciftci. Tocmai am găsit în curtea dumneavoastră o pisică bolnavă în tomberon. Probabil a căzut acolo și n-a mai putut să se elibereze singură. Acum căutăm proprietarul. Vecina dumneavoastră de la mezanin ne-a spus că aici aveți o pisică.

Ana deschide ușa mai larg și îl măsoară din priviri pe Caramel, care zace inert în brațele lui Murat.

— Vai de mine, arată jalnic! Dar asta nu e pisica noastră. Motanul nostru tocmai…

Dar n-apucă să-și ducă vorba la capăt, că Gerd își strecoară capul pe ușă, arătându-mă cu degetul.

— Uite! Motanul care l-a salvat p-ăsta! Sunt sigur, el e!

Ana privește derutată, eu încerc să mă ascund după picioarele ei. N-are niciun rost, pentru că picioarele Anei sunt mult prea suple.

— Da, explică Murat, de fapt a fost așa: noi tocmai voiam să încărcăm pubela pe dispozitivul de basculare, când a sărit de-acolo pisica asta neagră. Dar nu voia să iasă din tomberon și n-a fost chip s-o gonim. Se agățase zdravăn cu ghearele – n-aveai ce să-i faci. Pe urmă am văzut că se ghemuise chiar lângă cealaltă pisică. P-asta cu siguranță n-am fi observat-o, așa de adânc era băgată în gunoi.

Gerd încuviințează din cap.

— Când am scormonit în gunoi după pisica maronie, cea neagră zdup! afară din tomberon și dusă a fost.

Asta așa e. După salvarea lui Caramel nu mai aveam niciun motiv să mai zăbovesc. Ce era să fac, să-l mai țin de lăbuță pe Caramel? Așa că am preferat să-mi iau tălpășița, înainte să-i vină cuiva ideea să mă expedieze împreună cu el la veterinar sau – și mai rău! – la adăpostul pentru animale.

Zeul pisicilor a fost milostiv cu mine: chiar în acel moment, Klaus-Dieter deschisese ușa casei ca să-și adune cumpărăturile de pe treptele de la intrare și, în plus, Kira și Pauli lăsaseră ușa apartamentului întredeschisă, pentru când m-oi întoarce. Atunci, eu țâșt! în casa noastră frumoasă, unde eram în siguranță, și pe canapeaua și mai frumoasă, unde eram în și mai mare siguranță. Până ce Anei i-a venit ideea să-mi facă baie. Miorlau. Restul se știe: acum stau aici cu doi gunoieri în prag, iar Ana se holbează la mine de parcă aș avea două capete.

— Tu ai salvat o pisică? mă întreabă ea fără să-i vină să creadă.

Nu sunt sigur că îmi place tonul ăsta. „Da, de ce nu?” i-aș răspunde dacă aș mai putea vorbi. Dar nu pot, așa că mă limitez la un cât mai demn „Miau”.

— Mdaaa, oftează prelung Gerd. Dar ce facem acum cu pisica bolnavă? Dacă nu-i a dumneavoastră, poate cel mai bine ar fi s-o ducem la adăpost.

BLEAH! E de-ajuns să aud cuvântul ăsta și mi se și face părul măciucă, de la ceafă până în vârful cozii. N-am fost niciodată acolo, dar tot ce am auzit întâmplător despre el a sunat pur și simplu GROAZNIC! Este o casă uriașă, cu multe pisici. Din alea pe care nici mort nu le-ai putea suporta alături. NU ai propria ta canapea. NU ai scândura ta de ascuțit gheruțele. Nici măcar un CASTRONEL DE MÂNCARE al tău nu ai. Totul trebuie împărțit, este un tărăboi incredibil acolo și mereu vin oameni străini care vor să ia o pisică la ei acasă. Nu-i așa că e îngrozitor? Nici celui mai înverșunat dușman al meu nu i-aș dori așa ceva, iar Caramel nu e cel mai înverșunat dușman al meu. Asta ar fi scârba de Leonie, dar ea, din motive lesne de înțeles, nu va ajunge niciodată la adăpost. Deși e o dobitoacă!

În orice caz, ăsta sigur nu e un loc pentru Caramel, așa că pufai tot mai tare, îndrăznesc să ies din ascunzătoare și pornesc în fugă spre Murat, care tot îl mai ține pe motan în brațe.

— Hei, micuțule, se pare că tare nu-ți place povestea asta cu adăpostul! observă tăios Murat și rânjește.

Nu știu ce i se pare așa de comic! BLEAH!

Ana întinde mâna și-l mângâie pe cap pe Caramel.

— Hm, parcă te știu eu de undeva… Mereu te fâțâi prin curte, zice Ana, după care se întoarce spre Murat și Gerd: Fiica mea, Kira, le duce câteodată de mâncare pisicilor din curte. Cred c-am văzut animăluțul ăsta bolnav ieșind dintr-una dintre casele vecine. Aș putea s-o întreb pe Kira, dar ea tocmai își conduce o prietenă acasă. Uitați ce vă propun: lăsați pisica aici, eu o duc la veterinar și pe urmă o întreb pe fiica mea dacă o recunoaște. Dacă nu își dă nici ea seama a cui e, Kira ar putea agăța prin cartier niște afișe cu fotografia ei. Cu siguranță o să reacționeze cineva. Și până atunci poate rămâne aici.

Cei doi gunoieri încuviințează din cap.

— Da, pare o idee bună.

Ana zâmbește.

— Și tu, Winston? Ești și tu de acord?

Torc, ca să confirm.

Murat și Gerd cască ochii mari.

— Măi să fiu! V-a înțeles cumva?

— Bineînțeles. Winston este un motan foarte, foarte isteț. Sunt sigură că înțelege fiecare cuvințel. Nu m-ar mira dacă ar ști și să citească și să scrie, chicotește ea.

Dacă ar ști Ana câtă dreptate are!

— Bine, atunci luați-l.

Murat îl pune cu grijă pe Caramel în brațele Anei. Caramel ridică doar o dată ușor capul și scâncește jalnic. Sfântă sardină în ulei, să sperăm că n-a pățit nimic! Gunoierii își iau rămas-bun, după care Ana închide ușa și se duce, cu pisoiul în brațe, în camera de zi.

— Așa, scumpete. Canapeaua oricum e murdară, așa că poți să-ți tragi un pic sufletul aici.

Îl așază pe una dintre perne, pe care tocmai se revarsă îmbietor razele soarelui. Excelentă idee! Mult

mai bună decât cea cu baia! Dintr-un salt, mă întind lângă Caramel. Splendid!

— Stai, stop! Tu nu, Winston! La baie cu tine! Hai, vino!

CEEE? Pe firele mele din barbă, ce nedreptate strigătoare la cer!

ĂLA are voie să stea pe canapeaua MEA și eu trebuie să fac baie? Dacă aș fi știut asta, nu l-aș fi salvat de adăpost! Pufnesc indignat, sperând ca Ana să-mi observe revolta.

Dar nici că-i pasă. În schimb, mă culege de pe perna moale și caldă și mă ia sub braț, orice rezistență e inutilă! Blestemată fie ziua în care m-am întors în trupul meu de British Shorthair, atât de mic și lipsit de apărare! În orice caz, lipsit de apărare în fața unei menajere extrem de hotărâte.

— Hei, amice!

Ei? Întorc capul. Ăsta e Caramel? Într-adevăr, deși încă mai stă chircit pe canapea, a ridicat capul.

— Mulțumesc mult! M-ai salvat. Mai întâi de gunoieri, apoi de adăpost. Îți sunt recunoscător, ești un prieten adevărat, zice el, apoi își lasă din nou capul pe canapea și închide ochii.

Nu știu de ce, dar dintr-odată mi se cuibărește în burtică un val de căldură. Mă simt bine. Chiar mă simt bine. Astăzi este o zi pe cinste. Cred că am un prieten nou. Sfântă sardină în ulei, uite ce poate face o simplă excursie într-o pubelă! Ana n-are decât să-mi facă baie. Nici că-mi pasă. Chiar dacă-mi face, tot a meritat!

Urc pe scenă, iar scena e întreaga lume

— Ura, am făcut bine la lucrarea de control!

Kira vine acasă și, în culmea bucuriei, își aruncă ghiozdanul în colț. Mă ratează la mustață. Sar pufăind la o parte. Sfântă sardină în ulei! Am ajuns să fiu lovit de obiecte în propria mea locuință, este posibil așa ceva?

— Oh, scuze, Winston. N-am vrut. Doar că sunt așa de fericită! Tare mi-era frică înainte de ora de engleză, dar n-a fost așa de greu. Și acum îmi vine să țopăi de bucurie.

Se apleacă, mă ia în brațe și mă duce la canapea.

— Știi și tu cât de grozav poate fi la școală, adaugă ea, așezându-se într-un colțișor luminat de soare și punându-mă, binevoitoare, și pe mine alături.

Gata, chestia cu ghiozdanul e ca și uitată!

— Dar săptămâna viitoare începe ceva tare de tot, de care mă bucur de pe acum.

Coboară misterios vocea, ca și când ar aștepta să ghicesc ce ar putea fi. Dar asta nu se va întâmpla, firește, deoarece, deși am fost nevoit să petrec un timp în corpul Kirei și, deci, în clasa ei, nu sunt nici pe departe expert în probleme de școală.

— Avem o săptămână de proiecte de artă performativă! O săptămână întreagă! E super! Și vine și un dramaturg de la un teatru adevărat și ne ajută. E grozav, nu crezi?

Hm. Asta nu-mi spune nimic. Artă performativă… ce-ar putea să fie? Lui Werner îi place să joace șah, Anei să cânte la pian, iar mamei lui Werner, căreia i-a aparținut pianul, îi place să joace bridge. Dar sunt săptămâni bune de când nu s-au mai ținut de niciuna dintre aceste activități, așa că poate Kira se referă la altceva. Oricum, se pare că e nevoie și de un dramaturg pentru treaba asta – cine știe ce o mai fi și ăla. Mă uit perplex la Kira.

— Habar n-ai despre ce vorbesc, nu-i așa? Artă performativă înseamnă teatru! Iar dramaturgul este un specialist care ne ajută să pregătim piesa de teatru. Așa ne-a explicat azi doamna profesoară.

Doamne, Kira, ce pot eu să-nțeleg din explicația asta? Pentru mine, teatrul este doar o manifestare la care n-am asistat niciodată și despre care știu că are loc când Werner se îmbracă seara la patru ace, pleacă de acasă și se întoarce destul de târziu. Casc ostentativ, iar Kira își dă ochii peste cap.

— Ce s-a întâmplat cu Winston al meu cel isteț? Tot nu știi la ce mă refer, nu-i așa? Fii atent: să joci teatru înseamnă să interpretezi o poveste. Oamenii se prefac că sunt altcineva și prezintă ceva ce în realitate nu se întâmplă, înțelegi?

Adică teatrul este ca televiziunea? Werner mi-a explicat odată că lucrurile care se redau, de pildă, într-o emisiune numită *Reconstituirea* nu se întâmplă deloc în realitate, ci sunt imitate de oameni care se numesc actori. Bine, de fapt, nu mi-a explicat mie, ci unuia dintre nepoțeii de care trebuia să aibă grijă. Ne uitam împreună la televizor și, pe ecran, a fost omorât cineva. Nepotul a început să urle și atunci Werner i-a explicat că oamenii ăia doar „se prefac". Așa a zis. Pentru ca micuțul să nu mai plângă. Cât despre mine, am rămas consternat să aud ce idei le trec oamenilor prin cap. Să se prefacă… La ce-o folosi așa ceva? Dar deviez de la subiect. Prin urmare, toată săptămâna viitoare, Kira o să se prefacă. Și este foarte bucuroasă din cauza asta. Ciudat, ciudat… dar așa sunt oamenii. Ca motan, nu știi întotdeauna la ce să te aștepți din partea lor.

— Și știi ce e cel mai tare?

Îmi plec capul într-o parte, mă trag un pic în spate și mă uit la Kira circumspect.

— De fapt, sunt două lucruri foarte tari. În primul rând, piesa este un musical. Adică se cântă. Și, în al doilea rând, ai voie să vii și tu! O să jucăm *Motanul încălțat,* iar eu i-am convins pe profesoara noastră de muzică și pe dramaturg că ar fi grozav să avem o pisică adevărată pe scenă. Dramaturgul a zis chiar c-o să fie un spectacol *experimental.*

Experimental? Asta ar trebui să mă liniștească? Mie mi se pare că sună mai degrabă periculos, parc-ar fi vorba de experimente pe animale, dar Kira e atât de entuziasmată, încât vorbește fără întrerupere.

— Directoarea și-a și dat asentimentul, în mod excepțional! Asta înseamnă că ai voie să alergi între culise, ca să dai întregii povești atmosfera corectă. Fantastic, nu?

Ochii ei strălucesc de-a dreptul. Pentru mine, astea sunt două vești proaste dintr-un foc. Ce poate fi mai strident pentru sensibilele urechi de motan decât glasul oamenilor? Gusturile lor muzicale sunt pentru mine o pacoste. De cele mai multe ori, ceea ce trece la oameni drept muzică mă face să dau bir cu fugiții, nu alta! Prin urmare, combinația dintre „muzică” și „ai voie să vii și tu” sună cum nu se poate mai rău. Credeam că pisicile sunt interzise în școli. Oricum, după prima și ultima mea escapadă la școală, Kira s-a ales numai cu necazuri. De atunci am mai fost la școală numai sub formă de om și până acum nu i-am dus dorul. Nu mai vreau să trec pe-acolo! Pentru că, din păcate, nu pot să scheaun ca un câine, mă limitez la un miorlăit cât mai jalnic.

Dar Kira a hotărât să-mi ignore sentimentele. În schimb, mă scarpină la ceafa și-mi șoptește la ureche:

— Mâine deja se împart rolurile și sarcinile, pentru ca luni să putem începe cu adevărat. Deci mâine dimineață, înainte să plec, te trezesc și te iau cu mine. Doamna Heinson, profesoara noastră de muzică, a spus că vrea mai întâi să te vadă și abia pe urmă să hotărască împreună cu domnul Fernandez, dramaturgul, dacă ideea mea chiar e bună. Așa că, dacă te prezinți bine, ai voie să colaborezi cu noi.

Am greșit. Nu sunt două, ci trei vești proaste: muzică, colaborare cu oameni *și* sculat devreme, Grrrrrr! NU VREAU!

***

Domnul Fernandez este un omuleț cu ochelari mari cu rame de corn și un zâmbet foarte prietenos. În afară de asta, este îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, ceea ce mi se pare foarte simpatic – la urma urmei, și eu sunt negru din cap până-n coadă. Se apleacă spre mine și mă măsoară din priviri.

— Hei, ce motan drăguț ești! Să vedem ce putem să aranjăm cu tine.

Eu încep să torc. Nu mi-ar strica puțină reclamă. Dacă azi dimineață încă eram cel mai nefericit motan din lume – mă rog, cel mai nefericit motan din Hochallee –, între timp, ideea cu teatrul a cam început să-mi surâdă. În fond, este o bună ocazie să-i văd din nou pe prietenii mei, Tom și Pauli.

— Hei, aici nu-i voie cu animale! strigă un bărbat care tocmai a băgat capul pe ușă.

Individul face câțiva pași spre noi și mă arată cu degetul.

— Pot să întreb cine sunteți? spune doamna Heinson, privindu-l mirată.

— Albert Schmidt, de la intendență. În săptămânile următoare îl reprezint pe administratorul școlii. Pe domnul Lüttge îl doare spatele, e în concediu medical. Cum am spus, aici nu este voie cu animale, insistă el, aruncându-mi o privire neprietenoasă.

Doamna Heinson îi întinde mâna.

— Numele meu este Heinson, sunt profesoara de muzică. Pisica are acordul doamnei directoare Rosenblatt. Face parte din scenariu.

— Bine atunci, bodogănește Schmidt, ridicând din umeri. Numai să n-o prind că face pipi pe-aici, altminteri o dau afară.

Se întoarce și pleacă. În urma lui rămâne un damf care îmi amintește de ceva. Ce om grosolan! De parcă eu, Winston Churchill, aș vrea să-mi fac treaba în vreun colț! Fără tăvița mea cu nisip. O obrăznicie! Dar cel mai important e că am voie să rămân.

Nu numai că azi dimineață aș fi vrut să evit această excursie, dar nici Ana nu voia să mă lase să ies din casă. După părerea ei, mă bucurasem de suficientă libertate săptămâna asta. Nu înțeleg: doar știe că nu de plăcere m-am tăvălit prin gunoi. Veterinarul la care l-a dus pe Caramel a spus că, în tomberonul cald, Caramel a făcut insolație și că a fost salvat la țanc. Ceea ce înseamnă că sunt un erou, nu un sconcs!

Din fericire, Kira a reușit s-o convingă pe mama ei că are, într-adevăr, nevoie de mine pentru săptămâna de teatru, și probabil chiar așa și e. Doar d-asta sunt

acum pe scenă. „Scena asta e întreaga lume”, așa a zis doamna Heinson. Nu pricep prea bine ce a vrut să spună cu asta. Ca să fiu sincer, nu înțeleg chiar *nimic* din ce-a vrut să spună. Eu nu văd decât niște scânduri oarecare. Nu par prea importante. Dar cum nu sunt decât un motan, stau la o parte și ascult ce le explică domnul Fernandez copiilor.

— Cu siguranță ați mai fost la teatru și ați văzut o parte din echipa care lucrează la montarea unei piese. De cine e nevoie pentru o piesă de teatru? întreabă el, uitându-se la copiii adunați cuminți în fața scenei.

O fată ridică mâna.

— De actori?

— Corect, încuviințează Fernandez cu un zâmbet. N-a fost așa de greu, nu? Dar mai este nevoie și de alți oameni pentru ca o piesă să ajungă pe scenă. De cine?

Câțiva copii ridică mâna. De data asta, Fernandez îi face semn să răspundă tâmpitei de Leonie.

— Absolut hotărâtor este regizorul, spune ea, dându-și importanță.

— Foarte bine! o laudă dramaturgul. Știe toată lumea ce e un regizor?

Eu nu știu, dar bineînțeles că nu pot să spun. Nici n-aș fi avut când, pentru că, până să apuce cineva să zică ceva, Leonie deja s-a băgat în seamă:

— Regizorul este șeful. Actorii trebuie să facă ce spune el. Ceea ce înseamnă că el este persoana cea mai importantă într-o piesă de teatru. E o meserie foarte interesantă. Mă văd făcând asta mai târziu.

Mda, firește că Leonie știe cu ce se mănâncă meseriile în care poți să le dai altora ordine. I s-ar potrivi mănușă!

— Nu e chiar așa, Leonie, o corectează doamna Heinson. Producerea unei piese de teatru presupune întotdeauna muncă de echipă. Regizorul dirijează, într-adevăr, jocul actorilor, dar fără echipa lui n-ar putea face nimic. Iar pe lângă actori mai sunt tehnicienii, care se îngrijesc de muzică și de lumini, costumiera, scenograful, sufleorul și mulți, mulți alții… De dramaturg știți deja, pentru că ați făcut cunoștință cu domnul Fernandez. Și aceasta este o profesie importantă în teatru.

— Da, și pentru că la o piesă lucrează atât de mulți oameni, fiecare dintre voi poate contribui la proiect cu câte ceva. În felul ăsta, veți monta singuri propria voastră piesă, explică dramaturgul.

Leonie se grăbește să ridice din nou mâna.

— Eu vreau să fiu regizorul!

— Tu *ai vrea,* Leonie, o corectează delicat doamna Heinson.

— OK, *aș vrea* să fiu regizorul! spune repede Leonie.

— Ar mai vrea cineva să fie regizor? întreabă doamna Heinson, rotindu-și privirea prin sală.

Tăcere. Nici nu-i de mirare. Cei mai mulți se cam tem de nesuferita de Leonie. Asta o știu din scurta mea viață de elev în a VII-a C.

— OK, Leonie. Jobul este al tău.

— Atunci să luăm fiecare rol în parte, continuă dramaturgul. În primul rând, Motanul încălțat. Care dintre voi crede că s-ar putea pune mai bine în pielea unei pisici? Trebuie să aibă și voce. La urma urmei, Motanul o să aibă de interpretat câteva bucăți solo. Rolul are și mult text. Deci, cine se încumetă?

Kira și Emilia se oferă în același timp. De Kira nu mă mir absolut deloc – rolul i se potrivește perfect. Ea nu numai că s-ar putea pune în pielea unei pisici, ea a și fost pisică! Dar de Emilia sunt surprins. Ca să te pui în pielea cuiva, ar trebui să te mai gândești, din când și când, și la alții. Nu cred că Emilia a mai făcut vreodată așa ceva. Este o dobitoacă, la fel ca Leonie și gașca lor. Aș putea să cânt un cântec despre asta. E de-ajuns să mă gândesc ce plasă mi-au dat fetele astea când eram în corpul Kirei… M-au pus să șterpelesc un tricou, chipurile ca probă de curaj. De fapt, nu voiau decât să dau de belea și de aceea l-au și făcut atent pe paznic. Miau, pe mustățile mele! Cine face asemenea porcării pur și simplu n-are cum să interpreteze o făptură atât de nobilă ca pisica!

— Mai sunt și alți candidați? vrea să știe Fernandez.

Nu. Nimeni nu se mai oferă. Și de ce s-ar oferi? Kira este alegerea ideală. Probabil că toți au observat asta, cu excepția Emiliei.

— Când există mai mulți candidați pentru un rol, atunci, în mod normal, regizorul îi ascultă pe toți înainte de a lua o decizie. Dar voi nu sunteți actori și n-aveți cum să dați o probă în fața noastră, așa c-o să vă pun o întrebare: de ce credeți c-ați fi un bun Motan încălțat? spune el, invitând-o amical pe Kira să răspundă prima.

— Păi eu cânt de multă vreme în cor și cânt și la pian. Deci cred că pot să zic că am ureche muzicală.

Pe bune? Kira știe să cânte la pian? Habar n-aveam. Nu s-a așezat niciodată la pianul nostru, ceea ce nu poate decât să mă bucure. După cum am mai menționat, oamenii și pisicile au vederi foarte diferite despre ce înseamnă muzică frumoasă.

— În afară de asta, am un motan, continuă Kira, și de aceea mă gândesc că știu multe despre personaj.

Fernandez și Heinson încuviințează din cap. Kira pare să-i fi convins.

Emilia își drege glasul.

— Cred că sunt o actriță foarte bună. E drept că n-am pisică. Dar nu contează, că doar nu țin să mă transform în pisică, ci doar să joc un rol. Și eu cânt în cor și, în plus, iau în particular lecții de canto. Și lecții de pian, evident. Cred că e clar care e mai bună dintre noi două. Rolul mi se potrivește mănușă.

Doamna Heinson o ascultă. Văd cum Tom și Pauli își dau ochii peste cap. Par să gândească la fel ca mine. Ce prezentare antipatică! Doar e cât se poate de clar cine merită rolul.

Dar, spre marea mea surpriză, domnul Fernandez îi dă cuvântul lui Leonie.

— Le-am ascultat împreună pe cele două candidate. Acum este rândul regizorului să decidă. Ca în realitate.

Ce? Doar nu vorbește serios! Aia? Să decidă?

Pe chipul lui Leonie se întinde un zâmbet larg. Emilia primește rolul.

— Bine, zice Fernandez. Așa să fie! Succes, Emilia!

Zău că nu pricep. Doar a dat-o în bară! Nu mai încape nicio îndoială: scândurile astea nu sunt lumea întreagă, sunt doar pragul de sus, de care se lovesc unii când calcă pe pragul de jos.

Înghețată. Chifle cu carne. Și o veche poveste cu patru tipi tari

— Ce porcărie! Ce nerușinare!

Pauli nu mai poate de indignare. Întâlnirea pentru pregătirea piesei de teatru s-a terminat, iar acum stăm din nou în cafeneaua noastră preferată, ascultând-o pe Pauli, care își varsă în gura mare toată revolta. Pot s-o înțeleg. Repartizarea rolurilor a fost o catastrofă de la un capăt la altul. Kira s-a mai oferit pentru rolul fiicei reginei, dar a pierdut în fața lui Ruth, altă prietenă de-a lui Leonie. După asta n-a mai avut chef să mai ridice mâna. Prin urmare, aproape toate rolurile importante au mers la gașca lui Leonie, iar pentru Kira n-a mai rămas decât corul. Singura veste bună e că o să am voie să particip și eu, pentru că domnul Fernandez a fost *extraordinar* de impresionat de felul meu elegant de a mă prelinge de la stânga la dreapta în fundalul scenei. Tom o să se ocupe de decor, iar Pauli de costumație, dar nici ei nu sunt prea mulțumiți cu sarcinile astea. Kira n-a mai scos un cuvânt de o jumătate de oră. Este teribil de dezamăgită.

— Și cel mai mult mă enervează că doamna Heinson n-are nimic de spus. Deși a fost atât de nedrept! Iar ea e de obicei atât de drăguță!

Fruntea lui Pauli e înnegurată. Mă fascinează câte sentimente se pot citi pe chipul unui om. Bucurie, mânie, tristețe… Dacă știi la ce să fii atent, chipul cuiva este ca o carte deschisă. Sprâncenele încruntate și buzele strânse ale lui Pauli spun fără dubiu că aici cineva s-a făcut borș.

— De, la proiectul ăsta, șeful e Fernandez, spune Tom, ridicând din umeri. Și ai auzit ce a zis: vrea să facă totul exact ca în realitate. Unde, într-adevăr, regizorul are ultimul cuvânt.

— Auzi, ca în realitate! clatină Pauli din cap. Cred mai degrabă că tatăl lui Leonie a sponsorizat școala cu bani grei. Poate a contat și că profesorul de pian al Emiliei conduce orchestra școlii, iar doamna Heinson are mare nevoie de el pentru musicalul nostru. E clar c-

au fost preferați elevii cărora le dă el lecții particulare. Ce nedreptate! pufnește ea, fierbând de furie.

— Dar, pe de altă parte, Kira nu a candidat decât de două ori. Poate că asta a fost o greșeală. Ar fi putut să se ofere să-l joace pe fiul morarului. Cred că, dacă ai fi vrut, Benni nu te-ar fi concurat. El s-a oferit numai pentru că n-a vrut nimeni rolul.

— Hei! sare Pauli. Doar nu vrei să spui că e vina Kirei!

— Nu, mă gândeam doar că…

— Ești prietenul ei, ar trebui să fii de partea ei!

— Sunt. Dar, chiar și ca prieten, poți să-ți pui uneori câte o întrebare. Sau să spui când ceva nu e în regulă. Asta nu înseamnă că ai ceva cu cineva.

Ceva asemănător am mai auzit eu și de la Werner când s-a certat cu fratele lui pe tema asta. Dacă poți să le spui celor la care ții că au greșit cu ceva. Și dacă pentru asta ei trebuie să se îmbufneze sau mai degrabă să se bucure că un prieten a fost sincer cu ei. Până acum nu mă mai gândisem la asta. Ca motan, n-am așa de mulți prieteni. Înainte s-o cunosc pe Kira, eram un singuratic în toată regula. E drept că acum situația s-a mai schimbat – cu Odette și, mai nou, Caramel, pot să zic că am doi prieteni patrupezi și datorită Kirei, lui Pauli și lui Tom, chiar trei prieteni bipezi. Așa că o să am timp să învăț mai multe despre ce înseamnă prietenia.

— Dar tu de ce nu spui nimic? o întreabă Tom pe Kira.

În loc de răspuns, ea doar își pleacă fruntea și linge puțin din înghețata de ciocolată. Apoi oftează din adâncul rărunchilor și spune:

— Ah, nu știu. Poate că doamna Heinson mă consideră, pur și simplu, nepotrivită și se bucură că n-am căpătat niciunul dintre rolurile principale.

— Aiurea! strigă Tom și Pauli într-un glas.

— Știe bine că ai o voce fenomenală, o liniștește Pauli. Și poate că Tom are dreptate – poate ai avut ghinion cu rolul motanului și al fiicei regelui. Dacă mai încercai, sigur primeai un rol important. Doamna Heinson ar fi avut grijă de asta. Fernandez n-are cum să te cunoască, habar n-are cât de grozavă ești tu.

— Aveți dreptate, oftează Kira. Nu trebuia să iau lucrurile personal. Eram prea mâhnită ca să mă mai ofer. Mă bucurasem așa de mult de proiect și am fost dezamăgită că rolurile principale s-au dus dintr-odată.

— Nu cred că terminăm repetițiile în săptămâna de artă performativă. Dacă o să începem să ne întâlnim după ore, tâmpitei de Emilia o să i se pară prea solicitant și o să abandoneze. Ar trebui să-i înveți rolul, pentru orice eventualitate, îi zâmbește Tom căznit, bătând-o pe umăr, iar ea îi întoarce surâsul.

— Da, e o idee bună. Așa voi face.

Pufnesc amândoi în râs.

— Ah, gata, știu! strigă Paula, sărind de pe scaun cu înghețată cu tot. Dacă Emilia nu-și cedează rolul de bunăvoie, pur și simplu o răpim și o încuiem în subsolul școlii până se termină reprezentația.

Serios? Nu pot să-mi cred urechilor mele de motan! Așa ceva e interzis și sigur ne-ar crea probleme cu poliția.

Cei trei prieteni râd din nou. Kira își pătează pantalonii cu ciocolată.

— Uau! Ce idee trăsnet! Ce tare ar fi dacă chiar am putea face asta. Ar merita-o!

Ah, nu era decât o glumă. M-am liniștit.

***

— Când am ratat chifla cu carne și m-am trezit zăcând în container cu capul în jos, am crezut că mi-a sunat ceasul, nu alta.

Caramel încă pare zdruncinat. Chiar dacă toată drama a trecut de ceva vreme. Când m-am întors de la repetiții, la care acum iau parte zilnic, am mai aruncat un ochi prin curte. N-am mai fost pe acolo de la întâlnirea mea involuntară cu Gerd și Murat și e păcat, pentru că eram, firește, foarte curios să aflu dacă prin fapta mea eroică am mai câștigat simpatia pisicilor din curte.

Am câștigat. Categoric. Nici nu ajunsesem bine la platformă, că Odette și Caramel mi-au și ieșit în întâmpinare și chiar și bătrânul cârcotaș Spike s-a ridicat de pe locul lui obișnuit ca să mă salute. Acum

stăm cu toții la soare în fața pubelei și Caramel ridică-n slăvi capacitățile mele de supererou. Ce zi măreață! Caramel tot povestește și povestește, iar Spike când cască ochii, când ridică coada. Bine, nu prea înțeleg cum de a putut Caramel să înregistreze toate evenimentele alea dramatice – era, totuși, leșinat –, iar descrierile lui nu prea coincid cu realitatea. Până la urmă, Gerd și Murat au vrut să ne ajute, iar de partea din poveste în care eu atac doi nenorociți de gunoieri și-i pun pe fugă și pe urmă îl pescuiesc cu propriile mele lăbuțe pe Caramel din gunoi, eu personal nu-mi amintesc deloc. Dar n-are importanță. Este foarte frumos să fii erou! De aceea nici nu-l corectez pe Caramel, doar dau din cap cu bunăvoință și, la sfârșit, mormăi modest:

— Ah, dar și tu ai fi făcut la fel pentru mine!

— Ăăă, da, sper. Vreau să zic că noi nu prea ne-am înțeles…

— Ah, Caramel, spun eu relaxat și-i dau un mic ghiont în coaste, astea sunt povești vechi. N-au ce căuta între noi.

Prefer să las la o parte faptul că exact la fel gândeam și eu când m-a rugat Odette să-l ajut pe Caramel.

— De azi înainte, deviza noastră o să fie: unul pentru toți și toți pentru unul, propun eu, iar cei trei mă privesc entuziasmați.

— Grozavă zicală, spune recunoscător Spike. Tu ai inventat-o?

Încuviințez din cap. Odette dă din coadă, cufundată în gânduri.

— Am mai auzit-o eu undeva… Ești sigur că tu ai inventat-o?

Fir-ar să fie! Am fost demascat. Firește că *putea* să fie creația mea.

La drept vorbind, am aflat-o dintr-o poveste pe care Werner o citise needucaților copii ai fratelui său. Povestea celor trei… ăăă… ia stai, cum îi chema? Ah, nu-mi amintesc.

— Bine, de fapt, nu e *întru totul* creația mea. Mai există undeva o poveste cu trei tipi grozav de isteți și de puternici, care se întâlnesc într-o zi cu un alt individ, tot isteț și puternic. La început se ceartă, dar pe

urmă devin prieteni. Și de atunci adoptă deviza „Unul pentru toți și toți pentru unul”.

Spike cască ochii de zici c-o să-i sară din orbite.

— Te doare mintea! EXACT ca la noi! Exact la fel! Cum ai zis că se numește povestea?

Pac! În sfârșit, îmi vine titlul în minte.

— *Cele trei animale cu mușchi tari.*[5] Este povestea celor trei animale musculoase. Pentru că tipii sunt foarte vânjoși, evident. Povestea e veche, dar a rămas la fel de captivantă.

Caramel și Spike miorlăie respectuoși față de cunoștințele mele literare. În mod straniu, Odette se uită la mine ușor neîncrezătoare.

— Bine. Atunci, începând de astăzi, suntem cele patru animale cu mușchi tari, anunță Spike solemn. Unul pentru toți și toți pentru unul.

Miiiooorrlaaauuu! Miiiaaauuu! Sau: nimeni nu cântă mai frumos ca mine!

— Unde e Emilia? întreabă doamna Heinson, uitându-se în jur. Știe cineva? Poate tu, Leonie?

Leonie ridică din umeri. A cincea zi de repetiții a început. Toate fetele și toți băieții din a VII-a C s-au adunat în fața scenei, pentru prima reprezentație completă a *Motanului încălțat.* Până acum nu au recitat replicile și nici n-au cântat versurile pe dinafară, ci le-au citit. De data asta însă, pun în scenă tot musicalul. Astăzi este ultima zi din săptămâna de artă performativă și va fi folosită bine. De lunea viitoare, repetițiile vor putea avea loc doar după-masa. Toți sunt emoționați și așteaptă să înceapă *Motanul încălțat,* dar lipsește tocmai motanul, adică Emilia.

— Hei, așa ceva nu se poate! Ce neserioasă! se înfurie Ben, care îl joacă pe fiul morarului. Fără să dea nicio explicație! Acum stăm aici și așteptăm. Ce-și închipuie? Complet aiurea!

— S-o fi îmbolnăvit. Curios e doar că părinții ei încă n-au sunat la secretariat, se miră doamna Heinson. Ce ne facem acum?

Și Fernandez pare inițial cam descumpănit, dar apoi privirea lui se oprește asupra lui Pauli, care ține pe braț primele schițe de costume.

— Pauli, ai deja ceva gata pentru noi?

— Da, în ultimele patru zile am stat la mașina de cusut în atelier cu doamna Eichstätt. Am făcut câteva schițe. Voiam să începem astăzi probele. Doamna Eichstätt o să treacă mai târziu să mă ajute.

— Doamna Eichstätt?

Se vede că domnul Fernandez nu mai auzise de ea până atunci. Nicio mirare – nici eu n-am mai auzit de ea.

— Este profesoara de artă. Dar se pricepe și la lucrul manual, îl lămurește doamna Heinson.

— Aha. Bine, atunci propun să vedem acum ce a creat tânăra noastră costumieră, spune Fernandez. Poate că până terminăm, sosește și Motanul încălțat.

Motan? Miorlau! Păi eu sunt aici! Fernandez râde, se apleacă și mă mângâie pe cap.

— Pe tine te văd, Winston. Dar, din păcate, tu nu știi să cânți, altminteri te-aș fi vârât imediat într-o pereche de cizme.

Din păcate? Slavă Dumnezeului pisicilor!

Pauli pune costumele pe o masă de lângă scenă.

— OK, atunci cel mai bine ar fi să le dau tuturor celor pentru care am și făcut ceva să-și probeze costumele. Între timp o aduc pe doamna Eichstätt. Când ați îmbrăcat costumele, veniți, vă rog, din nou la mine, ca să vedem dacă am făcut ce trebuie.

Uau! Pauli are un aer atât de hotărât, de zici că toată viața ei n-a făcut altceva decât costume pentru teatru. Sunt impresionat!

— Cât vă ocupați voi aici de costume, eu m-aș putea duce la atelier să mai pregătesc cu June și Smilla niște schițe pentru decor, nu?

Tom tocmai lucrează la niște placaje pentru decorul piesei noastre. Mi le-a și arătat odată, în trecere – aduceau puțin cu o casă de păpuși pe care Werner i-o făcuse cadou de Crăciun uneia dintre nepoatele sale.

Doamna Heinson încuviințează din cap.

— Da, vezi-ți liniștit de treabă, vă chem eu când progresăm cu repetițiile.

Fluierând vesel, Tom pleacă. Săptămâna de artă performativă pare să-i facă destul de multă plăcere.

În schimb, Kira arată de parcă i s-ar fi înecat toate corăbiile și nu știe unde să se mai ascundă. Curios, astăzi putea totuși să fie șansa ei! Chiar a repetat, în ultimele zile, replicile Emiliei. Eu luasem propunerea lui Tom drept o glumă – ceea ce cu siguranță că și era –, dar Kira a luat-o în serios. De atunci până azi, a învățat la perfecție rolul Motanului încălțat. Pe lângă asta, a și interpretat vocal și la pian cântecele pe care le miorlăie motanul în piesă. Nu sună prea rău. Vreau să spun, pentru gustul oamenilor.

Mă frec de picioarele Kirei, încercând s-o încurajez în felul meu. Nu merge. Se sprijină tristă de masa pe care Pauli tocmai a aranjat o grămadă de schițe de costume și nu reacționează deloc la drăgălășeniile mele. Ce-o fi pățit? Poate ar trebui să-i amintesc că îl

are alături pe cel mai bun prieten al ei și că, prin urmare, n-are de ce să-și facă griji. După ultima noastră aventură, cu puțin timp înainte să se întoarcă fiecare în corpul lui, ne-am ales un semn secret prin care să ne putem aminti oricând unul altuia de prietenia noastră. În caz că ar mai fi nevoie. Iar acum mi se pare că e nevoie. Așa că îmi iau avânt, sar pe masă și de acolo pe umerii ei.

Speriată, se trage înapoi.

— Hei, Winston, ce-i asta?

Începe să se scuture. Nici pomeneală – n-o să scapi așa ușor de mine! Mă agăț cu ghearele de tricou, îmi pun capul pe umărul ei și-i ling o dată urechea stângă și o dată urechea dreaptă. Kira se oprește, ridică mâna, mă culege de pe umerii ei și mă ia în brațe.

— Ai dreptate, Winston: cei mai buni prieteni pentru totdeauna! Drăguț din partea ta să-mi amintești tocmai acum. Ai observat că nu sunt în apele mele?

Încep să torc.

— Ah, nici eu nu știu de ce, oftează Kira. De fapt, în ultima vreme mă simt chiar foarte bine la noua mea școală. În Tom și Pauli am găsit doi prieteni adevărați, iar dobitoaca de Leonie mă lasă mai mult în pace. Cu toate astea… uneori aș prefera să fiu în vechea mea clasă. Acolo oricine ar fi știut că eu cânt bine și n-ar fi trebuit să mă bat atâta pentru un rol principal. Sigur aș fi fost întrebată dacă vreau rolul! Dar aici… eșec.

Miorlau! Mi-ar plăcea să-i pot spune: „Asta înseamnă că oamenii trebuie să te cunoască! Trebuie doar să le dai ocazia. Dar asta sigur n-o să se întâmple dacă stai aici, lipită de masă și jelești. Hai, du-te la doamna Heinson și spune-i că poți să-i ții locul Emiliei dacă ea nu-și face apariția!”.

Dar, din păcate, Kira nu mai poate să-mi citească gândurile și, de aceea, sfatul meu sclipitor nu sună pentru ea decât ca „sfârr, sfârr, sfârr, miau, miau”! Brrr! Oribil!

— Să știi că mă bucur pentru Pauli că îi fac așa de mare plăcere costumele astea. Dar mi se pare că eu una sunt absolut inutilă. Nici măcar nu pot să probez ceva, costumele pentru cor încă nu sunt gata. Și nici nu pot să alerg imediat la tolomacul ăsta de Fernandez și să-i

spun că eu am învățat pe ascuns rolul Motanului. O să mă creadă nebună de-a binelea, iar ceilalți o să-și închipuie că nu știu cum să mă mai bag în seamă. Până și Tom ar rămâne, probabil, descumpănit dacă ar ști că am pus în aplicare ideea lui caraghioasă. Asta n-o pot spune nimănui de aici.

Ba tocmai asta trebuie să faci, Kira! Mă ridic un pic ca să o pot privi în ochi. Oare m-ar înțelege dacă s-ar uita în ochii mei?

Într-adevăr, mă trage un pic mai aproape de ea.

— Mi se pare nemaipomenit că ții așa de mult la mine. Tu știi exact cum mă simt, nu-i așa? Nici ție nu-ți merge altfel cu pisicile din curte.

Sunt sigură că-ți vine câteodată să te rostogolești pe frumoasa noastră canapea și să nu mai știi nimic de lumea rea de afară, nu-i așa? Și exact asta fac și eu acum – cred c-o să mă retrag pe furiș la cantină să-mi iau un sandvici. Aici oricum n-o să-mi ducă nimeni lipsa.

Grrr, să-mi smulg mustățile, nu alta! Cum de nu mă înțelege copilul ăsta? Ce să mai fac ca să priceapă? Să cânt? Imposibil. Nu pot.

— Vino, Winston. Hai s-o ștergem de-aici.

Kira se ridică de la masă și o ia spre ieșire. Hai să încerc, ce să zic? Poate reușesc.

— Miiiaaauuu! Miiiooorrrrlllaauuu! Miiiaaauuu!

OK, poate că n-aș câștiga cu asta un concurs de talente, dar cred că am o prestație onorabilă.

— Miiiaaauuumiii…

— Winston! face Kira, șocată. Ce-i cu tine? Te doare ceva? întreabă ea, așezându-mă cu mare grijă pe blatul mesei și mângâindu-mă delicat pe spinare. Bietul de tine, sună jalnic!

Jalnic? Ce obrăznicie! Era categoric cântat și nici vorbă să fie mult mai rău decât lălăiala asta omenească. Mă întorc jignit cu fundul la Kira. N-are decât să se descurce singură. Pfff!

Când să sar jos de pe masă, Kira întinde mâna după mine.

— Hei, stai aici! Ce te-a apucat? Sigur nu te doare nimic? Ce vrei să-mi spui?

Bine! Hai să mai încerc o dată! Dar dacă nu pricepe, o las baltă. Doar nu-s fraier!

— Maaaiuuuziii, îi dau eu drumul brusc și cu forță și mi se pare că interpretarea mi-a ieșit de minune; pentru orice eventualitate, mai trag un dublu „miiimiii”.

Kira cască ochii mari.

— Încerci să-mi zici ceva?

Cum adică „încerc”? *Cânt!*

Kira începe să zâmbească. Pare să înțeleagă, în sfârșit.

— Hei, băiete! Vrei să cânt? Vrei să mă duc la Heinson și Fernandez și să le dau o probă de canto?

Sfârrr, sfârr, SFÂRR! O sută de puncte!

Kira își pleacă privirea în podea.

— Am înțeles, asta vrei. Hm. Dar ți-am explicat de ce nu mi se pare o idee bună. Nu știu, mă gândesc că…

Pfff! Cum de nu vrea Kira să mă asculte? Sunt sigur că e o șansă nemaipomenită pentru ea! Uneori trebuie să ai încredere în forțele tale și – ca să folosesc o metaforă – să sari în tomberon. Chiar dacă nu știi ce te așteaptă acolo. Iau poziție și o privesc provocator pe Kira.

— Bine, oftează ea. Dacă Emilia nu apare până termină ceilalți de probat costumele, îi spun doamnei Heinson că aș putea să-i țin locul.

Bravo, ce copil curajos!

***

Domnul Fernandez bate din palme.

— Copii, veniți cu toții lângă scenă! Tocmai am reușit să-i contactăm pe părinții Emiliei. Domnul Salemke, profesorul de pian, a vorbit la telefon cu ei.

Tânărul subțiratic, care încă stă sprijinit de pian, își drege glasul și se prezintă.

— Da, Emilia este, din păcate, bolnavă și nu vine astăzi. Păcat, ieri era sănătoasă tun și am și studiat împreună câteva cântece.

Aha! Ăsta trebuie să fie profesorul de pian al Emiliei, de care a mai fost vorba. Acum îmi pică fisa că în ultimele zile a fost destul de des pe aici. A

acompaniat corul când doamna Heinson a repetat cu clasa câteva cântece pentru piesă.

— Foarte neplăcut, murmură Fernandez necăjit. Noi o să începem totuși repetițiile și eu o să citesc rolul Emiliei de aici, din spate. Să cânt, din păcate, nu pot. Nu e o soluție grozavă, dar n-avem ce face. Gata, fiecare la locul lui. Leonie, tu vii la mine. Este important ca regia să aibă o perspectivă de ansamblu asupra scenei.

Se iscă o forfotă generalizată, cât se împrăștie copiii pe scenă sau în culise. Pauli mai bibilește câteva schițe de costume, iar Tom, care între timp și-a făcut din nou apariția, se duce la pupitrul tehnic, de unde manevrează luminile. Numai Kira nu se mișcă din loc. Mă frec în treacăt de picioarele ei și mă agăț cu ghearele de cracul stâng al pantalonilor ei.

— Au, Winston! Bine, așa o să fac!

Kira ridică șovăind mâna. Fernandez se uită la ea și, cu un aer prietenos, o poftește să vorbească.

— Aș putea să-i țin eu locul Emiliei. Am învățat rolul, cât de cât.

— Oh, chiar l-ai învățat? se miră Fernandez, ridicând din sprâncene.

Kira pare să se fi emoționat, pentru că emană dintr-odată o căldură neobișnuită.

— Da, se bâlbâie ea, ăăă… mă interesa rolul și de aceea l-am repetat puțin. Așa, de plăcere…

Pe Kira o trec toate transpirațiile. Deodată, am remușcări. E clar că povestea i se pare teribil de neplăcută și numai nătărăul de mine a pus-o în situația asta.

— Ai învățat tu replicile ei? chicotește Leonie. Ce penibil! Te plictiseai? Eu ți-am spus că nu primești rolul!

Mai încep să râdă câțiva copii.

Ce idee cretină am avut! Pe viitor ar trebui să mă țin departe de mizeriile oamenilor!

— Nu prea vă înțeleg veselia, îi potolește Fernandez. În producțiile mari se obișnuiește să se folosească dubluri.

— Dubluri? întreabă copiii.

— Da, dubluri. Musicalurile adevărate înghit, de cele mai multe ori, foarte multe resurse și sunt scumpe. E de neimaginat ca o reprezentație să fie anulată din cauză că s-a îmbolnăvit un actor în rol principal. Așa că există dubluri, care cunosc rolul și pot interveni la nevoie. Așa și-au făcut debutul niște actori și cântăreți foarte cunoscuți. Shirley MacLaine, de exemplu. Este o actriță americană celebră, a primit și un Oscar. În orice caz, își datorează cariera faptului că a ținut locul, ca dublură, unei actrițe cunoscute și a fost descoperită cu acest prilej. Deci, Kira MacLaine, poftim pe scenă!

Leonie se uită cu răutate la Kira, dar nu mai spune nimic. Domnul Salemke se așază la pian și dă tonul primului cântec din *Motanul încălțat.* Kira șovăie preț de o clipă, dar apoi începe să cânte, ca și cum niciodată n-ar fi făcut altceva. Vocea ei este cristalină și puternică și, dintr-odată, nu-mi mai zgârie timpanele. Atmosfera mai degrabă sobră din amfiteatrul școlii se transformă, ca printr-o minune, într-una magică. Extraordinar! Kira mea este stăpână pe ea!

Văd cu colțul ochilor cât de uluiți sunt ceilalți copii. Cele două fete de lângă mine se apropie una de alta și încep să șușotească.

— Uau, cântă extraordinar!

Cealaltă fată aprobă din cap.

— Da, poate că ar trebui să ne bucurăm dacă Emilia ar fi mai multă vreme bolnavă.

Nu e prea drăguț ce spun, dar au dreptate! Eu, în orice caz, nu-i duc lipsa Emiliei. Acum mai trebuie doar să scăpăm de nesuferita de Leonie. Și atunci preiau eu regia. Să pun oamenii pe fugă – ca motan, la asta sigur mă pricep.

Mă furnică în vârful cozii. Și ea nu se înșală niciodată!

De afară, casa e destul de impozantă. Ușa de la intrare se află sub o boltă înaltă, între două coloane decorate în partea de sus cu vrejuri și flori care strălucesc auriu. Lângă arcul ușii mai există o a doua boltă, care adăpostește o fereastră mare, care cu siguranță oferă o perspectivă foarte bună asupra a ceea ce se petrece în fața casei.

Casa arată cu totul altfel decât cea în care locuiesc eu cu Werner – adică o clădire mare, cu multe apartamente. Este ceva mai mică decât blocul nostru, dar încăpătoare și locuită, cu siguranță, de o singură familie. În orice caz, la prima vedere, nu zăresc decât o plăcuță. Cu alte cuvinte, Tom, Pauli, Kira și cu mine stăm în fața unei vile în adevăratul sens al cuvântului. Sunt impresionat: aici locuiește Emilia cu familia ei? La televizor, în asemenea case nu stau decât bogătanii!

— Hai, dă-i drumul! zice Pauli, dându-i un ghiont lui Tom. Sau n-ai curaj?

— Prostii, sigur că am. Crezi cumva că mă sperie șandramaua asta?

— S-ar putea, ridică Pauli din umeri.

— Nu, râde Tom, încă nu s-a construit casa la care să n-am curajul să apăs pe clanță.

— Bine, dacă ești așa grozav înseamnă că eu și Kira putem să plecăm și să te lăsăm să predai singur costumul. Hai, Kira, vino! spune Pauli, trăgându-și prietena de mânecă.

— Nu, stați! strigă Tom. La urma urmei, ați venit cu mine pentru că *voi* m-ați băgat în povestea cu *Klassenbuddy.* Altminteri acum Kira ar fi fost cea care ar fi trebuit să-i aducă Emiliei costumul și textul schimbat.

Aici Tom are dreptate. De aceea s-au hotărât fetele să-l însoțească atunci când doamna Heinson l-a însărcinat să treacă pe la Emilia și să-i ducă lucrurile. Cred că pentru o clipă Tom a sperat că Leonie îl va scuti de misiune, dar nu s-a ales cu nimic, pentru că

dobitoaca aia trebuia să meargă la specialistul în ortopedie maxilară. Ghinion!

Tom întinde mâna și apasă pe sonerie. La scurt timp, perdelele din spatele ferestrei se mișcă și urechile mele fantastice prind zgomot de pași. Ușa se deschide încet. Prin deschizătura îngustă se ivește chipul foarte palid al unei femei.

— Da, bună…

Îi tremură vocea, ca și cum tocmai ar fi plâns. Ciudat, oare ce-o fi cu ea?

— Bună ziua, suntem colegii Emiliei. Dumneavoastră sunteți doamna Stetten?

Femeia încuviințează mut. Aha, deci este mama Emiliei.

— Bună ziua! Eu sunt Tom Lauterbach, iar ele sunt Kira Kovalenko și Paula Seifert. I-am adus Emiliei câteva lucruri de la repetiția la care a lipsit azi.

Doamna Stetten ezită o clipă, după care deschide ușa.

— Mulțumesc, foarte drăguț din partea voastră. Puteți să le lăsați pe comodă.

Îi îndrumă pe un culoar mare și luminos. Mă rog, este mai degrabă un hol de intrare decât un culoar, cu un tavan incredibil de înalt și cu multe uși. Într-o parte se deschide un fel de nișă în care se află o statuie – o femeie din piatră, care poartă pe umăr un coș sau un fel de vază. Miorlau, unde am ajuns?

— Știți, am mai avea câteva lucruri de explicat Emiliei, spune Kira. S-au făcut unele modificări la text. Putem să mergem puțin până la ea?

Doamna Stetten se cutremură din tot corpul, de parcă ar fi lovit-o cineva în moalele capului. Apoi clatină cu vehemență din cap.

— Ah, nu! Nu se poate. Nici vorbă. Nu puteți s-o vedeți. Este… ăăă… foarte, foarte bolnavă.

Copiii fac ochii mari.

— Oh, scuze, bâiguie într-un sfârșit Pauli, n-am știut.

Tom se duce la comodă și lasă acolo costumul și textul. Apoi se întoarce spre doamna Stetten.

— Ne pare rău că v-am deranjat. Îi urăm Emiliei însănătoșire grabnică, desigur. Vă rog să-i transmiteți

salutări din partea noastră.

La ultimele cuvinte ale lui Tom, doamna Stetten răsuflă atât de greu, de parcă s-ar lupta cu lacrimile. Foarte ciudat. Foarte, foarte ciudat!

Bag de seamă că începe să mă furnice vârful cozii. Un semn inconfundabil că ceva nu este în regulă. Vârful cozii mele nu mă înșală niciodată! Ceva aici nu miroase deloc bine! Dar ce?

Doamna Stetten înghite în sec, iar apoi își regăsește glasul.

— Mulțumesc mult pentru lucruri, copii. Cred c-ar fi bine să nu mai treceți pe aici. Când Emilia o să se simtă mai bine, vă telefonăm.

Spunând acestea, ne împinge spre ușă și o închide imediat după noi.

— Hm, cam ciudat, nu-i așa?

Tom pare să fie pe aceeași lungime de undă cu mine. Când ne-am trezit din nou în fața casei, copiii au mai privit un timp descumpăniți ușa de la intrare.

— Mda, încuviințează Kira cu o mișcare din cap, pare să fie o boală rea de tot, dacă noi nici n-am avut voie s-o vedem. Ciudat, nu-i așa? Din moment ce ieri după-amiază profesorul ei de pian a găsit-o sănătoasă tun.

— Mie mi-e indiferent, spune Pauli, ridicând din umeri. Nu văd de ce-aș sta s-o țin de mânuță pe Emilia. Dacă are probleme, să se descurce singură cu ele, să vadă cum e, adaugă ea, strâmbându-se. Sau poate o ajută mami pe domnișorică.

— Nu cred c-ar fi de mare ajutor. Doamna Stetten era complet pierdută! Întotdeauna o fi așa de confuză? se întreabă Tom, scărpinându-se în cap.

— Nu știu. Dar mama mea sigur s-ar agita dacă eu aș fi foarte bolnavă, se gândește Kira.

— Da, dar dacă Emilia ar fi într-adevăr așa de grav bolnavă încât să nu poată fi vizitată, n-ar fi fost mai bine s-o ducă la spital? intervine Pauli. Poate că nici nu e bolnavă, poate doar chiulește. Iar mama ei se teme că, dacă o să băgăm noi de seamă, o să se afle. Asta chiar i-ar aduce necazuri cu doamna Heinson și cu directoarea. Cred că ideea a fost să înhațe mai întâi

rolul principal și pe urmă să chiulească de la repetiții. Dar așa ceva nu se poate!

Pauli are perfectă dreptate. Emilia ar avea mari probleme pentru asta și atunci ar fi de înțeles de ce mama ei ar încerca să țină totul ascuns față de noi.

— Mda, n-o să descoperim despre ce e vorba, e de părere Tom. La urma urmei, am trecut să-i lăsăm temele, n-am avut mandat de percheziție. Și nici nu e chiar așa de important. Indiferent dacă este bolnavă sau doar chiulește, rezultatul este același. Nu vine la repetiții. Nu vine. Și atâta timp cât ea nu vine, Kira este Motanul încălțat. Ce idee mișto, să-mi transformi gluma în faptă, Kira.

— Da, așa crezi? spune Kira, plecându-și încurcată privirea.

— Categoric! A fost o prestație de mare clasă! Abia m-am putut abține să nu țin reflectorul numai pe tine, așa de grozavă ai fost! Și asta a fost doar o probă. Am fost foarte impresionat. Și nu numai eu. Ar fi trebuit să-i vezi pe Fernandez și pe Heinson! Au rămas cu gura căscată încă de la prima melodie.

— Chiar așa! confirmă Pauli. A fost extraordinar, sunt tare mândră de tine. Și cred că Leonie turbează de ciudă că ai avut o prestație așa de bună, adaugă ea, chicotind. Nu s-a mai pomenit până acum să mai fie și alții în lumina reflectoarelor în afară de ea și de fantasticele ei prietene. Deci ai făcut treabă bună, Kira!

— Vă mulțumesc! Mă bucur! Mi-era teamă că o să par penibilă.

Tom și Pauli clatină din cap cu vehemență.

— Nuuu, nici vorbă! protestează Tom. Din partea mea, Emilia poate să rămână bolnavă multă vreme.

— Nu e prea frumos din partea ta, zice Kira cu o grimasă. Firește că mă bucur că acum mi se dă voie să joc în piesă, dar cum să-i doresc ei răul pentru asta?

— Ei, n-o fi așa bolnavă, spune Pauli impasibilă. Acum și așa e sfârșit de săptămână și cu siguranță mai stă acasă luni și marți. Dacă chiar are o gripă de vară urâtă sau ceva de felul ăsta, precis o să stea chiar mai mult cu nasu-n cearșaf. Dacă piesa merge mai departe fără ea, asta e, ghinionul ei.

— Nuuu, mi se pare prea dur, o contrazice Kira. Dacă se însănătoșește zilele astea, o să cânt din nou în cor. Fernandez și Heinson știu acum ce pot să fac. O să vină și șansa mea. Trebuie doar să am puțină răbdare.

Ah, asta e fetița mea! Atât de matură și înțeleaptă! Din partea mea, bearca de Emilia n-are decât să se ducă unde și-a înțărcat dracul copiii.

Iar mă furnică în vârful cozii. Sfântă sardină în ulei! Nu mai zic chestia asta cu înțărcatul. Nu cumva din cauza mea să aterizeze Emilia la capătul lumii!

Nu-i de glumit cu babușca. În schimb, aventuroasele pisici de curte sunt de gașcă

Ce-mi place mie la sfârșiturile de săptămână? Foarte simplu: atunci când, ca animal de casă, ai noroc, domnii sau doamnele se transformă din *ființe care gândesc în ființe care trăiesc.* Eu, ca motan, n-am decât de profitat de pe urma faptului ăstuia: urăsc că în celelalte zile ale săptămânii oamenii care mă îngrijesc plănuiesc totul la sânge. Nu se găsesc nici măcar cinci minute pentru tolănit pe canapea sau pentru privit pe fereastră cu mintea complet goală. În schimb: termene, termene și iar termene! Oribil!

Din fericire, la sfârșitul săptămânii, lucrurile arată cu totul altfel. Atunci Werner este perfect relaxat, doarme mai mult și își petrece o bună parte din timp pe canapeaua mea. Mă rog, pe canapeaua lui. Stă cu ziarul și cu o ceașcă de cafea, pe care și-o umple la intervale regulate. Eu mă întind deseori lângă el, trag un pui de somn sau, pur și simplu, îl urmăresc când citește. De fapt, e cu mintea complet goală. Dar tocmai asta este frumusețea întregii povești: în sfârșit, să faci ceva fără rost, numai pentru că îți face plăcere. Splendid!

De aceea mă bucur că azi începe, în sfârșit, weekendul. Stau în coșulețul meu din hol și mă învârt cu satisfacție în jurul propriei cozi. Dacă în ultimele zile din săptămâna de artă performativă a trebuit să mă scol mereu devreme, fără niciun pic de plăcere, acum, în sfârșit, pot să dorm din nou până târziu. Sfârrr, ador să mai pot moțăi în semiîntuneric și… HOP! Cineva a aprins lumina pe hol. Ce deranjant! Hei, ce-nseamnă asta?

— Hai, Winston, afară din culcuș!

Ana stă în fața mea și pare foarte hotărâtă. Brrr, cunosc privirea asta și nu-mi place deloc! Fiindcă înseamnă că nimic și nimeni nu poate s-o abată de la ce și-a pus în gând. Nici măcar un motănel ca mine!

Scutură coșulețul. Eu fac pe mortul.

— Winston, trebuie să aspir aici. Așa că valea, coșulețul tău îmi stă în drum. În fix patru ore babușca sosește la gara centrală, așa că totul trebuie să fie curat

ca-n palmă și mai trebuie să și pregătesc masa. E foarte pretențioasă.

Babu-cine? Nu știu cine mai e și asta. Tot nu mă mișc din loc. Ana n-are decât să mă scoată cu mâna ei dacă vrea. În orice caz, în acest sfânt sfârșit de săptămână, eu nu pun lăbuța pe nimic! La urma urmei, mai trebuie să mă și recuperez după tot stresul repetițiilor!

Cu o smucitură zdravănă, Ana ia în brațe coșulețul meu cu conținut cu tot. Hei, ce-i graba asta? miorlăi cât se poate de tare.

— Ah, Winston, nu te mai preface! E deja ora șapte, până și un băiat răsfățat ca tine poate să se scoale.

Mă trage în bucătărie și îmi lasă coșul jos, cam brutal. Vai! Nu sunt răsfățat! Sunt doar tratat cu mare grijă și nu vreau să fiu smuls din patul meu și trezit din somn. Dintr-un salt, am ieșit din coș și trec pe lângă Ana. Știu unde o să găsească refugiu un biet motan ca mine: la cineva care, în primul rând, ar lenevi cu plăcere până târziu în zilele de weekend și, în al doilea rând, cu siguranță m-ar lăsa în patul său ca să-mi pot continua somnul…

Minunat: ușa este întredeschisă. Mă strecor tiptil în camera întunecată, o străbat pe furiș și apoi sar în direcția în care mi se pare că zăresc contururile patului. Aterizez cu grație exact la țintă! Kira oftează în somn și se întoarce pe o parte, așa încât se formează tocmai acel locșor gol de care am nevoie. Mulțumit, mă ghemuiesc lângă ea pe pătură. Vise plăcute, veniți degrabă la Winston!

ROOOAAARRRMMM! Un zgomot asurzitor se aude de pe culoar. Mai-mai să cad din pat de spaimă. Ana a pornit aspiratorul. Chiar nu poți să te odihnești nicăieri în casa asta? Îmi afund și mai mult capul în pătură, poate că va mai amortiza puțin zgomotul. Greșit! Ana pare să îndrepte aspiratorul drept spre camera Kirei, iar zgomotul devine tot mai puternic. Mă mir că n-o trezește pe Kira, care încă respiră liniștit.

Dar nu pentru multă vreme: chiar în clipa asta, Ana smulge ușa camerei și năvălește cu afurisitul de aspirator chiar în mijlocul încăperii. Miorlau! Ce mai e

și asta? Uite că acum se trezește și Kira și se dezmeticește cu greu, ridicându-se în capul oaselor.

— Hei, ce se petrece aici?

Ana oprește aspiratorul.

— Ai și uitat? La ora unsprezece vine babușca. Mai trebuie să facem curat în casă și pe urmă te poftesc să mă ajuți să pregătesc pelmeni pentru astăzi. Așa că repejor, scularea, altminteri n-o mai scoatem la capăt!

Pornește din nou aspiratorul, îl trage afară din cameră și aspiră mai departe ca o apucată.

Kira cască și se freacă la ochi.

— Așa e. Babușca. Aproape că uitasem, din cauza atâtor repetiții.

Oftează și-și face vânt afară din pat.

— Vino, Winston. Cu babușca nu te pui. Cel mai bine e să ajutăm de bunăvoie.

Cine sau ce este babușca? Dar pelmenii ce-or fi? Îmi explică și mie cineva? Kira își vâră picioarele în papuci și iese din cameră, târșâindu-și picioarele. Aha. Atunci nu. Nu-i nimic. La urma urmei, eu nu sunt decât motanul…

Mă refugiez în camera de zi. Pe canapea sunt cu siguranță la adăpost de furia curățeniei. În drum, aproape că mă împiedic de Werner, care pare să se fi trezit și el din cauza gălăgiei. În orice caz, fuge de colo colo în pijamaua lui vărgată, pe care în mod normal o poartă doar în dormitor.

— Hopa! Fii atent, Winston! Tare frumos e aici pentru o dimineață de sâmbătă.

Cui îi spune el asta? Sforăi și mă frec de picioarele lui. El râde și mă ia în brațe.

— Vino, iau repede ziarul din cutia poștală, pun de cafea și apoi ne răsfățăm amândoi pe canapea. Altminteri ne gonește Ana cu aspiratorul.

Excelentă idee! Aia cu canapeaua, vreau să zic. Dar înainte ca Werner s-o poată pune în aplicare, Ana e deja lângă el și ridică sever arătătorul.

— Domnule profesor! Dacă eu tocmai am scuturat și aspirat pernele canapelei, Winston ar face bine să-și caute alt locșor. De pildă, coșul lui. L-am și pus în bucătărie, lângă castronelul lui. Mama mea este foarte

năzuroasă: cu niciun preț nu poate suferi păr de animale în casă.

Mama Anei? Adică bunica Kirei? Dar ce caută ea aici? Doar nu stă la noi, ci în Omsk. Mi-a povestit Kira. Unde o mai fi și asta?

— Aoleu, totul ia proporțiile unei vizite de stat, oftează Werner.

— Îmi pare rău. Mama chiar e o forță a naturii. Un om cu o inimă de aur, dar nu întotdeauna o prezență agreabilă. Sora mea, Olga, părea disperată la telefon. Mama stă la ea de patru săptămâni. Trebuia să-i propun Olgăi ca acum s-o găzduiesc eu. Stă doar două săptămâni, apoi ia avionul înapoi spre Rusia.

— Da, mamele, râde Werner. Sunt niște figuri.

Ce vrea să spună? Mama lui, adică doamna Hagedorn, este o bătrânică fermecătoare. Vine în vizită din când în când și atunci își ține foarte distins ceașca de ceai și povestește de ultima ei partidă de bridge și de cât de prost-crescuți sunt copiii fratelui lui Werner după părerea ei – părere pe care, de altfel, o împărtășesc și eu! Bineînțeles că în tot timpul acesta eu pot să stau pe canapea. De îndată ce doamna Hagedorn și-a băut ceașca de ceai, Werner o conduce acasă cu mașina. Cât se poate de simplu. Nu s-a întâmplat niciodată să dea cu aspiratorul pentru ea în toiul nopții sau alte minuni de felul ăsta.

— Vă mulțumesc pentru înțelegere, domnule profesor, spune Ana.

— Nu-i nicio problemă, Ana. Vrem să-i facem o impresie bună mamei dumitale, desigur. Și nici n-o să fie așa de rău. Mi-e teamă, Winston, că zilele următoare va trebui să le petreci în bucătărie.

CEEE? Interdicție de a sta pe canapea? Numai pentru că bunicuța Kovalenko s-a hotărât că s-a plictisit de Omsk și vrea să vadă cum e în Hamburg? Nu poate fi adevărat! Cum adică „n-o să fie așa de rău”? Este destul de rău și așa! Pe deasupra, mai vine și o misterioasă babușca. Ambii vizitatori au întors deja casa cu fundu-n sus. Mi se zburlesc mustățile, nu alta! Tare aș vrea s-o șterg, dar unde?

Fug pe coridor și mă întind nehotărât pe un preș, pe care Ana tocmai l-a aspirat. Asta e, din moment ce mi-

a luat coșulețul de aici. Kira iese din baie, îmbrăcată, pieptănată și fluierând veselă. Cum se poate să fii atât de vioi și de binedispus dimineața devreme? Se lasă în genunchi lângă mine și mă scarpină pe bărbie.

— De-abia aștept să văd cum o să ți se pară bunica. N-am mai văzut-o pe babușca de multă vreme, că trăiește în Rusia. Dar mie mi se pare foarte simpatică. Ce-i drept, e și foarte severă – când vorbește în germană, sună de parcă ar da ordine.

Așa deci! Acum zbârnâie ceva în creierul meu de motan: babușca și bunica sunt una și aceeași persoană. Dacă asta face ca lucrurile să arate mai bine, nu știu. Tot n-am voie să stau pe canapea. Și nici până acum nu mi-a spus nimeni ce înseamnă pelmeni.

— Mă duc imediat să cumpăr niște chifle. Camera mea o mai pot aranja și după micul dejun. Vrei să vii și tu cu mine?

Poate că asta e o idee bună. Și așa aici sus am fost declarat *persona non grata.* Câtă obrăznicie! Chiar la mine în casă!

***

Odată ajuns jos, mă hotărăsc că nu vreau să merg la brutar. Mai bine îi vizitez pe noii mei prieteni. Așadar, în timp ce Kira o ia agale pe stradă, eu o cotesc spre curte.

— Hei, vine tovarășul nostru cu mușchi tari! Bună, Winston, mă salută amical Spike. Ce bine c-ai apărut! Mi-a venit o idee.

Sar pe platforma pubelelor și mă așez lângă Spike.

— Bună, Spike! Ce idee?

Se pare că Odette a mai auzit o dată de povestea asta cu animalele cu mușchi tari.

Miorlăi aprobator. Odette este o doamnă foarte educată.

Ba chiar și-a amintit cum se desfășoară povestea în linii mari și ne-a spus-o și nouă.

— Aha.

Altceva nu-mi vine în minte să zic. Oare unde vrea să ajungă Spike?

— Și acum fii atent: este o poveste de aventuri în toată regula. Tipii salvează onoarea reginei și pentru asta trebuie să facă niște lucruri într-adevăr periculoase. Ba merg chiar până în Anglia și se strecoară într-o casă străină. Drept să spun, nu știu exact unde e Anglia, dar nu-i așa că sună captivant?

Eu cam știu unde e Anglia. În fond, datorită schimbului de corpuri cu Kira, un timp am învățat și englezește. Dar ce e captivant în asta, zău că nu pricep. Sigur mi se vede nedumerirea pe chip, pentru că Spike aduce completări.

— Winston, bătrâne! Ia gândește-te, ce viață ducem noi aici? Ne plimbăm de colo colo și mâncăm. Plictiseală de moarte! Dar noi suntem cele patru animale cu mușchi tari – am putea spune că suntem născuți pentru o viață aventuroasă! Ar trebui să ne uităm după vreo aventură în care să ne putem băga. Din partea mea, și după un secret pe care să-l dezvăluim. Datorăm asta noului nostru nume!

— Hm.

Mai mult nu spun. Fiindcă numai cu greu îi pot explica lui Spike că în săptămânile trecute eu chiar am trăit o aventură adevărată și, de fapt, am fost destul de bucuros să aterizez din nou în corpul meu de pisică și pe canapeaua mea de acasă. Oricum nu m-ar crede.

— Păi nu știu, Spike, se aude în acest moment o voce dintr-o parte.

Caramel și Odette tocmai și-au făcut apariția.

— Cum așa, Caramel? Ce nu e în regulă cu ideea mea?

— Eu cred că prăbușirea mea în pubelă a fost o aventură suficient de mare. Sigur nu-mi trebuie mai mult!

Când să-i dau dreptate și să explic că și setea mea de aventură a fost pe deplin potolită, văd o sclipire în ochii lui Odette. Nu este doar o sclipire, ci o lumină, o strălucire care pare să vină din chiar sufletul ei. Pricep imediat: acestei doamne îi plac aventurile! Îmi dreg glasul.

— Să știi, Spike, că sunt de aceeași părere cu tine. Viața noastră este mult prea plictisitoare. Avem nevoie

urgentă de o aventură. La urma urmei, noi suntem cele patru animale cu mușchi tari!

— Meserie, frate! se bucură Spike. Așa mai vii de acasă!

Odette nu spune nimic, dar ochii parcă îi strălucesc și mai tare.

Dă cu iuțeală din coadă dintr-o parte în alta și îmi aruncă o privire plină de admirație, pentru care aș trece și prin cea mai periculoasă aventură!

— OK, declară Spike. De-acum înainte, fiecare dintre noi să caște bine ochii după o aventură captivantă sau un secret interesant!

— Bine atunci, oftează Caramel, dacă voi așa credeți…

— Da, credem.

Spike pare să-și fi adunat toată hotărârea de motan gras și tigrat, iar eu sunt curios la culme să aflu de unde vrea el să scoată peste noapte o aventură sau un secret.

Dar iată că-mi vine chiar mie o idee. Un secret. Mă rog, poate că nu e chiar un mare secret, dar este primul care îmi vine în minte. Și este suficient pentru debutul nostru ca animale cu mușchi tari și însetate de aventură…

Câteodată dintr-un secret mic se face deodată unul uriaș

Dacă nu poți intra pe ușa mare din față, nu e chiar așa de simplu să pătrunzi în vilă. Cu atât mai puțin dacă ești supraponderal, ca Spike sau dacă n-ai mai vânat șoareci de un secol, pentru că ești mereu hrănit pe ascuns de Ana și Kira. Caramel, Odette și cu mine stăm deja pe zidul acoperit de vrejuri de iederă care împrejmuiește grădina casei și-l îmbărbătăm pe Spike, care însă pare să fie atât de nepriceput, încât am avea probabil nevoie de o macara ca să-l ridicăm la noi.

— Spike, e simplu de tot: cațără-te în pom și pe urmă sari pe ultimul metru de zid!

Încerc să par cât mai încrezător în el, dar nu e simplu, pentru că, totuși, Spike a eșuat la ultimul lui avânt și, în plus, a fost depășit de două veverițe, care între timp s-au instalat la o distanță mai sigură și se tăvălesc de râs. Of! Așa n-o să iasă nimic!

— Nu știu ce să zic, Winston, înainte n-aveam nicio problemă cu lucruri din astea. Dar astăzi…

Vocea lui Spike sună jalnic și mă gândesc dacă n-ar fi mai bine să las baltă toată operațiunea. Oricum a fost o idee idioată și nici secretul care se ascunde dincolo de aceste ziduri nu este atât de palpitant. Pe cine interesează cu adevărat dacă Emilia chiar este bolnavă sau doar chiulește de la școală? Și totuși, ca să aflu exact cum stau lucrurile, i-am târât până la casa Emiliei pe Spike, Odette și Caramel.

— OK, hai să uităm toată povestea și să ne ducem cu toții din nou acasă, propun eu fără multă vorbă.

— Asta e cea mai bună idee pe care o aud astăzi de la tine.

Mă rog, acest comentariu din partea lui Caramel nu e chiar surprinzător. Dar Odette oare ce are de spus? Sincer vorbind, părerea ei este cea mai importantă pentru mine.

Ea pare să stea puțin pe gânduri, apoi înclină capul.

— Nu. Nu putem să cedăm la primul mic obstacol. Dacă Spike nu se urcă, atunci trebuie să aștepte până ne întoarcem noi. Poate că este chiar foarte bine ca

unul să rămână afară cu ochii-n patru. În caz că nouă ni se întâmplă ceva înăuntru, Spike poate fi de ajutor.

— În caz că nouă ni se întâmplă ceva înăuntru? repetă neliniștit, ca un ecou, Caramel.

OK, un cuvânt greșit acum și mai rămân exact doi aventurieri: Winston și Odette. De fapt, ăsta e un gând chiar foarte plăcut!

— Ei bine, spun eu, nu se știe niciodată! Poate că au un câine sau un sistem de alarmă sau cine mai știe ce. Fără pericole, n-ar mai fi aventură, ci excursie.

Caramel înghite-n sec.

— Ăăă, nu credeți c-ar fi mai bine să rămân și eu aici? Pe zid? Adică, dacă înăuntru se întâmplă ceva, puteți să-mi dați un semn și eu, la rândul meu, îi dau un semn lui Spike. Și el vine cu ajutoare.

Hihi! Ăstuia chiar i-am băgat frica-n oase!

— Clar, e o idee foarte bună să aștepți aici, spun eu pe un ton cât mai serios, dar de-abia abținându-mă să nu râd.

Tot ce ne-am propus noi este să ne strecurăm într-o casă grețos de normală și să verificăm dacă acolo un copil zace în pat sau țopăie vesel. Bine, am mai pus de la mine câte ceva, ca să-mi fie mai ușor să-mi cooptez tovarășii cu mușchi tari. Le-am povestit ceva despre un „copil în pericol” și că eu cred că Emilia a pățit ceva rău, ceva ce nimeni nu trebuie să afle.

— Zău așa, Caramel, nu mai fi un iepure fricos! îl ceartă Odette, lovind cu coada într-o parte și-ntr-alta.

— Nu mi-e frică. Cred doar c-ar fi mai bine să vă acopăr spatele. Exact așa cum spune Winston.

— Cum crezi. Atunci rămâi aici pe zid. Eu una mă arunc în aventură. Vino, Winston!

Odette coboară în grădină cu un salt extrem de elegant. Fără să ezit, mă iau după ea. Ce zi fantastică – împreună cu Odette, pe urmele unui secret!

În grădină, nu ne ia mult să găsim o cale de a ajunge în casă: ușa terasei este deschisă. Ne strecurăm cu băgare de seamă, ceea ce este absolut inutil, fiindcă în afară de noi doi nu mai e nimeni acolo.

— Tu te descurci prin casă? mă întreabă Odette.

— Nu, n-am fost decât în holul de la intrare, cu Kira și prietenii ei. Acolo ni s-a făcut vânt imediat. Ne-a dat

afară o femeie care spunea că e mama Emiliei. Zicea că Emilia ar fi bolnavă. Dar eu sunt sigur că mințea.

— Asta înseamnă că trebuie să căutăm camera copilului. Dacă o găsim pe Emilia zăcând în pat, o luăm repede din loc. Dacă nu este acolo, căutăm mai departe, corect?

— Exact.

— Și dacă n-o găsim nicăieri?

— Atunci ne mai gândim. Cred că într-o aventură nu trebuie să ai de la bun început un plan pentru toate posibilitățile. Altminteri devine plictisitor.

— Hm, face Odette cu un aer sceptic. Cred că cele trei animale cu mușchi tari se pregăteau destul de bine pentru misiuni. Nu știu dacă ele ar fi intrat așa, pe negândite, într-o casă.

— În primul rând, nu erau pisici. Bineînțeles că trebuiau să-și facă mult mai multe planuri pentru a nu fi descoperite imediat.

— Aha! Și în al doilea rând?

— Cum adică în al doilea?

— Păi tu ai spus „în primul rând”.

Așa e. Care o fi fost al doilea?

— Da. Al doilea, ăăă… și, în al doilea rând, totul o să meargă foarte bine.

Bineînțeles, ăsta nu e un argument foarte convingător, dar sunt convins că o să ne împiedicăm imediat de o Emilia cât se poate de vioaie, care, pur și simplu, n-a avut chef să meargă la școală.

— Atunci, dă-i drumul! Crezi că ăștia au câine?

— Nu cred. Am vrut doar să-l sperii un pic pe Caramel.

Trecem tiptil de pe terasă în casă și ne pomenim într-o cameră de sticlă. Miorlau, n-am mai văzut așa ceva: peste tot unde te uiți, numai ferestre.

— Uau! O seră!

Odette pare să-și dea seama de îndată ce e cu această cameră. Nu mă mir. Sunt absolut convins că Odette are o origine foarte nobilă. Cu siguranță a locuit și ea într-o astfel de vilă. Mă abțin s-o întreb ce-i aia o seră, că doar sunt motan de profesor și nu vreau să recunosc că habar n-am.

— Unde ar putea fi camera copiilor, Odette? Te pricepi la case cu copii?

— Puțin. Personal, n-am locuit niciodată într-o astfel de casă, dar am fost uneori în vizită. Acolo camerele copiilor erau sus, la etaj. Trebuie să fie o scară și în casa asta, judecând după cât e de mare.

Așadar, ieșim din seră și ne furișăm mai departe. Următoarea cameră e, fără îndoială, camera de zi: o canapea foarte mare, două fotolii mari de piele și o masă joasă. Aici deja devine periculos, deoarece atât pe canapea, cât și pe fotolii stau oameni. Să sperăm că n-o dăm în bară așa de repede!

Odette și cu mine ne lipim de perete și ne ghemuim atât de mult, încât mai degrabă ne târâm decât fugim. Bag de seamă că inima mea o ia razna. În scurt timp, trecem chiar prin dreptul oamenilor. Dacă se întorc acum, suntem pierduți!

Dar oamenii sunt atât de adânciți în discuția lor, încât nici nu ne observă. Le arunc prudent o privire: imediat o recunosc pe mama Emiliei. Plânge. Lângă ea stă un bărbat pe care nu l-am mai văzut și care și-a petrecut un braț pe după umerii ei. În plus, mai sunt doi bărbați străini, care stau pe fotolii și se adresează insistent perechii. Foarte ciudată societate! Acum femeia își ridică fruntea și se uită în jur, ca și cum ar fi auzit un zgomot. O iau repede după Odette, care aproape că a și ajuns pe culoar. Sper că mama Emiliei nu m-a văzut!

Nu. Am noroc. De-abia răsuflând, mă așez pe prețul din fața ușii de la intrare.

— Hei, Winston! Ce faci, dormi pe tine? mă mustră Odette. Era cât pe ce! Hai să ne gândim cum facem să ieșim de aici. Sigur nu-i o idee bună să mai trecem încă o dată prin camera de zi.

Chiar în acest moment, se aude soneria. Fir-ar să fie! Pe prag, suntem pradă ușoară.

— Repede, vino!

Odette se strecoară iute spre nișa în care se află statuia și se tupilează în spatele ei, pe podea. Dintr-un salt, sunt lângă ea. Inima îmi bate atât de puternic, încât am senzația că ar putea s-o audă oricine ar fi în preajmă.

Unul dintre bărbații care stăteau în fotolii vine în coridor și deschide ușa. Poliția! Începe să mă ia cu frisoane. S-ar părea că mica excursie se transformă totuși într-o adevărată aventură.

— Salut, colega! zice bărbatul, întinzându-i amical polițistului mâna. A mai sosit o scrisoare de șantaj. Puteți să i-o duceți imediat șefului poliției.

— Ce spun părinții? se interesează unul dintre polițiști.

— Biletul era în cutia de scrisori. În rest, n-au observat nimic.

Șantajiști? Scrisoare? Șeful poliției? Parcă ar vorbi în chineză. Cunoștințele mele de criminalistică din lungile seri petrecute cu Werner Hagedorn la televizor nu-mi sunt de niciun ajutor. O îmboldesc pe Odette.

— Ai habar despre ce vorbesc?

— Nu. Dar bine nu sună. În orice caz, un șantajist este un infractor. Ăsta amenință oameni ca să-i dea bani. Poate că aflăm mai multe dacă mai tragem cu urechea. Vino, ne strecurăm din nou în camera de zi.

— Așa vrei? Eu cred că e mai bine s-o ștergem de-aici.

Dintr-odată, curajul meu de erou a dispărut. Nu și cel al lui Odette.

— Winston, parcă ai fi Caramel! Parcă eram în căutarea unei aventuri! Acum am găsit, în sfârșit, una și tu tremuri de frică!

Reproșul ei mă supără, dar, firește, nu e chiar neîntemeiat.

— Poți s-o ștergi prin grădină și să stai cu ceilalți fricoși. Atunci puteți toți trei „să-mi acoperiți spatele”.

Aoleu! Asta a durut, nu glumă!

— În niciun caz nu te las singură. Dacă vrei să știi ce se petrece aici, bineînțeles că rămân cu tine.

Ne strecurăm împreună înapoi în camera de zi și ne ascundem după un lampadar. Bărbatul merge cu cei doi polițiști spre canapea și ridică o foaie de hârtie de pe masă. Apoi citește cu voce tare:

— „Cât valorează pentru voi fetița voastră? Ridic prețul: două milioane de euro răscumpărare. Și fără poliție. Asta a fost condiția mea – dar n-ați respectat-o. Am văzut sticleții. Să nu se mai întâmple! Altfel n-o s-

o mai vedeți pe Emilia voastră. Nu e o joacă.” Trei semne de exclamare.

Dă hârtia mai departe.

— Hm, văd că vorbește serios.

Femeia suspină tare, ceilalți bărbați tac. Sfântă sardină în ulei, în ce m-am mai băgat de data asta? N-am vrut decât s-o impresionez puțin pe Odette și să mai petrec niște timp împreună cu ea! Dacă aș fi știut că aici a avut loc o infracțiune adevărată, m-aș fi ținut la distanță!

— Ce chestie tare, Winston! zice Odette, dându-mi un ghiont. Ai avut un miros fin. Într-adevăr, Emilia nu este bolnavă, ci a fost răpită. Ce bine că ai avut ideea de a mai veni o dată aici! Acum putem să ajutăm, s-o salvăm pe Emilia. Sunt mândră de tine!

Slăvită tăviță de nisip, cum mai ies eu din încurcătura asta? Deja simt furnicături în vârful cozii…

Despre eroi și castraveți

— De ce ai luat foaia cu tine?

— Vreau să i-o arăt Kirei. Ca să știe ce se petrece.

— Vrei CE? se minunează Odette, căscând uluită ochii.

Când părinții Emiliei au trecut împreună cu polițiștii în camera alăturată pentru a stabili cum ar putea fi pus telefonul sub ascultare în caz că sună șantajistul, noi ne-am folosit de ocazie și am șters-o. Mai înainte, ce-i drept, eu am pescuit scrisoarea de șantaj dintr-o grămadă de bilete de pe măsuță.

Și acum, după un sprint olimpic prin grădină, stăm de cealaltă parte a zidului, trăgându-ne sufletul, cu inima bătând nebunește. Lângă noi stă ghemuit Caramel, care a fost smuls din somnulețul lui la soare de apariția noastră subită. Strașnic ne-a mai acoperit spatele! Dar, cel puțin, Spike și-a revenit după eșecul cățăratului în pom și acum contemplă foaia de hârtie cu literele lipite pe ea, pe care am pus-o cu grijă pe iarbă în fața mea. Deși a trebuit s-o transport în bot peste un zid, tot mai arată ca nouă. Poate că e un pic udată de salivă pe margine, dar în rest, e impecabilă!

— Stai să ghicesc: Emilia nu e deloc bolnavă, ci stă acasă și se joacă, își dă cu părerea Spike.

— Greșit, răspund eu.

— Atunci de ce ai târât hârtia asta până aici? Asta nu e joacă? Literele astea lipite îmi amintesc de lucrurile pe care le fac copiii la grădiniță.

— Mda, pe undeva ai dreptate: asta chiar a fost făcută de un om, explic eu. Numai că nu de un copil, ci de un adult. Hârtia este o scrisoare de șantaj. În ea, infractorul care a răpit-o pe biata Emilia cere două milioane de euro de la părinții ei. Altminteri nu le-o mai dă pe Emilia înapoi.

— Hă? fac Spike și Caramel într-un glas.

— S-o luăm de la capăt, ca să băgați la cap: Odette și cu mine am descoperit că Emilia a fost răpită. Nici vorbă să fie bolnavă. Se află în ghearele unui infractor. Iar acest bilet este dovada. Șantajistul scrie că vrea o răscumpărare. De asta am și luat scrisoarea cu mine.

Fiindcă e o treabă prea complicată pentru noi. Chiar dacă suntem animale cu mușchi tari. Trebuie să le dăm de știre Kirei și prietenilor ei!

— Sigur ai luat biletul care trebuie? întreabă Odette sceptică. Pe masă erau o mulțime de bilete. Ești sigur că l-ai șterpelit pe cel bun?

— Da. Cât se poate de sigur.

— De ce? Doar nu știi să citești.

Ups. Așa e. Oficial, nu știu să citesc. Și nu prea cred că acum este momentul potrivit să le explic lui Odette și celorlalți că de fapt știu – și, mai ales, cum am învățat. O să mă creadă cu siguranță nebun! Și atunci pot să-mi iau adio de la noii mei prieteni. Of, ce să le spun?

— Eu… păi…

— Tu ce? nu mă slăbește Odette cu întrebările.

— …L-am adulmecat. Exact. Biletul miroase exact ca bărbatul care l-a ținut tot timpul în mână. Așa că asta trebuie să fie scrisoarea!

Or fi înghițit explicația?

— Uau! Zici că ai nas de câine, nu alta. Adică așa de sensibil, nu așa de lung, asta vreau să spun. Tot respectul!

Uf! Am scăpat și din încurcătura asta! Odette adulmecă și ea biletul.

— Hm, mie mi se pare că miroase puțin a cetină, spune ea și mai adulmecă o dată. Exact. Biletul miroase a pom de Crăciun.

A pom de Crăciun… Pentru o fracțiune de secundă, mă străfulgera o amintire, dar înainte să-mi dau seama ce e, momentul a și trecut.

— Și la ce-ți trebuie Kira? N-avem nevoie de ea, se amestecă acum Spike. Tocmai asta e șansa pe care am așteptat-o noi, ca animale cu mușchi tari – o aventură în toată regula! Găsim răpitorul, salvăm fata și suntem eroi.

— Cred că ai o viziune cam simplistă asupra faptelor de eroism, încerc eu să-l abat pe Spike de la planul lui. Știu din proprie experiență cât de dificil este, în realitate, să prinzi un infractor.

— Ei, asta-i bună! zice Spike. Nu poate să fie chiar așa de greu. La urma urmei, poliția face asta în fiecare

zi. Doar n-o să-mi zici că oamenii sunt mai deștepți decât pisicile! pufăie el zgomotos. Mai lipsește să spui că toți câinii gândesc logic!

Râde și Caramel, care până acum a tăcut. Ei, bravo! N-a îndrăznit să se urce pe zid și acum face pe curajosul!

— Winston, să ne înțelegem. Dacă e o misiune prea dificilă pentru patru animale în toată firea, atunci e dificilă și pentru niște fetițe. Cum să-i arăți Kirei biletul?

Bună observația lui Caramel. Dar am un răspuns pregătit.

— Șantajistul scrie că Emilia nu se va mai întoarce niciodată acasă dacă se amestecă poliția. Prin urmare, altcineva trebuie să se ocupe de povestea asta, nu poliția. Iar Kira, Pauli și Tom au mai prins un infractor – pe fostul prieten al Anei, mama Kirei. Era un tip de cea mai joasă speță, un contrabandist de țigări, și voia s-o șantajeze pe Ana. Am încredere în ei, știu că pot s-o scoată la capăt. Am fost și eu de față atunci și a fost incredibil de palpitant.

Că fusese cât pe ce s-o băgăm pe mânecă și că la sfârșit ne-a salvat Werner, asta prefer să trec sub tăcere. Oricum nu e relevant, fiindcă până la urmă tot am reușit să-i punem infractorului bețe-n roate.

— Tu ai mai urmărit și ai mai prins un infractor?

Odette pare impresionată și asta-mi place tare mult.

— Da, împreună cu copiii, mă grăbesc eu să adaug, ca să nu trebuiască să povestesc toată istoria.

— Hm, poate că ai dreptate și ar trebui s-o inițiem pe Kira în treaba asta.

— Pfffrrr! face Spike, căruia planul meu nu-i place câtuși de puțin. Să inițiezi un om! Ridicol! Cum o să faci? Că doar nu vorbim aceeași limbă.

— O să-ți răspund printr-o întrebare, zic eu sarcastic. Un motan supraponderal, care nici măcar nu poate urca pe un amărât de zid de grădină, și unul care tremură de frică vor să vâneze un șantajist? Cum o să faceți?

— Băieți, să nu ne certăm! intervine Odette. Mai bine amintiți-vă de cele trei animale cu mușchi tari! Ele și-au atins țelul nu numai prin forță, ci, mai ales,

folosindu-și capul. Poate că cel mai bine este să colaborăm: copiii și animalele cu mușchi tari. Important este totuși ca Emilia să fie salvată, nu să apară cineva drept erou.

Probabil că are dreptate. Merită să facem o încercare. Deși, după experiența mea de azi cu Spike și Caramel, mai degrabă ne-am schimba numele din „animale cu mușchi tari” în „trupa de castraveți”[6].

Spike oftează, e clar că și el e de aceeași părere:

— Bine atunci. Să lucrăm împreună cu copiii. Deocamdată nu prea îmi vine să cred că pisicile și oamenii pot, într-adevăr, să colaboreze. Dar, desigur, mă las bucuros convins de contrariul.

Ei, aș! Pisicile și copiii fac o echipă pe cinste! O să i-o dovedesc eu umflatului de Spike!

Cum am gustat pelmeni siberieni. Și am aterizat din nou în gunoi

Nici n-a deschis Kira bine ușa și m-a tras în casă, că m-a și întâmpinat un miros dumnezeiesc. Hm, ceva delicios! Ce poate să fie? Așa ceva n-am mai mirosit până acum! În orice caz, trebuie neapărat să gust!

De fapt, voiam ca în primul rând să-i arăt Kirei scrisoarea de răscumpărare pe care o târâsem după mine mototolită în bot. Dar n-aș vrea să trebuiască să stau cu gura închisă din cauza asta, pentru că acum burta îmi anunță o foame de lup. Așa că să rezolvăm întâi ce este mai important: haleala!

Dau din picioare ca să scap din brațele Kirei, scuip pe jos biletul și dau să fug în bucătărie, dar Kira mă apucă fulgerător pe sub burtă și iar mă ridică.

— Stop, stop, stop! Aici să stai, prietene! Azi mi-ai făcut destule necazuri! Trebuia să vii cu mine la brutărie, nu să hoinărești cu orele! Mama nu mai știe de ea din cauza babușcăi, iar eu n-am putut s-o ajut cu mare lucru, pentru că trebuia să te caut pe tine.

Cum așa? De ce să mă caute? Pot să-mi port singur de grijă. Încetez să mă zbat și miorlăi consternat.

Kira înțelege imediat ce vreau să spun.

— Nu mai discutăm, Winston! Mama se temea că iar ai nimerit în prima pubelă întâlnită în cale și că iar o să murdărești totul ca un porc. O oră întreagă te-am căutat, după care am lăsat totul baltă. Doar din pură întâmplare te-am văzut pe fereastră. Acum mergi cu mine în cameră și rămâi acolo până termin de pregătit masa de prânz.

Hei, ce-nseamnă asta? Lagăr disciplinar sau ce? Trec de la miorlăit la pufăit.

— Winston, lasă mofturile! Imediat o să vină de la gară mama cu Werner și babușca și eu am promis să văd de pelmeni. N-am timp să mă mai cert cu tine!

Pufai și mă zbat și mai abitir, până ce Kira mă lasă din nou jos. Înșfac repede scrisoarea de răscumpărare și o agit în toate direcțiile. Dacă tot nu primesc nimic de halit, măcar s-o anunț, în sfârșit, pe Kira despre răpire.

— Puah! Ce-i cu asta? Iar ai fost într-o pubelă? face Kira, trăgându-mi scrisoarea din bot. Bleah, e udă rău. Ce scârbos! Dacă primul lucru pe care-l găsește mama pe hol sunt petice de hârtie mozolite, am dat de necaz. O s-o arunc imediat.

STOP! Nu! N-o arunca! Este ceva important! Sar în sus spre Kira și încerc să înhaț scrisoarea, dar nicio șansă – o ține în așa fel încât să nu ajung la ea.

— Winston, de ce tocmai astăzi ești așa de obraznic și bădăran? Este o zi importantă. Babușca n-a mai venit de mult și toți vrem să facem o impresie bună. Când spun „toți”, mă refer și la tine.

Ptiu, nu mă convinge deloc! N-o cunosc deloc pe babușca asta și, în plus, eu am o misiune de îndeplinit! Cum de nu observă Kira? Mai fac încă o dată un salt și pufai cât de zgomotos pot.

— Ei, asta-i, oftează Kira. Astăzi te porți tare ciudat. Bine, vino cu mine în bucătărie. Dacă te închid la mine în cameră, te pomenești că mi-o întorci cu fundu-n sus.

Kira se îndreaptă spre bucătărie, ținând biletul strâns în mână. Fir-ar să fie! Cum mai ajung eu la el? Dacă ne-am mai putea citi gândurile, totul ar fi mult mai simplu! Dar trebuie să găsesc altă soluție.

Mâhnit, intru în urma Kirei în bucătărie. Dispoziția mea, ce-i drept, se îmbunătățește cu fiecare pas pe care-l fac: în încăpere plutește un miros pur și simplu fantastic! De la ce-o fi? Și, cel mai important: am și eu voie să gust?

— Așa, Winston, spune Kira, odată ajunși în bucătărie. Acum te duci cuminte în coșulețul tău și mă lași să-mi văd de treabă. Pelmenii vor fi gata în curând, mai trebuie doar să toc niște ceapă și să topesc untul, ca să fie și mai gustoși. Și acum, să arunc asta la gunoi!

Deschide dulapul de sub chiuvetă, trage afară găleata de gunoi și îndeasă înăuntru scrisoarea de răscumpărare. Să sperăm c-o să mai pot s-o scot de acolo – altminteri, toată osteneala a fost degeaba și o să-mi fie destul de greu s-o lămuresc pe Kira ce s-a întâmplat cu Emilia. Dar atâta timp cât Kira mai este în bucătărie, prefer să mă țin la distanță de găleata de gunoi – nu mai am chef de cicăleală! În schimb, încerc

să arunc un ochi la acești misterioși pelmeni și, dintr-un salt, aterizez pe bufetul de lângă aragaz. Întind gâtul, curios.

— Miroase delicios, nu-i așa?

Kira mi-a interpretat corect privirea. A pus pe foc o oală cu apă și, foarte grijulie, scoate de acolo cu un polonic ceva ce-mi amintește de ravioli sau tortellini, dar cu un miros mult mai aromat.

— Pelmenii sunt un fel de colțunași cu carne tocată, îmi explică ea. O mâncare tradițională rusească, se servește mereu de sărbători sau când ai musafiri. Nu știu pe nimeni care să facă pelmeni mai buni ca mama. Cei făcuți de babușca au și ei un gust destul de bun, numai că abia îmi mai amintesc de ei. Ultima oară, ne-a vizitat acum trei ani, nu mai știu dacă ne-a făcut pelmeni atunci. Poți să guști imediat. Când se ridică la suprafața apei înseamnă că sunt gata.

Mă apropii curios și arunc o privire în oală. Într-adevăr, în apa clocotindă plutesc niște pachețele rotunde, iar unele dintre ele au ajuns deja sus. Între timp, Kira amestecă într-o oală mai mică, unde probabil a pus untul la topit. Miam! Îmi lasă gura apă. Kira ia un castron de pe raft și răstoarnă în el pelmenii care s-au făcut. Oare am voie să-i mănânc? Întind botul.

— Atenție! Frige! mă avertizează Kira. Poți mânca unul, mai mult nu. Altminteri o să facă mama scandal. Și eu la fel. Deci ține botul departe de castron!

Pescuiește cu o furculiță un pachețel de aluat, suflă puțin și apoi îl pune în castronelul meu. Într-o clipă am sărit jos și l-am înghițit. Ce să spun, un deliciu! Prânzul perfect pentru o zi de sâmbătă! De fapt, prânzul perfect pentru orice zi! miorlăi cu subînțeles.

— Winston, nu cerși! Dacă mai rămâne ceva, bineînțeles că mai primești.

Pescuiește și ceilalți pelmeni din apa în clocot și îi pune într-un castron, acoperindu-i apoi cu o folie de aluminiu.

— Așa, acum mai am de turnat untul…

— Hei, m-am întors! se aude deodată de pe culoar vocea Anei. Kira? Unde ești?

Kira ia de pe aragaz mica oală cu unt și-și șterge repede mâinile de pantaloni.

— Ah, a venit babușca! Vezi cum te porți, Winston! spune ea, după care iese valvârtej din bucătărie și mă lasă acolo singur.

Miorlau! Sigur n-o să se întoarcă prea repede. Asta e șansa mea să scot hârtia din găleata de gunoi și s-o pun bine. Mă grăbesc spre chiuvetă și apăs tare cu coada ușa dulapului. Dacă am observat eu bine, dulapurile de bucătărie se deschid prin apăsare. Chiar așa! Ușa se deschide și dincolo de ea zăresc găleata de gunoi. Bag capul în dulap și ridic capacul găleții. Hm. Nu văd scrisoarea. Din păcate, Kira pare s-o fi îndesat destul de adânc.

Dau la o parte prudent cu botul o foaie de salată. Tot nimic. OK, atunci trebuie dată în lături și cutia de lapte goală. O scot din găleată, dar, din păcate, odată cu ea cade pe podea și o coajă de banană. Apoi un carton de ouă. Văd măcar un capăt al scrisorii? Vâr și mai adânc capul în găleată și mai scot de acolo cu lăbuța două pahare de iaurt vechi și trei coji de ouă. Zăresc biletul! Mai culeg repede din găleata de gunoi câteva coji de cartofi și o pungă de plastic boțită, apoi un filtru de cafea și, în sfârșit, țin în bot foaia de hârtie.

Pun cu grijă pe podea biletul și-l contemplu. E drept că, în timpul ăsta, s-a mai muiat, dar din fericire, literele lipite pot fi încă citite cu ușurință. Ura! Acum mai trebuie doar să găsesc o ascunzătoare sigură pentru hârtie. Îmi vine o idee de milioane. Iau biletul în bot, sar pe bufet și fug spre aragaz. Acolo este cutia în care își păstrează Ana caietul cu socoteli și bonuri și facturi vechi. E o ascunzătoare ideală, pentru că Ana face socotelile doar o dată pe săptămână și tocmai le-a făcut ieri. Împing ușurel biletul între celelalte hârtii din cutie. Perfect! Nu sare deloc în ochi și mai târziu, când Kira o să aibă mai mult timp, o să-i arăt cât de important este așa-zisul gunoi.

Apropo de gunoi: trebuie să mă ocup urgent de mizeria pe care am făcut-o pe podea! Nu cumva babușca să-și facă o impresie proastă despre mine. Pe drumul de la cutia cu hârtii spre marginea bufetului, trec pe lângă castronul cu pelmeni calzi. Miros pur și

simplu încântător. Și chiar mi-e o foame nebună. Dacă aș putea… „Nu, Winston”, mă îmbărbătez eu, „fă repede curat și sari în coșuleț. Kira tot o să apară la un moment dat cu babușca în bucătărie!”

Bun, așa e. Dar, pe de altă parte, stomacul meu chiorăie rău de tot și îmi plouă în gură la gândul savurosului pelmen pe care l-am mâncat. Dacă tot am avut voie să mănânc unul, doar n-o să aibă nimeni nimic împotrivă să îl mănânc și pe al doilea, nu? Și dacă dau la o parte, atent de tot, folia de aluminiu și iau doar o bucățică? N-o să observe nimeni.

Zis și făcut: îndepărtez folia și pescuiesc cu dexteritate din castron un mic pachețel de aluat. Hați! L-am și înghițit. De-a dreptul divin! Și, oricum, în castron au rămas destui pelmeni. Aș mai putea lua unul…

***

Când ușa e dată de perete, aproape am terminat tot castronul. Ana se repede la mine cu un strigăt ascuțit.

— WINSTON! Motan afurisit!

Înspăimântat, dau să sar la o parte, dar așa m-am îndopat cu aluat și carne tocată, că abia pot să mă mișc din loc. Ana mă apucă de ceafă și mă trage jos de pe bufet. Aoleu! Asta chiar nu-mi place. Nu așa te porți cu un motan!

Dar se pare că Ana nu ține cont de așa ceva. Încă ținându-mă de ceafa, mă pune fără niciun pic de blândețe pe podea, în fața găleții de gunoi.

— Și ce-i asta de aici? Hm!? CE E ASTA???

Îi tremură vocea de furie. Nu e bine. Nu e bine deloc! Și mă tot scutură, miorlau!

OK, trebuie să recunosc: la prima vedere, pare că o pisică în căutare de haleală a scormonit în găleata de gunoi. Dar este o impresie înșelătoare. Fiindcă, în realitate, o pisică a împiedicat în modul cel mai eroic distrugerea unor probe importante! Dar cum s-o fac eu pe Ana să priceapă? Este atât de furioasă, încât mă tem să nu mă bage în mașina de tocat. Pot să înțeleg că n-o bucură din cale-afară priveliștea, adică prezența gunoiului și absența pelmenilor. Dar, pe scândurica

mea de ascuțit ghearele, este ăsta un motiv s-o iei razna? Orice s-ar spune, eu fac parte din familie și pentru mine Ana n-a gătit încă niciodată ceva atât de gustos. Așa că sunt îndreptățit să primesc acum un pic mai mult decât ceilalți. Miorlăi sfâșietor și încerc să mă eliberez din ghearele Anei.

„Ceilalți", adică Werner, Kira și doamna mai bătrână, probabil cea căreia îi spun „babușca", stau în prag, în spatele Anei. Ca motan, nu sunt, ce-i drept, un maestru în aprecierea culorilor, dar aș spune că babușca poartă o rochie un pic cam prea pestriță, ba chiar sclipicioasă. Și-a adunat părul într-un fel de turn – o coafură foarte interesantă, n-am ce zice! Are părul închis la culoare, nu blond ca Ana și Kira. S-a făcut cu negru la ochi aproape la fel ca Pauli, iar asta îi dă un aer foarte dramatic. Una peste alta, strict ca înfățișare, este exact opusul mamei lui Werner, doamna Hagedorn. E remarcabil cât de mult pot să difere doamnele mai în vârstă!

Niciunul dintre cei trei nu scoate o vorbă. Se uită înmărmuriți la spectacolul pe care tocmai îl ofer: motan versus femeie, confruntarea finală. Din păcate, femeia are un ușor avantaj.

În cele din urmă, Werner se încumetă să vorbească.

— Winston! Ce naiba te-a apucat? Doar n-ai fost niciodată un motan atât de prost-crescut! spune el, după care se întoarce spre doamna mai în vârstă. Sunt pur și simplu uluit: n-a mai făcut niciodată așa ceva.

Bătrâna trage adânc aer în piept. Apoi tace. Asta spune multe, după părerea mea.

Acum Kira se tot învârte pe lângă Werner și babușca și, într-un final, îngenunchează lângă mine pe podea, exact între paharele de iaurt goale și cojile de cartofi.

— Dă-i drumul, mamă! Îl doare!

Aha! Știe și Kira să se lupte la fel de bine ca mine – îmi place! Știe să sară în ajutor atunci când un prieten este la ananghie.

— Nu vezi ce porcărie a făcut dobitocul? zice Ana, sfredelind-o pe Kira cu privirea. Trebuie pedepsit!

Mă apucă și mai strâns și iar mă scutură. Miorlăi supărat.

Kira sare în picioare și strigă indignată:

— Nu este un dobitoc, este Winston. Iar tu chinui animalele! Dă-i imediat drumul lui Winston!

Încremenită, Ana mai slăbește, într-adevăr, strânsoarea, iar eu profit de ocazie, mă răsucesc, scap din mâinile ei și sar imediat în brațele salvatoare ale Kirei.

Preț de o clipă, nimeni nu scoate o vorbă. Prima voce pe care o aud este a babușcăi. Gravă și liniștită. Graseiază, exact ca Ana.

— Un lucru mi-e clar: aici este nevoie urgentă de educație. Pentru amândoi. Pentru copil. Și pentru motan.

Poftim? Ce vrea să spună? La noi în casă totul se desfășoară cum nu se poate mai bine!

Mame rusoaice, educație bună și întrebări bizare

Partea bună când împarți o pedeapsă cu cineva este că nu ești închis singur într-o cameră. Partea proastă este că ești, totuși, pedepsit. Kira și cu mine stăm pe pat în camera ei și ne povestim unul altuia cât de nedreaptă este lumea. Mai exact, ea povestește cât de nedreaptă este lumea, dar firește că sunt cu totul de acord cu ea.

— Vezi tu, Winston, mereu contează numai ce vrea mama. N-o interesează câtuși de puțin cum mă simt eu. Principalul e să învăț bine la școală și să nu-i fac necazuri. Trebuie să fiu întotdeauna ireproșabilă, fără discuție.

Kira oftează și o lacrimă grea i se rostogolește pe obraz. Fie este foarte tristă, fie foarte furioasă. Poate că și una, și alta. Mă lipesc de ea ca s-o consolez.

— Tipic: toată ziua am ajutat-o, dar a fost de-ajuns ca un singur lucru să meargă prost și gata! Catastrofă! Cel mai tare a supărat-o că babușca mă consideră prost-crescută, îți spun eu. Asta-i știrbește imaginea de supermamă.

Așa să fie? Ce-i drept, Ana a făcut un scandal monstru. Vreau să spun că niciodată n-a făcut un scandal mai mare decât acum, când m-a descoperit în castronul cu pelmeni. A înhățat-o pe Kira și a expediat-o în camera ei, împreună cu mine. „O să mai ieși de-aici când o să-nveți să te porți cu mama ta și când o să fii gata să-ți ceri iertare!” a strigat ea, trântind ușa. Da, și acum stăm aici de o bună bucată de vreme.

— Dacă ea-și închipuie că mă duc la ea să-mi cer iertare, se înșală! îmi declară Kira supărată. Mai bine rămân aici, în camera mea, tot weekendul! N-o s-o mai văd pe babușca, dar nici nu contează. Abia de mă mai cunoaște, iar eu pe ea nici atât! O să le arăt eu lor că nu pot să facă din mine ce vor!

Bravo! Asta este atitudinea corectă. Deși mă tem că fata asta n-are nimic de mâncare în camera ei. Mă rog, m-am ghiftuit până acum cu chifteluțe de carne tocată siberiene, dar n-o să-mi țină de foame prea mult. O să

vină momentul în care o să am nevoie să-mi fac din nou plinul și o să fiu nevoit să… Dar, bineînțeles, îmi interzic să duc mai departe acest gând. Kira a sărit în ajutorul meu, deci și eu voi fi alături de ea. Chiar de-o trebui să îndur foamea, miorlau! În afară de asta, mi-e un pic teamă că, dacă mă vede Ana, mă face bucăți.

— Așa s-a întâmplat și când ne-am mutat în Germania, oftează Kira. Mai bine rămâneam la Omsk. Acolo îi aveam pe toți prietenii mei și mă simțeam bine. Când am ajuns la Hamburg, nu știam boabă de germană. Dar pentru mama n-a contat – a spus că Germania este o șansă uriașă pentru noi, pentru care toți ne invidiază. N-a tulburat-o nici că babușca n-a vrut să vină cu noi. Ea singură a hotărât totul. Și cu asta, basta. Părinții sunt atât de cruzi uneori!

Kira se smiorcăie revoltată într-o batistă după care a scotocit prin pantaloni.

Eu pot s-o înțeleg. Ca animal de companie, știu cum te simți când depinzi de hotărârile altuia. Nu e un sentiment prea grozav. Și nici schimbările nu-mi plac. Deși trebuie să recunosc că, în ultima vreme, mi-au făcut viața foarte palpitantă. Și sper că, în timp, și Kirei o să înceapă să-i placă să trăiască în Hamburg. La urma urmelor, altfel nici nu i-ar fi cunoscut pe Pauli și pe Tom. Și, mai ales, nu m-ar fi întâlnit pe mine!

— N-o să-i povestesc mamei că o să primesc rolul principal din musical dacă Emilia nu se face bine în timp util. Ghinionul ei. Chestiile astea o interesează numai ca să se laude cu mine!

Emilia! Din cauza dramei cu pelmenii, aproape că uitasem de ea! Fir-ar să fie! Trebuie neapărat să-i arăt Kirei biletul! Biata Emilia tremură de frică într-o ascunzătoare întunecată și nu are pe nimeni care s-o scoată de acolo. Fiindcă partenerii mei încă așteaptă să-i dau de veste Kirei și prietenilor ei. Numai că întrebarea e: cum ajung eu acum la bilet?

Mă hotărăsc să încerc manevra „motanul are nevoie la lădiță”. Cum lădița se află în bucătărie, vrând-nevrând, Kira o să trebuiască să-mi dea drumul afară din cameră dacă vrea să evite o nenorocire pe frumoasa ei mochetă! Așa că sar din pat și încep să alerg agitat

de colo colo și să miorlăi. Când Kira se uită la mine, alerg spre ușă și o zgârii cu laba.

— Winston, vrei afară? Doar ai auzit ce-a spus mama: nici să nu ne mai arătăm pe-acolo. Rămâi mai bine cu mine, altfel o să te alegi cu și mai multe necazuri.

Ei, da, nu prea mă încântă perspectiva asta, dar un motan trebuie să facă ce are de făcut. Mai ales când este un animal cu mușchi tari!

Așadar, miorlăi și mai tare, mă tângui de-a dreptul și iar zgârii ușa.

— Ai nevoie la lădiță?

Isteț copil! Hai, deschide ușa! Într-adevăr, Kira se dă jos din pat și vine la mine. Crapă ușa și cercetează prudent culoarul.

— OK, drumul e liber! Dar să ai mare grijă!

Da, să trăiți! O pornesc ca din pușcă. Ușa bucătăriei nu este bine închisă. Pun frână și trag o clipă cu urechea – bucătăria pare să fie goală. Splendid! Mă strecor repede prin deschizătura ușii, sar pe bufetul care între timp a fost curățat lună și mă reped la cutia cu hârtii. Se aude un zgomot pe culoar, să fie ușa sufrageriei? Tresar speriat și mă ghemuiesc după cutie – frecție la un picior de lemn, întrucât eu sunt, evident, mai mare decât ea.

Pașii se apropie. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Dacă Ana sau babușca mă prind încă o dată în bucătărie, cu siguranță ajung la adăpost. Și atunci nici măcar Werner nu mă mai poate salva!

Dar pașii trec pe lângă bucătărie, îndreptându-se spre baia musafirilor. Pfui, a fost cât pe ce! Pescuiesc din cutie scrisoarea de răscumpărare, sar jos și o iau din nou la goană spre camera Kirei. Odată ajuns acolo, pun biletul în mijlocul camerei. Așa! Aici n-are cum să nu-l observe. Mă așez alături și miorlăi tare. Uită-te aici, măi copile!

Într-adevăr, Kira se ridică și vine spre mine. Cu lăbuța din față, îi fac repede semn spre bilet. Nu cumva să-l mai arunce!

— Hei, vrei să-mi arăți ceva? întreabă Kira, aplecându-se și ridicând biletul.

„Cât valorează pentru voi fetița voastră? Ridic prețul: două milioane de euro răscumpărare. Și fără poliție. Asta a fost condiția mea – dar n-ați respectat-o. Am văzut sticleții. Să nu se mai întâmple! Altfel n-o s-o mai vedeți pe Emilia voastră. Nu e o joacă!!!”

Kira rămâne înmărmurită.

— Winston, de unde ai asta? E o scrisoare de răscumpărare!

Lasă biletul să îi cadă din mână. Încerc să-i arăt cu laba numele Emiliei. Nu reușesc prea bine. Kira ridică mâinile a neputință. Nu înțelege ce vreau să-i arăt. Of! Totul ar fi fost mult mai simplu dacă ar mai fi putut să-mi citească gândurile. Oricum, îi trece prin cap să pună biletul din nou pe covor. Îi arăt cu laba numele Emiliei.

— Winston, tu mai știi să citești?

Miorlăi tare și sper să se înțeleagă un „da”.

— O arăți pe Emilia, așa e? Ai luat biletul din casa Emiliei? Deci e adevărat? Emilia a fost răpită?

Miau, miau, MIAU!

— Groaznic! De-asta n-a mai venit la repetiție! Dar cum a ajuns biletul ăsta la tine? L-ai luat când am fost la Emilia acasă?

Mă gândesc repede cum i-aș putea explica bine prin gesturi toată excursia mea aventuroasă cu Odette, Spike și Caramel. Și ajung la concluzia că nu prea bine. Așadar, trag un miorlăit simplu. La urma urmelor, n-are nicio importanță cum și când am ajuns la bilet.

— Deci este adevărat! șoptește Kira, cu mâna la gură. Biletul chiar e din casa Emiliei. Trebuie să le dau imediat de veste lui Pauli și lui Tom!

Își scoate mobilul din ghiozdanul sprijinit de birou și tastează.

— Alo, Tom? Kira la telefon. Am vești proaste despre Emilia. Nu e deloc bolnavă. A fost răpită.

Tom probabil îi spune ceva, pentru că acum Kira tace și ascultă.

— Ba da, ba da, sunt absolut sigură. Winston mi-a arătat scrisoarea răpitorului.

Aud cum Tom mormăie ceva. Sau poate râde?

— Tom, răspunde Kira cu reproș, nu e o glumă! Doar știi ce isteț e Winston. Situația e gravă! Trebuie

să ne întâlnim. O suni tu pe Pauli și veniți amândoi la mine?

Kira ascultă ce-i răspunde Tom. Pare să existe o problemă, pentru că o văd strâmbându-se.

— Da, știu, e foarte frumos afară. Dar nu putem să ne vedem la chioșcul de înghețată. Nu pot să plec de acasă. Trebuie să veniți voi la mine. Eu… ăăă… deocamdată n-am voie să ies din cameră.

Se pare că Tom are nevoie de o explicație. Kira trage aer în piept și îi povestește pe scurt situația.

— Tocmai m-am certat cu mama. Spune că n-am voie să ies din cameră până nu-mi cer scuze în fața ei. Dar n-o să fac asta nici dacă rămân aici trei ani! Fiindcă n-am nicio vină.

Iarăși niște mormăieli.

— OK, atunci sună-mă când ai dat de Pauli. Pa, Tom!

Încheie apelul, își pune mobilul pe micul ei birou și se așază din nou pe pat. Sar în sus la ea, ca să mă bucur de câteva reprize de mângâieli. Întotdeauna funcționează!

— Winston, băiete, ce ne facem? Nici că s-ar fi putut găsi un moment mai prost în care să fiu închisă în cameră! Poate ar trebui să mă scuz? oftează Kira. Dar nu vreau.

Cineva bate la ușă.

— Da?

— Kira, sunt eu, Werner. Pot să intru?

— Din partea mea… intrați! strigă Kira, după o clipă de ezitare.

Ușa se deschide și Werner trece pragul. Cu un aer cam încurcat, trage scaunul de la birou mai aproape de pat și se așază în fața noastră.

— Ce e? spune Kira sfidător, iar Werner oftează.

— Știi, mă simt prost că motanul meu cel prost-crescut v-a făcut atâtea probleme.

Ce? Se referă la mine? Dar e stăpânul meu, cum poate să mă atace așa pe la spate?

Kira nu spune nimic, dar face o strâmbătură.

Werner nu se lasă tulburat de asta.

— Mda, și pentru că așa stau lucrurile, aș fi bucuros să îmi asum rolul mediatorului, zice el mai departe.

Mama ta este la fel de necăjită ca și tine. Și nu-mi place deloc să văd că două dintre colegele mele de apartament (adică toate colegele mele de apartament) sunt atât de triste. Așadar, ce pot să fac?

— Nu știu. Cred că nimic, zice Kira, ridicând din umeri.

— Ei, aș putea fi un fel de diplomat.

Acum Kira face ochii mari și la fel și eu. Diplo-ce?

— Ce-i ăla? întreabă Kira.

— Un diplomat este un negociator între țări sau oameni pe timp de război. Cu alte cuvinte, el negociază între oameni care ar prefera să se împuște unii pe alții. Așa mi se pare că sunteți și voi acum.

Ana și Kira poartă război una cu alta. Sună un pic cam exagerat, dar, din păcate, nu e foarte departe de adevăr. Poate că n-ar fi rău dacă Werner și-ar lua rolul de mediator între ele. Altminteri și săptămâna viitoare vom fi tot aici și Kira nu ne va putea ajuta pe mine și pe tovarășii mei s-o eliberăm pe Emilia. Și mă îndoiesc c-aș putea s-o scot la capăt doar cu Odette și cu sprijinul lui Spike și al lui Caramel! Așa că dă-i drumul, Werner!

— În comparație cu tine, eu sunt bătrân ca pietrele, spune Werner, dar chiar și la vârsta asta mi se mai întâmplă ca maică-mea să mă scoată din sărite. De pildă, atunci când povestește ore-n șir despre vremurile grele de după război și ce bine mi-a mers mie mereu. Sau când mă bate la cap să mă port frumos când vin doamnele cu care joacă ea bridge. N-ai ce face, așa sunt mamele. La vârsta ta, mă făcea să mă urc pe pereți și încercam s-o schimb. Dar n-are niciun sens. Nu poți să-i schimbi pe alții. Nici măcar pe propria mamă.

Werner zâmbește strâmb, dar Kira nu pare prea convinsă. Werner mai încearcă o dată.

— Încearcă să-ți spui că nu se poartă așa în ciuda faptului că te iubește, ci tocmai pentru că te iubește.

— Nu, nu pot să-mi spun asta. Nu e așa. Mama vrea, pur și simplu, să fiu întotdeauna perfectă. Să iau note bune, să mă port frumos, să fiu veselă. Atunci totul este în regulă. Dar de îndată ce are probleme cu mine, gata, s-a rupt filmul. A vrut să-i facă impresie bună babușcăi, și, dacă n-a mers, au apucat-o pandaliile.

Werner înclină, gânditor, capul.

— Este chiar așa de greu s-o înțelegi și pe ea? Gândește-te, Ana își vede mama așa de rar. Și poate că și acum mai are conștiința încărcată pentru că ați plecat din Rusia fără ea. Acum vrea să-i demonstreze că a fost o decizie bună și că aici îi merge strună. De aceea se necăjește așa de tare pentru un… incident minor. Bunica ta pare să pună mult preț pe buna-creștere. Probabil că în Rusia, educația copiilor este mai severă.

Kira este tot mai indignată.

— Dar eu sunt bine educată! Numai că nu sunt o păpușă, gândesc cu mintea mea! Și nu mi s-a părut deloc în ordine că mama s-a năpustit asupra bietului Winston. Winston e cel mai bun prieten al meu!

Miorlau, asta mă unge la suflet! Cel mai bun prieten – chiar așa e! Aș sări oricând în apărarea Kirei.

— Bineînțeles că ești bine-crescută. Te înțeleg perfect. Dar și pe mama ta o înțeleg. Și aș dori ca voi două să vă împăcați din nou. Vino, te rog, cu mine în sufragerie și stai lângă noi. Îți promit că mama ta se va bucura. Și ei îi pare foarte rău că te-a trimis la tine în cameră.

Kira se gândește un moment.

— Atunci, bine. Vin. Dar numai dacă îmi răspundeți cinstit la o întrebare.

Werner încuviințează din cap.

— Bine. Ce întrebare?

— Vă e dragă mama mea?

Ha? De unde i-a venit ideea asta? Nu înțeleg. Tare ciudați mai sunt oamenii! Și, deși roșul este o culoare pe care eu, ca motan, o pot doar cu greu recunoaște, văd imediat: Werner se înroșește!

De ce pisicile n-au nevoie de educație, iar agenții – de înghețată spaghetti

— Mârrrtanul e încă tânăr?

Așa cum pronunță babușca „mârtan”, ai zice că ambreiază un motor. Mă măsoară din ochi suspicioasă și am impresia că întrebarea referitoare la vârsta mea ascunde ceva jignitor. Puah! Dar eu sunt deasupra acestor lucruri. Sau dedesubt. Pentru că m-am încolăcit sub masa din sufragerie, la care s-au adunat în sfârșit – în sfârșit! – cu toții. Werner își drege glasul.

— Ce înseamnă „încă tânăr”? Aș zice că nu e nici tânăr, nici bătrân. Nu mai e o pisicuță, dar nu e nici bătrân.

— Atunci încă poate fi educat. Poate ar trebui să mă ocup de educația lui. Sunt foarte pricepută. Am educat mulți câini.

Câh! Câini? Sfântă sardină în ulei! Femeia asta chiar compară câinii cu pisicile? Și cum adică să mă educe? Doar nu sunt pui de om. Sunt o pisică. Clar? O P-I-S-I-C-Ă. Poți să mă iubești, poți să mă găsești prostănacă, dar nu mă poți educa. Auzi, să vrea un om să-mi bage-n cap cum să mă port. Miorlau! Tocmai asta mă deosebește de câini: eu am o personalitate originală, n-ai ce educa. Hai, Werner! Spune-i și ei!

— Hm, da, doamnă Kovalenko, e o ofertă foarte amabilă din partea dumneavoastră. O să mă mai gândesc. Niște maniere mai bune n-ar putea să-i strice lui Winston.

— De ce îl cheamă Winston?

S-ar părea că, după părerea babușcăi, pisicile ar trebui să se numească toate Miți sau Negruța.

— Winston este un motan de rasă, un British Shorthair. De aceea l-am botezat Winston. Winston Churchill. Ca pe prim-ministrul britanic.

— Aha.

Babușca nu mai comentează, dar și din acest mic „Aha” se poate deduce clar că numele meu i se pare cu totul absurd. Miorlau! Încep să înțeleg de ce Ana și-a lăsat mama în Rusia.

— Mami, pot să mă întâlnesc după masă cu Tom și Pauli? Mai avem de pus la punct ceva important pentru școală.

Kira e numai miere. Greu de crezut că numai cu o jumătate de oră înainte tuna și fulgera, supărată foc pe mama ei. A urmat apoi o împăcare ca-n filme, cu îmbrățișări, explicații și tot tacâmul, în timp ce în bucătărie Werner căuta prin frigider după o alternativă la pelmenii pe care îi halisem eu. Acum stau toți veseli la masă și mănâncă crochete de pește cu ketchup. Cu alte cuvinte, aproape toți sunt fericiți. De babușca nu sunt chiar așa de sigur. Dacă doamnei i-ar face plăcere să dreseze pisicile ca pe câini, cu siguranță crede și că o fată cum e Kira ar trebui încuiată două zile în casă numai cu pâine și apă.

— Să te întâlnești cu Tom și Pauli? Sigur că poți, scumpo! Salută-i din partea mea.

Numai zâmbete și pupăceli! Și Ana e numai miere. Orice-ai zice despre Werner al meu, trebuie să recunoști că, atunci când face pe diplomatul – sau cum s-o numi – e pur și simplu excelent! A reușit să le împace pe Ana și Kira. Pun pariu că o s-o îmblânzească și pe încuiata de babușca.

***

— Hei, Kira! ne salută puțin mai târziu Tom la chioșcul de înghețată. Este grozav că ne putem întâlni aici. Trebuie să apară și Pauli. Mă duc acum să cumpăr înghețată spaghetti pentru toți și pentru Winston, pe gustul lui, cu hering, nu?

— Nu, stai! îl oprește Kira. Trebuie să-ți arăt neapărat scrisoarea, situația e cât se poate de gravă!

— Așa de gravă încât n-avem timp nici de o înghețată spaghetti? glumește Tom.

Am impresia că nu e chiar convins că Emilia a fost răpită. Sau poate se bucură că s-a găsit cineva s-o răpească? Ce-i drept, ea face parte din clubul dobitoacelor lui Leonie. E de presupus că Tom nu-i simte lipsa. Pot să-l înțeleg. Iar ideea cu înghețata de hering este genială, bineînțeles!

— Lasă glumele și înghețata ta idioată! Eu chiar cred că Emilia a fost răpită și, oricât de nesuferită ar fi, tot trebuie s-o ajutăm, nu-i așa? Chiar și singuri. Trebuie să facem ce e bine.

Să facem ce e bine? Hei, asta am mai auzit-o eu undeva! A spus-o Odette când nu voiam să-l ajut pe Caramel. Kira și Odette sunt, într-un fel, foarte asemănătoare – nici nu-i de mirare că-mi plac amândouă.

Kira scoate din buzunar scrisoarea de răscumpărare, o pune pe măsuța dintre ea și Tom și o netezește.

— Asta e. Winston a scos-o clandestin din casa Emiliei.

Tom citește repede, apoi scoate un fluierat.

— Sfinte Sisoe! Chiar e grav! Sigur, nu-mi place Emilia, dar e rău ce se petrece. Acum nici eu nu mai vreau înghețată.

— Ce e rău?

Pauli tocmai a sosit și se așază lângă ei. Tom îi arată scrisoarea.

— Citește și tu!

Pauli ia biletul și aruncă o privire peste el.

— Vai de mine! Scrisoarea e autentică?

— Cred că da, spune Kira. Winston a adus-o din vilă. Nu știu exact unde a găsit-o. Dar nu credeți și voi că asta ar explica totul? Subita absență a Emiliei de la repetiții? Purtarea ciudată a mamei ei?

— Hm, face Pauli, ai dreptate. Ar explica unele lucruri. Dar ce treabă avem noi cu asta? Dacă este răpit un copil, asta e treaba poliției. Ofițerii de poliție sunt profesioniști, lasă-i pe ei să se ocupe de asta!

— Dar n-ai citit? se indignează Kira, luând scrisoarea din mâna lui Pauli și fluturându-i-o pe sub nas. Uite ce scrie aici: fără poliție! Altminteri Emilia nu se mai întoarce!

— Ah! Baliverne, râde Pauli. Așa scriu ăștia întotdeauna. Este o scrisoare de răscumpărare tipică. Nu-ți face griji pentru Emilia. Cum am mai spus: iarba rea nu piere. De restul o să se ocupe poliția.

— Nu știu ce să zic, tușește Tom ușor. Cred că „Și fără poliție. Asta a fost condiția mea – dar n-ați respectat-o. Am văzut sticleții. Să nu se mai întâmple!”

nu sună deloc a scrisoare de răscumpărare tipică. Înțeleg că poliția a căutat-o pe Emilia și șantajistul a băgat de seamă.

— Astea nu sunt decât presupuneri. Tot o presupunere e și că biletul e autentic. Foarte frumos că Winston l-a adus. Dar chiar e scris de un răpitor? Cine știe de unde îl are?

— Ah, am mai spus asta o dată, insistă Kira. Din casa Emiliei.

— Cum poți să fii așa de sigură?

— Winston mi-a spus. Adică… în orice caz, așa mi-a dat de înțeles.

— Ți-a dat de înțeles. Mda, e clar, zice Pauli, pufnind în râs.

Zău dacă pricep ce i se pare așa de nostim!

— Dacă Winston ar fi o pisică absolut normală, acum aș râde și eu, intervine Tom, dar știm că nu este așa.

Are dreptate. Tom și Pauli au fost și ei implicați în aventura cu schimbul de corpuri. Fără ei doi, schimbarea înapoi n-ar fi reușit. Așa că Pauli ar fi trebuit să știe ce motan deosebit sunt eu. Și că am o legătură aparte cu Kira!

— Da, știu asta, oftează Pauli. Totuși, o răpire este o infracțiune. Față de asta, contrabanda cu țigări a lui Vadim a fost chiar nevinovată. Nu știu dacă este o idee bună să ne amestecăm.

— Gata, știu ce facem! strigă Kira, iar ceilalți se uită la ea cu interes. Ne ducem cu scrisoarea la părinții Emiliei și îi întrebăm de răpire. Ei pot să ne spună ce a făcut poliția până acum și în ce fel am putea să-i ajutăm și noi.

— Să-i întrebăm pe părinții Emiliei? se încruntă Tom. Dacă mergem acolo ca detectivi amatori, o să ne dea afară în șuturi, fără niciun fel de menajamente. Din experiența mea, adulții nu se lasă bucuros ajutați de copii, atunci când lucrurile sunt serioase.

— Da, așa se întâmplă de obicei, dar ați văzut și voi cât de năucă era mama Emiliei. Și e evident că până acum poliția nu a reușit să rezolve cazul. Poate că părinții Emiliei o să se bucure dacă ne oferim să-i ajutăm.

Corect. Sunt cu totul de acord cu Kira.

— Bine atunci, cedează Pauli. Merită să încercăm. Și dacă scrisoarea de răscumpărare este autentică, oricum ar trebui s-o înapoiem cât mai repede. Poliția are nevoie de ea. Pentru cercetarea criminalistică și așa mai departe.

Cercetare criminalistică? Ce mai e și asta? Mie ideea mea de a lua hârtia cu mine mi s-a părut super! Poliția a citit-o deja, nu mai are nevoie de ea.

— Atunci ne-am înțeles, spune Kira zâmbind. Devenim iarăși agenți secreți! Bateți palma!

Kira își întinde mâna dreaptă peste masă, iar Tom și Pauli își pun mâinile peste ea.

— Exact! De acum suntem din nou cei trei agenți! strigă Pauli. Toate bune și frumoase – dar cum trei? Ăștia nu știu să numere?

Miorlăi indignat.

— Oh, scuze, Winston, spune Tom. Suntem patru agenți, nu trei!

Așa e MULT mai bine! Acum mai trebuie doar să-i fac cumva pe prietenii mei bipezi să priceapă că nu numai agentul Winston face parte din echipă, ci și cele patru animale cu mușchi. Dar asta o s-o rezolv eu cumva.

Secretul agenților de succes? Habar n-am. Și eu aș vrea să-i știu

Când a zis că părinții Emiliei ne-ar da afară în șuturi, Tom n-a fost prea departe de adevăr. Numai că momentan noi nici măcar nu suntem lăsați înăuntru, pentru că părinții Emiliei ne consideră complet nebuni. Mai rămâne de văzut dacă o să ne și dea afară când o să încercăm să intrăm.

Și Tom mai are dreptate într-o privință: când zice că adulții nu se lasă bucuros ajutați de copii.

Sunăm la ușă. Ne deschide un bărbat, care trebuie să fie tatăl Emiliei. În orice caz, lângă el își face imediat apariția mama Emiliei, iar bărbatul o ia de umeri ca și cum ar vrea s-o protejeze. Întrebarea e doar de cine. Fiindcă în fața ușii stau trei copii și o pisică. Cu siguranță nu părem prea periculoși. Cu toate acestea, domnul Stetten ne privește foarte furios.

— Da, ce vreți?

— Ăăă, suntem niște prieteni de-ai Emiliei și avem o întrebare. Pentru că ieri n-a venit la școală și…

Kira nu apucă să-și ducă fraza la capăt.

— Ce vă privește pe voi? o întrerupe bărbatul cu bădărănie. Emilia e bolnavă și este scutită de la școală.

— Și ați mai fost și ieri aici, intervine soția lui. Ce mai vreți?

De data asta, Tom ia cuvântul și vorbește foarte sigur pe el.

— Am găsit ieri pe trotuarul din fața casei dumneavoastră ceva ce sigur vă aparține și voiam să vi-l aducem înapoi.

Povestea asta o născociseră mai înainte Kira, Tom și Pauli pentru a explica cum au ajuns în posesia scrisorii. Nu li s-a părut o idee prea bună să pomenească de pisici care știu să citească și care transportă scrisori.

Tom îi dă tatălui Emiliei biletul, care nu mai arată prea bine. În orice caz, încă mai poate fi deslușit cu ușurință, ceea ce domnul Stetten și face. Dar nici nu termină de citit, că se și întoarce din nou spre Tom și răcnește:

— DE UNDE o aveți? Cum ați ajuns la scrisoarea asta?

De frică, Tom se trage un pas înapoi și mă calcă pe labe. PFUI! Fii atent!

— Ăăă, se bâlbâie Tom, cum v-am spus, era pe stradă. Ieri i-am adus Emiliei temele pentru acasă și atunci am găsit scrisoarea…

— Serios? Și de ce nu ne-ați adus-o imediat?

Ce-i drept, domnul Stetten nu mai strigă, dar pare încă foarte nervos.

— Pentru că n-am văzut imediat despre ce e vorba în scrisoare, răspunde Kira în locul lui Tom. Am crezut că e ceva mâzgălit de Emilia. N-am vrut să vă deranjăm încă o dată, ne gândiserăm să i-o dăm înapoi odată cu temele următoare.

— Nu mai spune! pufnește bărbatul.

Ce-o fi cu el de se poartă așa?

— Să-ți explic de unde știu că minți? o întreabă el pe Kira.

— Dar nu mint! se apără Kira, făcând ochii mari. Cum puteți crede așa ceva?

— Foarte simplu: pentru că noi am primit scrisoarea abia azi dimineață. Deci n-aveați cum s-o găsiți ieri.

— Ah, face Kira.

Mai mult nu spune, iar Tom și Pauli schimbă între ei priviri consternate. E clar că au crezut că eu adusesem biletul ieri. Despre excursia mea de astăzi copiii nu știu nimic. Fir-ar să fie! Acum, din greșeală, am dat cu toții de belea! Cum mai ieșim din încurcătura asta?

— Dacă într-adevăr ați găsit scrisoarea, atunci ar fi trebuit să mai fi trecut astăzi o dată pe aici, spune tatăl Emiliei. Și atunci mă întreb de ce. Ați fost ieri aici, astăzi mai veniți o dată, văd că supravegheați atent casa, că altfel n-ați fi observat toate hârtiile care zboară pe aici. De ce? întreabă el din nou, de-abia stăpânindu-și furia. Dacă nu aveți o explicație foarte bună pentru asta, sun imediat la poliție! Probabil că voi și șantajistul sunteți mână-n mână!

Sfântă sardină în ulei! Văd că iarăși mă ia cu furnicături în vârful cozii. Ba mi se zbârlesc și mustățile – acum chiar am băgat-o pe mânecă! Și singurul care ar putea lămuri lucrurile, adică eu, nu

poate vorbi cu oamenii. De fapt, sunt foarte, foarte bucuros că după ultima noastră aventură am plonjat din nou în corpul meu de pisică, dar mă surprind gândind că, în clipa asta, mi-ar prinde bine să fiu din nou Kira.

Oare vom ajunge cu toții la închisoare? Sau copiii la închisoare și eu la adăpost? Preț de o clipă, meditez dacă ar trebui, pur și simplu, s-o șterg. La urma urmelor, Emilia nu e prietena mea. Nici prietena Kirei. Pe de altă parte, nu pot s-o las pe Kira singură. Nu așa se poartă un animal cu mușchi tari, iar Winston Churchill nici atât. Așadar, abandonez gândurile mele lașe de fugă și, în schimb, încerc să mă fac drăgălaș. Poate că tatăl Emiliei este un iubitor de animale și asta o să-l mai îmblânzească puțin.

Dar sigur nu este. Privirii mele incredibil de dulce domnul Stetten îi răspunde cu o căutătură urâcioasă.

— Cum rămâne? mormăie el morocănos. Îmi dați un răspuns sau trebuie să chem poliția?

Kira își drege glasul. Ah, asta e fata mea! Întotdeauna curajoasă și cu un răspuns la îndemână. Întrebarea e numai: cum vrea să explice situația?

— Îmi pare rău, domnule Stetten. Aveți dreptate. Ce v-am spus nu e adevărul adevărat. Dar nici nu este cu totul fals. Chiar am găsit biletul, dar nu în fața casei dumneavoastră. Motanul meu, Winston, a venit cu el în bot. De aceea nu știu când și de unde îl are. Am presupus doar că l-a luat ieri. Dar mă jenam să recunosc că motanul meu a șterpelit ceva de la dumneavoastră. De aici povestea cu trotuarul.

Domnul Stetten nu-și ia ochii de la mine, dar nu spune nimic. În orice caz, privirea lui se schimbă din urâcioasă în foarte urâcioasă. OK. Hei, tovarăși de la adăpost, încălziți-mi și mie un locșor acolo! Vin îndată.

Kira înghite în sec.

— Winston a dispărut azi dimineață, zice ea.

Poftim? Nu e deloc adevărat. Pur și simplu aveam altă treabă decât Kira; asta nu înseamnă că am dispărut.

— Nu știu încotro a șters-o, dar poate că a mai fost încă o dată aici. Și atunci trebuie să fi găsit scrisoarea.

Domnul Stetten sforăie sau râde? Greu de zis. În orice caz, nu este un zgomot plăcut.

— Ah, motanul tău mai vine o dată aici, găsește scrisoarea de răscumpărare și ți-o aduce ție. Cum să cred așa ceva?

Judecând după expresia de pe chipul lui, nu cred c-avem vreo șansă să-l facem să ne creadă. Uneori mie, ca motan, îmi este greu să citesc pe chipul unui om, dar de data asta este clar: domnul Stetten ne consideră niște mincinoși. Cu toate acestea, Kira nu se dă bătută.

— Uitați-vă la scrisoare: veți vedea că este puțin roasă cu dinții. Cu dinți destul de ascuțiți. Era Winston. Nici eu nu pot să-mi explic, dar a făcut ce-a făcut și a ajuns cumva la scrisoare. Trebuie să mă credeți!

Acum se bagă în vorbă mama Emiliei.

— Klaus, poate că e așa cum spun copiii. Știi că astăzi, înainte de prânz, am avut senzația că e cineva în casă. Am auzit un zgomot. Tu ai pus totul pe seama nervilor mei, dar poate că era motanul.

— Să fim serioși, Anja, e o poveste cusută cu ață albă! se burzuluiește tatăl Emiliei.

— Nu știu, insistă soția lui. Eu tind să-i cred pe copii. De ce-ar minți? Cred că ei chiar vor să ne ajute. În orice caz, n-ar trebui să anunți poliția!

Exact! Femeia are perfectă dreptate. Fără poliție! Domnul Stetten oftează.

— Bine. Nu sun. Am zis și eu așa. Mai am puțin și-mi pierd mințile.

— Vă mulțumesc pentru încredere! îi spune Kira doamnei Stetten. Așa este, vrem să vă ajutăm. Poate că noi putem să facem ceva ce poliția nu poate. Oricum, șantajistul scrie clar: fără poliție!

Doamna Stetten încuviințează din cap.

— Da, mulțumesc! Poate că este o idee bună. Cred…

— Fără supărare, Anja, dar cum să ne ajute copiii ăștia? o întrerupe soțul, râzând cu amărăciune. Situația este mult prea gravă ca să te așezi la masă cu trei copii și un motan, adaugă el, după care se mai uită o dată atent pe scrisoarea de răscumpărare și o împăturește. Pe asta o dau imediat poliției, probabil c-o caută peste tot. Iar pe voi vă rog să plecați, spune el, sfredelindu-i cu privirea pe Kira, Tom și Pauli. Vă rog să lăsați poliția să-și facă treaba. O să aranjeze ei în așa fel încât

șantajistul să nu-i mai vadă. Și, mai ales, să nu scoateți nicio vorbă despre răpire! Altminteri o puneți pe Emilia într-un pericol și mai mare!

Copiii se grăbesc să aprobe din cap. Toți mormăie ceva de genul „Desigur, stăm pe aproape” sau „Se înțelege ele la sine”. Apoi domnul Stetten închide ușa, iar noi pornim încetișor spre casă.

OK, hai să rezumăm primul rezultat al investigației noastre: n-am ajuns la închisoare. Dar nici super-agenți nu prea am fost.

O, brad frumos, o, brad frumos, nu ești doar un vis de Crăciun!

— Înseamnă că aventura noastră s-a terminat.

Caramel se străduiește să își ia un aer dezamăgit, dar de fapt a părut ușurat să audă de impasul în care ne găsim. Asta pe mine mă supără. Cum să abandonăm așa de repede? Spike scoate un sunet care aduce cu un oftat foarte profund.

— Mda. Nu se poate face nimic. Să așteptăm până găsim altă aventură.

— Poftim? pufnește Odette furioasă. Să ne lăsăm descurajați, noi, animalele cu mușchi tari, din cauza unui mic eșec? Doar nu vorbiți serios! În povestea celor trei adevărate animale cu mușchi tari, ele ajung chiar și la închisoare și sunt amenințate cu moartea, dar luptă mai departe pentru a salva onoarea reginei. Așa se poartă un erou!

Exact! Caramel și Spike nu sunt altceva decât niște papă-lapte. Eu, în schimb, mă sparg în figuri.

— Hai, băieți! Doamna are perfectă dreptate. Această mică problemă este o provocare, nu o piedică! mă zbârlesc eu la Spike și Caramel. Pentru ce suntem pisici? Cu siguranță nu ca să dăm înapoi la primul obstacol. Mai ales dacă obstacolul e opera oamenilor!

Odette mă privește extaziată, iar eu simt că-mi ia blana foc. Ce senzație extraordinară! Nu-mi pasă câtuși de puțin că Spike dă din coadă supărat.

— Ăăă, și tu ce propui?

— Dar e clar ca lumina zilei ce-avem de făcut! afirm eu. O să ținem sub supraveghere casa Emiliei zi și noapte. La un moment dat, tot o să se petreacă ceva.

Caramel își înclină capul și privește sceptic.

— La ce folosește să supraveghem casa? Nu rezolvăm nimic, pentru că răpitorul se ascunde cu Emilia în cu totul alt loc, e logic, nu? La urma urmelor, nici poliția nu supraveghează casa.

Hm. Fir-ar să fie! Dacă stau să mă gândesc bine, obiecția asta nu e chiar de ici, de colo.

— Ceea ce ne trebuie este un indiciu în privința răpitorului, intervine Odette. Ceva, o urmă oarecare!

Apoi putem să-l căutăm și singuri, așa cum face și poliția. Numai că noi avem un avantaj decisiv: pe noi nu ne observă nimeni, deci putem acționa fără să ne deranjeze nimeni. În schimb, polițiștii au fost văzuți o dată de răpitor, acum trebuie să fie foarte precauți.

— Un indiciu, o urmă. Ce-ar putea să fie? gândesc eu cu glas tare.

— Chiar așa, ți-a venit vreo idee? Tu ai mai văzut-o pe Emilia în ultima vreme. Ia gândește-te!

Ușor de zis. Mă străduiesc din răsputeri. Spike și Caramel se lăfăie mulțumiți la soare, de parcă ar spune: „La ce bun? Oricum n-o să iasă nimic”. Asta mă supără și mă îndeamnă să mă gândesc și mai temeinic. Mi-a atras ceva atenția în ultima vreme?

În colțul cel mai îndepărtat al creierului meu, începe să zbârnâie ceva. Un sunet încă foarte slab, dar clar. M-a frapat ceva de curând, dar ce era? Un amănunt minuscul, de fapt, absolut neînsemnat. Dar destul de bizar. Era… fir-ar să fie, cum de nu-mi vine acum în minte?

— Într-adevăr, m-a frapat ceva, dar, pur și simplu, nu mai știu ce era. Și poate că nici nu avea vreo legătură cu răpirea, încep eu ezitant.

Odette mă privește pătrunzător.

— Încearcă să-ți amintești, Winston! Orice amănunt e important!

— Odette, n-are niciun sens! pufnește Spike. O să găsim noi alte aventuri. Nu ajungem nicăieri dacă ne amestecăm în treaba poliției. Mai bine să lăsăm adulmecatul plicticos în seama câinilor dresați pentru urmărire și să ne îndreptăm atenția spre lucruri mai interesante.

Adulmecatul! Asta e! Mirosul! Mirosul de pom de Crăciun! Asta mi-a atras atenția în ultima vreme: la școală și apoi când am adulmecat scrisoarea de răscumpărare. Și, firește, în visul meu. Ăsta trebuie să fie indiciul nostru. Mă fâțâi agitat pe platforma pubelelor.

— Am găsit! Mi-am amintit! Căutăm ceva ce *miroase* a pom de Crăciun.

— Winston, știi cât de mult te apreciez de la o vreme, dar n-are niciun sens ce spui, mă temperează

Caramel. Este o zi superbă de toamnă târzie, copiii mănâncă înghețată, noi, pisicile, stăm întinse la soare și tu vorbești de pomi de Crăciun?

— Greșești, amice. Nu mă asculți. Eu vorbesc de ceva ce miroase a brad.

— Ca scrisoarea de răscumpărare, asta vrei să spui?

Odette este extraordinar de inteligentă! Bineînțeles că ea pricepe imediat despre ce vorbesc.

— Exact. Asta vreau să spun. Mirosul ăsta l-am mai simțit și la școală, când am fost cu Kira la repetițiile pentru piesa de teatru și Emilia era bolnavă.

Bineînțeles că partea cu visul o păstrez, prudent, pentru mine, altminteri prietenii mei o să mă ia de smintit. Sau, mai bine zis, o să mă creadă încă și mai smintit decât mă cred deja.

— Ce repetiții? Ce școală?

Spike cască ochii contrariat. Nicio mirare. Firește că nu știe nimic despre viața mea ca motan de școală.

— Joc un rol în piesa de teatru care tocmai se pregătește la școala Kirei. Ceea ce înseamnă că trebuie să fiu mereu pe scenă și să alerg de colo colo. Așa am observat mirosul de brad. Exact în ziua în care a dispărut Emilia. Nu știu exact de unde venea.

— Pfff! face Spike, umflându-și obrajii. Se complică treaba! Unde să începem investigațiile?

— Ah, păi e evident! sare Odette. Bineînțeles că la școală! Noi patru sigur o să descoperim imediat de unde provine mirosul. Haide! Winston, arată-ne drumul!

— Stai, stai, îi înfrânez eu setea de acțiune. Nu e chiar așa de simplu! În primul rând, astăzi este sâmbătă și școala e închisă. În al doilea rând, în școală animalele sunt, de fapt, interzise. Eu sunt acceptat doar în mod excepțional. Prin urmare, dacă intrăm acolo ca la noi în curte, doamna Rosenblatt o să ne zvârle afară mai repede decât apucăm noi să spunem „miau”.

— Dar cine este, mă rog, doamna Rosenblatt?

Bietul Spike este complet pe dinafară.

— Doamna Rosenblatt este directoarea FOARTE severă a școlii, adică șefa școlii. Nimic nu-i scapă, darămite trei mâțe umblând brambura pe holuri.

— Puah! face Odette, vădit neimpresionată. Pentru problema asta există o soluție foarte simplă. Azi dimineață am fost cu toții de acord că trebuie să colaborăm cu copiii ca să găsim răpitorul și s-o eliberăm pe Emilia. Iată și prilejul pentru o colaborare. Kira trebuie să facă în așa fel ca Spike, Caramel și cu mine să avem voie să jucăm și noi în piesă. Și, odată ce suntem în clădire, pac! ne punem pe căutat. De îndată ce avem un suspect, îi lăsăm pe copii să preia controlul asupra misiunii. Ei pot să le explice polițiștilor ce și cum. Pentru asta chiar avem nevoie de aliați umani.

— Nu știu, șovăie Caramel. O școală? Ăsta e un loc în care sunt mulți copii, nu-i așa? Acolo precis e foarte multă gălăgie.

În fond, are perfectă dreptate. Dar, dacă vreau să dau bine în fața lui Odette, trebuie să iau hotărât cazul în lăbuțele mele.

— Nu e chiar așa de gălăgios, încerc eu să reechilibrez aprecierile. Planul lui Odette mi se pare bun. O s-o întreb pe Kira.

— S-o *întrebi* pe Kira? se minunează Spike. Winston, uneori zici că ești într-o ureche, zău așa. Simpatic, nu-i vorbă, dar într-o ureche.

Tocmai mă pregăteam să-i dau o ripostă pe măsură, când în curte își face apariția Kira. Când ne întorseserăm de la familia Stetten, mă lăsase să mă mai plimb prin curte, dar acum pare să se dea stingerea.

— Winston, ai flirtat destul! Acum vii din nou cu mine sus. Știi cât de tare o deranjează pe mama plimbările tale în ultima vreme.

Vine la platformă și mă ia în brațe.

— Ai flirtat destul? întreabă consternat Caramel. Ce vrea să spună?

Miorlau, sfântă sardină în ulei! Nu trebuie să știe nimeni cât de mult o plac eu pe Odette, Kira! O urmăresc cu coada ochiului pe Odette. Se uită ironic la mine? Nu, slavă Domnului, nu! N-a înțeles mica aluzie a Kirei.

— Ăăă, habar n-am ce-a vrut să spună, ies eu din încurcătură. Mi-e indiferent. Principalul este ca luni să ne ducă pe toți la școală. O conving eu, nu vă faceți griji. E o joacă de copil pentru mine.

Odette încuviințează cu simpatie, dar, pe când mă îndepărtez în brațele Kirei, apuc să mai văd cum Spike și Caramel clatină neîncrezători din cap. Știu eu ce e în capul lor: „ăsta sigur e într-o ureche!”.

Ba nu sunt! Vă arăt eu vouă!

Educație pe rusește. Mâncare italienească. Trișat pe nemțește

— Ei, iar a fugit mârrrtanul?

Babușca mă măsoară bănuitoare din priviri când Kira mă aduce în camera de zi și se așază împreună cu mine pe canapea.

— Nu. Doar l-am lăsat puțin în curte să mai alerge. Winston are nevoie de libertate.

Exact! Pentru că eu sunt un tip sălbatic și periculos și, de la o vreme, mi se pare mult prea plictisitor să fiu un simplu motan de apartament.

Hmm, OK, ăsta este adevărul doar pe jumătate: de fapt, îmi place mult în casă, numai că n-o pot impresiona pe Odette dacă stau toată ziua întins pe canapea. Dar cui să-i spun asta? Babușca n-are cum să mă înțeleagă.

— *Kira, kak haraşo şto ia nakaneț budu zdesi. La budu v buduşem pamagati tvaiei mame ştobî zdesi nakaneț vazarila pariadka!*

— Buni, din păcate, eu nu mai înțeleg rusa. Trebuie să vorbești nemțește cu mine.

Miorlau, ce minciună gogonată! Știu, de când am stat în corpul Kirei, că înțelege perfect rusește. Dar de ce nu vrea Kira să recunoască? Poate că nu-i convine ce a spus babușca? Apropo, a zis c-o să aibă grijă să fie ordine aici. Văd că pricep chiar și ca motan, chiar dacă nu-mi face nicio plăcere să mi-o închipui pe babușca dând ordine pe aici. Eu chiar cred că la noi totul este perfect.

— Nu vorbești deloc rusește? oftează babușca. Ioi, ioi, asta e rău! O să te învăț din nou.

— Mulțumesc pentru ofertă, buni, dar am destule de făcut pentru școală, ciripește Kira cu veselie.

— Bine, oftează babușca. Rămâne pe mai târziu. Atunci o să mă ocup deocamdată de mârrrtan.

Audi Cum? De mârtan? Ăsta-s eu! Sfredelindu-mă cu privirea, babușca mă poftește lângă ea.

— Winstooon! Tu vii aici!

Sfântă sardină în ulei! Tonul ăsta nu admite niciun refuz! Dar să nu-și închipuie că mă impresionează. Nu

mă repet cu plăcere, dar eu nu sunt un câine.

Vădit plictisit, mă preling de pe canapea și mă târăsc cât se poate de nepăsător spre culoar.

— Winstooon! Vino aici!

Îmi continui impasibil drumul spre bucătărie. În spatele meu răsună un potop întreg de ocări pe rusește. Ha! Nici măcar nu întorc capul. Dacă ea își închipuie că poate să mă educe, se înșală.

Când să intru în bucătărie, Kira apare din senin lângă mine.

— Winston, te înțeleg perfect. Dar, din păcate, avem și așa destule probleme. Închipuie-ți ce-ar fi dacă în mijlocul investigațiilor noastre ne-am pomeni încă o dată închiși în casă. Sau ne-am trezi că nu mai ai voie să ieși cu mine. Ar fi o catastrofă! Nu ne mai trebuie necazuri și cu babușca. Te rog, fă ce zice ea!

Pufăi indignat. Cum să fac pe motanul dresat, dacă nici Kira nu-i face pe plac bunicii ei?

— Da, ai dreptate. Nici eu nu m-am comportat exemplar când m-am prefăcut că n-aș mai înțelege rusește. Dar eram în legitimă apărare! Altminteri sigur m-ar fi obligat să vorbesc cu ea rusește. M-ar fi durut gâtul de la atâta rusă. M-am dezobișnuit să vorbesc limba asta.

Măi să fie! Ce scuză trasă de păr! Mă uit la Kira supărat.

— Pe bune, Winston. Ăsta e adevărul!

Mă apucă pe sub burtă și mă scarpină ușor. Sfrrr!

— Ei, vezi? Suntem iarăși prieteni, nu-i așa? Fă și tu o jumătate de oră ce vrea babușca. Dacă ea e mulțumită, și noi o să fim. De acord?

Bine! De acord. Dar la mine asta nu funcționează așa, fără mită. Mă întorc spre ușa bucătăriei, o împing ușor cu botul, apoi mă așez și mă uit la Kira, așteptând. Să vedem dacă își dă seama ce vreau să spun. Zâmbește.

— OK, Winston. O să primești o mică recompensă pentru efortul tău: dacă ești cuminte, mâine o să ai o porție dublă de pelmeni. Gătim mâine din nou.

Ei, da, așa mai merge! Cum de-și închipuie Spike că pisicile și copiii nu se pot înțelege între ei? Dimpotrivă, sunt gând la gând!

Mă urnesc din prag și, mișcându-mă cu încetinitorul, o iau înapoi spre camera de zi, unde babușca încă mă așteaptă.

— *Smatri u menia drujokl la tebia işio maneram nauciu!*

Mi se pune un nod în gât. Așadar, este ferm hotărâtă să mă deprindă cu bunele maniere. În orice caz, asta a spus adineaori. Asta e, pentru o porție zdravănă de pelmeni, o să strâng din dinți și o să suport. Când lovește din nou cu palma locul gol de lângă ea și strigă „hopa!”, sar și mă așez lângă ea. Babușca zâmbește mulțumită, iar Kira, care m-a urmărit, cască ochii mari și se preface surprinsă.

— Vezi, Kira? Merge bine! Mârrrtan bun!

Mă scarpină ușor după urechi, iar eu o las. Ba mai mult, mă decid să torc. Sunt un lingușitor, știu. Dar pelmenii sunt, pur și simplu, un deliciu!

— Așa, mârrrtan. Când eu spun „la coșuleț”, tu fugi la coșuleț și te bagi înăuntru.

Oh, nu! Doar nu suntem la circ. Încetez imediat să torc. Kira, care își dă seama imediat că am devenit recalcitrant, se apleacă și îmi șoptește la ureche „pelmeni”. Bine, Kira, dacă insiști. Dar mult mai trebuie să muncesc pentru bunătățile alea!

— La coșuleț, Winston! ordonă babușca.

Eu sar de pe canapea și fug spre bucătărie, cu capul plecat. Intru pe ușă și mă vâr în coșulețul meu – un spectacol nedemn de un motan! Rămân acolo până ce babușca își face apariția în bucătărie, ca să se convingă de fenomenalul ei succes educațional.

— Ah! Foarte cuminte! Foarte cuminte!

Se apleacă spre mine și mă mângâie ușor pe cap. Dacă aș putea, aș schelălăi, așa de mult mi se pare că semăn cu un câine! Probabil că următoarea comandă pe care o s-o învăț o să fie „șezi!” sau „culcat!”. Bine măcar că prietenii mei, animalele cu mușchi tari, nu pot să mă vadă acum!

— Ah, mamușca, văd că te înțelegi bine cu Winston, zice Ana, intrând în bucătărie.

— Îl învăț buna purtare. Merge bine! Când termin cu mârrrtanul, pot să mă ocup și de copil. *Tebe sleduiet gavariti s Kirai po-russkii!*

— Să vorbesc rusește cu Kira? repetă Ana ceea ce babușca tocmai a spus pe rusește. De ce? Doar trăim în Germania. Eu nu mai vorbesc rusește decât rar de tot. Mi se pare mai important ca fata să vorbească perfect germana, ca să aibă succes aici. În plus, Kira e deja bine-crescută!

Babușca dă din cap nemulțumită și mormăie ceva ininteligibil. E clar că e supărată. Dar și Ana arată de parcă ar fi înghițit o broască. Strânge din buze și aruncă fulgere din priviri. Nu sunt semne bune!

Probabil că Werner a avut dreptate: Ana a vrut să-i demonstreze mamei sale că aici, în Germania, totul merge strună. Iar dacă babușca are îndoieli, Ana se supără. E clar că la oameni educația copiilor este ceva important. În privința asta nimeni nu vrea să facă ceva greșit și să treacă drept un părinte neglijent. Pfff! Dacă mă întrebați pe mine, educația este supralicitată! I se dă prea multă importanță. Dar, desigur, pe mine nu mă întreabă nimeni.

Werner bagă capul pe ușa bucătăriei.

— Ah, o discuție mamă-fiică, ce frumos!

Ana îi aruncă o privire plină de otravă. E clar că remarca lui nu i se pare nostimă. Werner ridică din umeri, în semn de scuză.

— Nu vreau să deranjez, voiam doar să întreb dacă doamnele ar fi interesate să luăm masa la restaurant. Crochetele de pește de azi, de la prânz, au fost de-a dreptul delicioase, dar poate că oaspetelui nostru nu i s-au părut tocmai potrivite pentru o masă de bun-venit, așa că vă invit cu plăcere la restaurantul meu italienesc preferat. La Come Prima, pe Calea Eppendorf, bucătăria este fantastică.

— Ah, nu știu, se codește Ana. Ce zici, mamă?

— Cine e Come Prima ăsta? Este prieten cu profesorul?

— Se poate spune și așa, doamnă Kovalenko, râde Werner. Pe Ricardo îl cunosc de mulți ani și, după părerea mea, gătește cea mai bună mâncare italienească din zonă. Cunoașteți bucătăria italienească?

Bătrâna clatină din cap și se strâmbă de parcă i s-ar părea absolut exclus ca un bucătar italian să fie în stare

să gătească ceva gustos.

Ce femeie dificilă! Eu nu mă pricep, ce-i drept, pentru că Werner nu m-a dus niciodată la restaurantul ăsta, dar dacă stăpânul meu recomandă ceva, nu. Se poate să nu fie bun! Pe cuvânt! În afară de asta, este puțin cam nepoliticos să reacționezi așa la o invitație amabilă. În orice caz, mie așa mi se pare.

Ana pare să gândească la fel ca mine, pentru că își dă ochii peste cap și spune:

— Mamușca! Bucătăria italienească este renumită în toată lumea. Și dacă domnul profesor recomandă un restaurant, cu siguranță este unul foarte bun.

— Așa zici? face babușca, uitându-se neîncrezătoare la fiica ei. Atunci poate mergi tu singură cu profesorul? Ar fi mai bine! Iar eu o să am grijă de copil și de mârrrtan.

Acum zâmbește, bucurându-se de ideea ei de a-i trimite pe Werner și pe Ana singuri. De ce-o fi mai bine așa, nu pricep. Oricum, eu mă bucur, desigur, dacă rămâne Kira acasă – poate că așa o să pot să încerc, în sfârșit, să-i explic planul de salvare a Emiliei. Dar de supravegherea babușcăi m-aș lipsi. Așa că, Werner, mai bine ia-o pe cucoană cu tine!

— Ăăă… face Werner încurcat, ca și cum babușca ar fi spus ceva care l-ar fi deranjat întrucâtva, nu, m-aș bucura dacă ne-ați însoți. Sunteți oaspetele nostru de onoare! Și oricum, Kira poate veni și ea cu noi. Este pentru mine întotdeauna o plăcere să fiu în preajma unui copil atât de bine-crescut.

Ana îl privește radioasă pe Werner, așa cum aș vrea să mă privească pe mine Odette. În schimb, babușca ridică din umeri și pare să fie de altă părere. Zău că nu înțeleg – oare copiii bine-crescuți din Rusia sunt altfel decât cei din Germania? Din păcate, babușca nu mă lămurește. În loc de asta, pe buze i se întinde, în cele din urmă, un zâmbet chinuit.

— Bine, bine. Atunci vin și eu. Vă mulțumesc foarte mult pentru invitație, domnule profesor.

— Excelent! Îmi iau sacoul și o chem pe Kira.

Werner iese grăbit din bucătărie. Mă iau după el. În camera de zi nu e, așa că fugim mai departe spre camera Kirei. Când să intrăm, mi se pare că aud vocea

Kirei; pare să discute cu cineva. Și pare cam nervoasă. Werner bate scurt la ușă, iar fata deschide. Nu e nimeni înăuntru în afară de ea. Ciudat. De când vorbește Kira singură? Werner nu pare să se mire. Dar lipsa lui de reacție nu mă surprinde câtuși de puțin. Probabil că nici n-a auzit. Oamenii au un auz groaznic. Mă rog, în comparație cu noi, pisicile.

— Bună, Kira! Ca să sărbătorim ziua de azi, vă invit la restaurantul meu italienesc preferat. Acolo se face cea mai bună pizza din oraș. Plecăm chiar acum.

— Domnule Hagedorn, vă supărați dacă rămân acasă? Sunt cam obosită.

Kira pare sinceră și, într-adevăr, se freacă la ochi. Ciudat, de unde oboseala asta subită? Eu n-o știu așa. De obicei, e vioaie la ora asta.

— Ei, chiar e păcat, dar dacă ești obosită, atunci mai bine du-te devreme la culcare. Restaurantul nu pleacă nicăieri, te iau altădată cu mine.

— Da. Așa voi face. Îmi ung cu ceva o felie de pâine și mă bag la somn, spune Kira, căscând.

— Așa să faci. Noapte bună!

— Mulțumesc! Și dumneavoastră, poftă bună!

Werner iese și închide ușa.

De când o știu eu pe Kira, nu s-a întâmplat niciodată să meargă de bunăvoie devreme la culcare. Cu atât mai puțin când alternativa este o pizza savuroasă. Ceva nu se leagă. Foarte suspect!

Încep căutările!

— Winston, au plecat? întreabă Kira, scoțând capul pe ușă și trăgând cu ochiul pe culoar.

Eu miorlăi strașnic, ca să-i dau de înțeles că Werner, Ana și babușca au ieșit din casă. Kira pare să priceapă, pentru că iese imediat din camera ei și se ghemuiește lângă mine.

— Ești gata de o aventură, grăsanule?

Cum adică grăsan?? Dar da, sunt pregătit!

— Tocmai a sunat Tom, îmi explică ea.

Ah, de aceea i-am auzit glasul mai devreme! Nu vorbea singură; vorbea la telefon cu Tom.

— L-a căutat mama Emiliei. I-a mulțumit pentru vizita noastră de astăzi și a spus că s-ar bucura s-o ajutăm. Dar în secret. Tatăl Emiliei și poliția nu trebuie să știe. Așa că trebuie să mergem repede la casa familiei Stetten. Pentru că diseară domnul Stetten nu este acolo.

Sfântă sardină în ulei! Și asta tocmai când voiam să mă fac comod pe canapea! Sunt trist. Dar nu las să se vadă. Kira nu trebuie să știe că mi-a cam pierit cheful de aventură pe ziua de azi.

— Poate că nu vrei să vii cu noi, agent Winston?

Fir-ar să fie! A observat, totuși. O viață de agent este însă și obositoare. Ridic lăbuțele din față și miorlăi cu putere. Bineînțeles că vin și eu.

— Atunci haide! Este ocazia perfectă. Două ore tot o să stea la restaurant mama și ceilalți. Nici n-o să-și dea seama c-am lipsit.

Dă fuga la șifonier, își ia jacheta și deschide ușa apartamentului. Mă țin după ea.

Odată ajunși în stradă, mă trăsnește ideea că trebuie neapărat s-o pun pe Kira la curent cu planul celor patru animale cu mușchi tari. De fapt, trebuie mai întâi să-i explic că cele patru animale cu mușchi tari există. Chiar dacă față de Spike și Caramel am făcut pe grozavul, lăudând buna înțelegere dintre copii și pisici, n-o să-mi fie ușor s-o fac pe Kira să priceapă. Acu-i acu!

O iau înaintea Kirei și o cotesc în curte.

— Hei, Winston! Nu în curte! N-avem timp. Dacă nu suntem acasă când se întorc mama, Werner și babușca, sigur o să se lase cu scandal. Vino odată!

Hm, cum s-o fac pe Kira să înțeleagă că trebuie să-i luăm cu noi pe Odette, Spike și Caramel? Mă opresc și miorlăi din răsputeri.

Kira vine la mine.

— Winston! Trebuie să ajungem repede la familia Stetten! Pauli și Tom sunt deja pe drum, să nu-i lăsăm să ne aștepte. Dar dacă tu nu vrei să vii, rămâi aici. Te culeg eu de aici când mă întorc.

Miorlau! Alt moment când mi-aș dori ca fata asta să-mi mai poată citi gândurile. Era mult mai practic așa. Acum însă trebuie să găsesc altă soluție. Cu mult efort, mă ridic pe picioarele dinapoi și arăt cu laba când spre poartă, când spre curte.

— Ce faci acolo? râde Kira. Ce înseamnă asta? Tare caraghios ești, mă tăvălesc de râs!

OK. Să încerc altfel. Fug la poartă, miorlăi tare, mă plimb în cerc și apoi mă întorc la Kira. Probabil că, în locul ei, nici eu n-aș înțelege ce înseamnă asta, dar așa, la repezeală, nu-mi vine nimic mai bun în minte.

— Hm, se gândește Kira, ce vrei?

Se uită prin curte, care e deja cufundată în întuneric. Oare ar pricepe dacă aș alerga la platformă? Doar știe că ăsta e locul de întâlnire al pisicilor din curte. Din păcate, niciuna dintre ele nu se vede, dar poate că se prinde Kira și așa. O iau la fugă spre pubele, fac un salt pe platformă, miorlăi acolo în toate direcțiile, sar iarăși jos și fug din nou la Kira.

— Mda, deci… încearcă ea să ghicească, vrei… ăăă… ca eu să…

Se scarpină în cap, apoi un zâmbet îi luminează fața.

— Vrei să-i luăm cu noi pe prietenii tăi? Asta e?

Bingo! Am nimerit-o! Încep imediat să torc, ca să înțeleagă că a nimerit-o.

— Deci asta era! Dar de ce?

Of, Doamne, of, Doamne, of, Doamne! Pe mustățile mele! Cum să-i explic? N-am cum să-i împărtășesc prin pantomimă complicatul nostru plan pisicesc cu investigațiile de la școală. Nu poate să aibă și ea încredere în mine, fără să mai pună atâtea întrebări?

Mai trag un miorlăit și fac semn cu lăbuța spre curte. Kira oftează.

— Bine, bine, dacă chiar trebuie! Dar nu putem să așteptăm cu orele ca prietenii tăi să-și facă apariția. Ori vin imediat când îi chem, ori plecăm fără ei. Clar?

Miau. Clar ca lumina zilei.

Kira merge cu mine la platformă și o lovește cu palma.

— Odette! Pisicilor! Unde sunteți? Veniți aici, repede!

Miorlăi, la rândul meu:

— Haideți, colegi! Sus, ne cheamă aventura!

Încet de tot, se strecoară spre platformă Odette.

— Hei, Winston! Ia zi, i-ai explicat Kirei planul nostru?

— Da, i-am explicat.

— Super. Păcat că Spike și Caramel nu sunt aici. N-au crezut c-o să reușești. Și ce-a spus Kira? Cum i se pare planul?

— Păi da, ce să zic… i se pare bun.

Asta nu e chiar o minciună. Sunt sigur că i se va părea bun când îl va afla. Într-un fel, i l-am și explicat. Adică, aproape. Oarecum. Eh, o să afle detaliile pe parcurs.

— Foarte bine, Winston! Atunci putem, în sfârșit, să plecăm și să salvăm bietul copil!

— Exact. Dar unde sunt Caramel și Spike? Ai vreo idee?

— Nu. Nu i-am mai văzut de la mica noastră discuție. Probabil că zac pe undeva și dorm. Spike nu e cel mai sprinten motan din lume, iar Caramel e destul de fricos. Cred că ziua de azi i-a dat gata.

Oftez. Pe două dintre cele patru animale cu mușchi tari deja nu mai pot să contez. Bună treabă!

— Acum ce mai e, Winston? întreabă Kira. Vine și Odette cu noi?

Miorlăi în semn de răspuns și tropăi pe lângă Kira, care iese pe stradă. Odette ne urmează și pornim toți trei spre casa Emiliei. O fată și două pisici. Deodată, mi se pare că ideea de a o salva tocmai noi pe Emilia este cam nebunească. Dar poate că e din cauză că și ziua mea a fost destul de lungă.

***

— Ce frumos din partea ta că ai venit atât de repede! Cei doi prieteni ai tăi sunt deja aici, ne întâmpină cu prietenie mama Emiliei și ne invită în casă. Ah, a mai sosit o pisică. Nostime, cele două!

Nostime? Noi nu suntem nostime! Suntem agenți secreți! Deși îmi dau seama că remarca a fost făcută cu simpatie, pe mine mă supără. Și îmi trezește din nou ambițiile de erou. Dacă e s-o salveze cineva pe Emilia, atunci noi o s-o facem!

Doamna Stetten o conduce pe Kira în camera de zi. Tom și Pauli sunt deja acolo, pe canapea, și ne salută amical.

— Bună, Kira, bună, Winston! spune Tom, după care, zărind-o pe Odette, zice: Ah, ea cine e?

— Odette, îl lămurește Kira. O pisică din curtea noastră. Dar foarte isteață. În caz că avem nevoie de sprijin patruped, cu siguranță putem conta pe ea.

Odette mă împunge cu coada.

— Hei, parcă ziceai că știe planul.

— Ăăă, da, îl știe.

— Atunci ce înseamnă „în caz că avem nevoie de sprijin patruped”? E taman invers: noi avem nevoie de sprijin biped. Rolul principal îl avem noi, pisicile. Iar când vom afla cine e răpitorul, îl vom denunța – adică tu le vei spune copiilor. Așa am stabilit!

Pe tăvița mea cu nisip, Odette poate fi foarte obositoare!

— Să nu despicăm firu-n patru. Eu i-am explicat Kirei că putem să colaborăm într-un fel sau în altul la rezolvarea cazului. Și așa o să și facem.

— Hm, mormăie Odette, aruncându-mi o privire sceptică.

Mă hotărăsc să n-o mai iau în seamă. N-avem timp de palavre. La urma urmelor, avem un copil de salvat, miorlau!

Doamna Stetten pune pe masă câteva pahare și le toarnă copiilor ceva de băut. Apoi se așază și ea. Pare foarte obosită și palidă, ca și cum n-ar fi dormit deloc noaptea trecută.

— Mă bucur foarte mult că ați venit. Soțul meu n-a fost tocmai prietenos cu voi astăzi, dar ne facem foarte multe griji pentru Emilia. Nu e în apele lui. Sper că înțelegeți.

Tom, Pauli și Kira încuviințează. Eu nu zic nimic, dar înțeleg și eu. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi dacă cineva ar răpi-o pe Kira!

— Dar eu una cred că ajutorul vostru ne-ar prinde bine. De aceea, am căutat în lista clasei numărul de telefon al lui Tom și l-am rugat să mai vină o dată aici.

Oftează și se uită în jur.

— Momentan, poliția încă nu are o pistă clară. Este exact așa cum ați presupus voi: a existat o încercare de a preda banii de răscumpărare, dar șantajistul a observat că poliția era prezentă și nu s-a arătat. Data viitoare trebuie neapărat să reușim, altminteri…

Vocea începe să-i tremure, apoi se frânge. Tom, care stă chiar lângă ea, o ia de umeri.

— Doamnă Stetten, eu cred că vă putem ajuta să dați de urma șantajistului. Suntem mult mai puțin bătători la ochi decât polițiștii. Nouă sigur n-o să ne dea nicio atenție.

Iar mie și lui Odette, încă și mai puțină. La drept vorbind, cu siguranță nu este nimic mai puțin frapant decât două pisici care umblă brambura, aparent fără nicio treabă. Prin urmare, n-ar trebui să mai pierdem vremea, ci să începem, în sfârșit, căutările. De fapt, eu trebuie să încep. Poate că mai găsesc pe aici vreun indiciu, ceva care să miroasă a pom de Crăciun.

Mă dau jos de pe canapea și traversez în grabă camera, cu nasul foarte aproape de parchet, adulmecând. Probabil că semăn cu un tâmpit de câine, dar mi-e indiferent. În orice caz, este pentru o cauză bună.

— Hei, ce faci? mă întreabă Odette, care a rămas lângă canapea.

— Caut indicii, zic eu după o clipă de gândire. O tactică de investigare foarte importantă.

— Aha, face Odette, apropiindu-se. Și? Ai găsit ceva?

Clatin din cap și adulmec mai departe. Sper să descopăr curând ceva. Nu vreau să mă fac de râs

degeaba în fața lui Odette.

Când adulmec în dreptul ușii, aud un foșnet ușor. O secundă mai târziu, prin deschizătura ușii simt un damf de brad. Sar ca electrocutat! Mă reped pe culoar, luându-mă după miros. Și iată că zăresc un plic pe jos. Cineva trebuie să-l fi aruncat prin fanta cutiei de scrisori de la ușa de la intrare. Îl apuc cu grijă: nu m-am înșelat! Miroase a brad!

De-a puia gaia

— Odette! Vino repede!

În câteva secunde, Odette e lângă mine.

— Da. Miroase a brad. Trebuie să fie o nouă scrisoare de răscumpărare! Tocmai a fost aruncată înăuntru. Hai să chemăm repede oamenii. Trebuie să ne deschidă ușa. Poate înhățăm șantajistul!

Intru ca fulgerul în camera de zi, cu scrisoarea în bot. Sar hotărât pe măsuța de cafea, aterizez cu o oarecare grație printre paharele cu apă ale copiilor și las scrisoarea din bot.

— Winston! Poartă-te frumos și dă-te jos de pe masă, îmi șuieră Kira.

— Hei, strigă surprinsă Pauli, ia uitați ce a adus! O scrisoare!

— Poate că e o nouă scrisoare de șantaj! sare Tom.

Dă s-o apuce, dar mama Emiliei i-o ia înainte și ridică plicul de pe masă folosindu-se de o batistă.

— Atenție! Dacă este, într-adevăr, un bilet de la șantajist, trebuie să avem grijă să nu ștergem urmele. Stați o clipă, să aduc un cuțit de deschis plicuri.

Să așteptăm? Ce idee proastă! Până deschidem noi plicul, răpitorul o să fie departe. Sar de pe masă și încep să pufai și să miorlăi. Mă duc repede la ușa sufrageriei, pufăind întruna.

— Winston vrea să-l urmăm! strigă Kira și aleargă după mine.

Ceilalți se ridică și ei și ies din cameră. Alerg mai departe pe culoar, mă opresc în fața ușii de la intrare și încep s-o zgârii cu ghearele. Odette mă imită. Acum oamenii trebuie, totuși, să înțeleagă că vrem să deschidă ușa.

Asta și fac! Kira apucă clanța și o apasă. Nici nu se deschide bine ușa, că am și luat-o la goană. Pe treptele din fața casei încă se mai simte un iz de brad, dar afară este mai dificil să depistezi un miros. Încet-încet, încep să capăt ceva respect față de simțul olfactiv al câinilor. Nu este deloc așa de simplu, mai ales când în aer plutesc și se amestecă atât de multe mirosuri. După cum spune Werner mereu: „Fiecare e bun la câte ceva”.

Iar câinii se pricep să se ghideze după miros. Chiar dacă nu sunt atât de perspicace ca noi, pisicile.

Mă așez pe treapta cea mai de jos și mă uit în jur. Nu se vede nimeni. Logic. Nici nu era de așteptat ca infractorul să stea așa de mult prin preajmă, așteptând să dăm noi peste el.

Odette se așază lângă mine.

— Fir-ar să fie! Cred că l-am pierdut, nu?

— Da, așa se pare, zic eu și las capul în jos.

— Ah, doar n-o să ne descurajăm din atâta lucru. Vino. Eu o iau pe stradă la stânga, tu – la dreapta. Poate că avem noroc și îi luăm urma din nou.

— De acord, bună idee. Haide!

Înainte să pornesc, Kira vine la mine.

— Hei, Winston! De unde provine scrisoarea asta misterioasă, ai vreo bănuială? Sau știi chiar unde se află infractorul? Ai fi cu adevărat Super-Winston!

În primul rând, eu sunt deja Super-Winston, iar în al doilea, acum, din păcate, n-am deloc timp să stau la taclale cu Kira. Pornesc neabătut în căutarea infractorului și o las pe Kira cu ochii-n soare. Am noroc: după câțiva metri, descopăr din întâmplare un șervețel folosit, mototolit. OK, nu e ceva fantastic în sine, dar și el miroase a brad! Mă întorc – Odette este suficient de aproape ca să o pot striga.

— Hei, vino-ncoace! îi strig eu. Am găsit ceva.

— Ce e? zice Odette, venind imediat lângă mine.

— Uite, șervețelul ăsta.

— Folosit! Ce scârbos! se strâmbă Odette și, cu toate acestea, îl adulmecă. Ai dreptate! Miroase a brad. Este un indiciu! Răpitorul pare să aibă guturai. Poate avem noroc și mai aruncă niște șervețele!

Fugim mai departe și curând dăm de următoarea batistă. Iarăși simțim o adiere de brad. Zici că ne jucăm de-a puia gaia! Mă uit în jur. La o oarecare depărtare, la marginea străzii, doi oameni stau și discută. Unul dintre ei ridică mâna și își șterge nasul. Ne repezim amândoi în direcția aceea, dar când ajung ceva mai aproape, văd că cei doi sunt copii.

Odette are același gând ca și mine.

— Păcat! Copii. Ce zici, ne mai apropiem puțin?

Cântăresc situația. Pentru că simt din nou furnicături în vârful cozii, hotărăsc să mă uit mai de aproape. N-are ce să strice și oricum n-avem altă urmă.

Mă apropii pe furiș de cei doi copii. Un băiat și o fată, ceva mai mici decât Kira și prietenii ei.

— Ah, uite, două pisici! se bucură fata și se apleacă să mă mângâie.

Imediat mirosul de brad mă înțeapă în nas. Mâna fetei miroase exact ca plicul scrisorii. Așa deci!

— Repede, Odette! Adu-o pe Kira! Fata asta are ceva de-a face cu scrisoarea! Între timp, eu încerc să-i țin pe loc pe copii.

Odette o ia la fugă fără o vorbă.

— Vino, Lotti, trebuie să mergem acasă, deja se întunecă, spune băiatul.

Ah, nu, așteptați măcar două minute! Mă străduiesc să fiu cât mai drăgălaș. Poate reușesc să o fac pe fată să mai rămână un pic.

Mă frec cu abilitate de picioarele ei și miorlăi cât mai drăgăstos. Fata chicotește și continuă să mă mângâie. Când îmi atinge capul, încep să-i ling degetele. Ea chicotește și mai tare.

— Uită-te, Finn, pisica asta mă place. Ce mult aș vrea să am o pisică! Deja am început să pun bani deoparte pentru asta.

— Atunci poți să-ți pui în pușculiță și cei cinci euro, zice băiatul.

— Asta și fac! O să vezi tu, în curând o să am pisica mea. O să mă joc toată ziua cu ea și noaptea o s-o las să doarmă în patul meu.

Îmi zâmbește încântată. Dacă aș putea, i-aș zâmbi și eu. N-am nimic cu oamenii care iubesc pisicile!

— Hei, Lotti, s-a făcut târziu, hai să mergem. Altfel o să avem probleme!

Fir-ar să fie! Mai știu niște iubitori de pisici, dar pe unde tot întârzie? Nu reușește Odette să le explice că este nevoie urgentă de ei aici? Ar fi chiar grozav dacă ar veni, fiindcă am impresia că suntem foarte aproape de a face un pas hotărâtor în cazul răpirii. Asta dacă ajunge Kira aici înainte să plece copiii acasă.

Poate că ar trebui să schimb tactica: mă întorc dinspre Lotti spre Finn și mă pisicesc pe lângă

picioarele lui. Apoi torc în toată legea. Îi arunc o privire, să văd dacă funcționează.

Funcționează! Acum zâmbește și Finn și întinde mâna spre mine.

— Dulce mai e așa o pisică! Când o s-o ai tu pe a ta, o să pot să mă joc și eu cu ea?

— Fie, spune fata cu un aer condescendent. Dacă îmi împrumuți kickboardul tău.

— Ți-l dau, se învoiește Finn, mângâindu-mă pe cap și îndreptându-se de spinare. Mergem?

— OK. Pa, pisico, îmi spune fata.

Pe când mă chinuiam să mai scornesc ceva ca să-i împiedic să plece, în sfârșit, ÎN SFÂRȘIT, apare Odette, urmată îndeaproape de Kira.

— Hei, voi doi, vreau să vă întreb ceva.

Lotti și Finn se întorc spre Kira, privind-o curioși.

— Ce anume? zice Finn.

— Ați văzut cumva întâmplător pe cineva care a adus o scrisoare la casa de acolo?

Cei doi copii nu spun nimic. Stau cu privirea pironită în pământ.

— Deci ați văzut sau nu? insistă Kira.

— Da, era… începe Lotti, apoi tace și se uită întrebător la Finn.

Acesta trage aer în piept.

— Ăăă, păi, da… bâiguie el.

— Ce-i cu tine? Vreau doar să știu dacă ați văzut pe cineva băgând ceva în fanta de scrisori a casei ăleia.

Lotti oftează.

— Știam eu c-o să avem necazuri, îi spune ea lui Finn. Noi am băgat scrisoarea.

— Ce?! strigă Kira. Voi erați?

Lotti o privește cu ochi mari.

— Am făcut ceva rău? Ce e cu scrisoarea?

Kira nu răspunde. În schimb, o apucă pe Lotti de umeri, smucind-o așa de tare, încât fata tresare.

— De unde aveți scrisoarea?

— Ne-a dat-o cineva. O femeie, răspunde Lotti speriată.

— O femeie?

Kira pare la fel de consternată ca și mine. Nu știu de ce, dar eram destul de sigur că răpitorul e bărbat. Poate

pentru că nu credeam că femeile ar fi în stare de lucruri atât de urâte? Uite numai cât de tare poți să te înșeli!

— Da, o femeie, confirmă Finn. Una destul de înaltă.

— Avea părul lung și blond. Și purta niște ochelari de soare uriași, nici n-am putut să-i văd bine fața. A spus că, dacă ducem scrisoarea, primim amândoi câte cinci euro.

Băiatul scormonește prin buzunarele pantalonilor și scoate la iveală o bancnotă foarte boțită.

— Uite. Ăștia sunt banii. Crede-mă, mai mult nu știm.

Eu mă cațăr pe picioarele lui Finn, ca să adulmec bancnota. Și de data asta am nimerit-o! Un nor de miros de brad învăluie bancnota. Pufăi tare.

Băiatul se trage înapoi.

— Hei, ce-a apucat-o? Până acum a fost foarte drăguță!

— În primul rând: Winston e motan, nu pisică. În al doilea rând: el este mereu tare drăguț. Cu siguranță îl supără ceva la bancnotă. Probabil și-a dat seama că aveți banii de la un răufăcător, spune Kira după o clipă de gândire.

— De la un răufăcător? strigă la unison Lotti și Finn.

— Da, încuviințează Kira cu o mișcare din cap. De la un răufăcător. Nu este vina voastră, dar se pare că ați livrat o scrisoare de șantaj.

Copiii au amuțit. Se uită țintă la Kira, speriați. Finn îi dă un ghiont lui Lotti.

— Hai s-o ștergem!

— Stai! strigă Kira. Nu merge așa. Sunteți martori importanți. Am nevoie de numele și de numerele voastre de telefon, în caz că mai am vreo întrebare. În afară de asta, vreau să-mi mai povestiți o dată, cu toate detaliile, cum s-a petrecut întâlnirea cu femeia. E important.

Sfântă sardină în ulei! Kira pare așa de fermă și de sigură pe ea, încât ai crede că este polițist. Sunt foarte impresionat și văd cu coada ochiului că și Odette este: se uită fascinată la Kira. Finn și Lotti mai ezită o clipă, dar apoi Lotti încuviințează din cap.

— OK, ai dreptate. Dacă nu durează mult, venim cu tine și îți povestim totul pe îndelete. Dar dacă nu suntem acasă în jumătate de oră, o să avem mari necazuri!

— Știu perfect ce vrei să spui, oftează Kira. Mă tem că și eu am aceeași problemă. Dacă mama și bunica mea vin acasă și bagă de seamă că nu sunt acolo, o să-mi facă mare tărăboi. Dar nu mai pot schimba asta acum. Mai întâi trebuie să salvez pe cineva!

Draga mea Kira! Când e vorba să-i ajute pe alții, nici măcar o ceartă cu babușca n-o mai tulbură. În clipa asta, sunt destul de mândru de curajoasa și isteața mea prietenă.

Cei doi copii pornesc tropăind în urma Kirei. Nici n-am ajuns bine în fața casei, că Tom ne și iese în întâmpinare, gesticulând agitat.

— Am deschis plicul, înăuntru e o scrisoare de la răpitor! Vorbește serios, doamna Stetten este terminată de spaimă! Emilia este în mare pericol!

Comandoul „Salvați-o pe Emilia”. Fără James Bond. Dar cu Winston, agentul cu lăbuțe moi

„Ultima voastră șansă! Luni, la ora 16.00. Depozitul de fier vechi din Strada Alte Werder. Lângă cabina macaralei stă un Golf III albastru. Punga cu bani în spațiul pentru picioare al scaunului însoțitorului. Dacă se face plata, marți la prânz, Emilia va fi din nou acasă. Altminteri… dar asta știți deja, cu siguranță.”

***

Așadar, instinctul nu m-a înșelat: în plic era o scrisoare de răscumpărare. Acum se află pe măsuța de cafea și arată exact ca cea dinaintea lui: un text compus din litere decupate și lipite pe o foaie albă. Nu mă pot bucura din toată inima de flerul meu, fiindcă toată lumea este la pământ. Doamna Stetten plânge, iar Tom, Pauli și Kira o privesc năuciți.

— Bietul meu copil! suspină disperată mama Emiliei. Trebuie să-l sun imediat pe soțul meu. Vă mulțumesc mult pentru sprijin, dar momentan nu pot schița niciun plan cu voi, atât de bulversată sunt. Deocamdată am nevoie de un pic de liniște. Îmi pare rău c-ați mai venit o dată aici!

Kira își drege glasul.

— Nu vă faceți griji, vă înțelegem. S-a făcut oricum destul de târziu. Aici, pe biletul acesta, v-am notat adresele și numerele de telefon ale celor doi copii care l-au văzut pe răpitor. De fapt, pe răpitoare! spune ea, întinzându-i doamnei Stetten o bucată de hârtie. Și dacă ne mai vine ceva în minte sau mai descoperim un indiciu, o să vă anunțăm imediat.

— Mulțumesc, Kira. Mă bucur că Emilia are prieteni atât de buni! zice doamna Stetten, încercând să schițeze un zâmbet.

Puah, dacă ar ști că Pauli, Tom și Kira nu sunt deloc prietenii tâmpitei de Emilia! Dar probabil nu este tocmai momentul potrivit pentru a clarifica această neînțelegere.

Afară în stradă, Kira scoate mobilul din buzunarul pantalonilor.

— Hm, e aproape nouă. Dacă vrem ca mica noastră excursie să rămână un secret, e cazul să plec.

— Da, de fapt, și eu, spune Tom. Dar și mai important este să stabilim urgent ce facem mai departe. Nici James Bond n-are timp liber când răufăcătorii umblă în libertate.

James Bond! Pe ăsta îl știu de la televizor! James Bond e un agent secret faimos, destul de arătos pentru un biped, care reușește întotdeauna să dejoace planurile răufăcătorilor și după care suspină toate damele. În esență, e exact ca mine. Numai că eu nu sunt faimos. Încă. Motanul Winston – agentul cu lăbuțe moi!

Kira chicotește. Mi-o fi citit gândurile?

— James Bond! Sigur că da! Dar el n-are o bunică rusoaică, care întoarce casa cu fundu-n sus dacă ajunge odrasla prea târziu acasă.

— Mda, eu mai am ceva timp. Paula face o strâmbătură. I-am spus mamei că azi înnoptez la tine, Kira. I-a căzut bine, am rămas cu impresia că își făcuse planuri pentru azi.

— Asta înseamnă că acum vrei să vii cu noi? își dă Kira ochii peste cap.

— Exact.

— Și cum îi explic eu asta mamei?

— Stai liniștită, o să ne gândim noi la ceva. Ar fi super, am putea să discutăm cazul toată noaptea!

— Ce idee trăsnet! strigă Tom, după care scoate mobilul din buzunar și tastează un număr. Bună, tati, Tom la telefon! Ascultă, încă n-am terminat repetițiile. Ar fi OK dacă aș înnopta azi la Kira? Paula are voie, mama ei n-are nimic împotrivă. OK? Mulțumesc! zice el, băgându-și mobilul în buzunar. Așa, sunt și eu cu voi! Îi dăm drumul?

— Hei, stați așa! Nu putem să facem, nitam nisam, petrecere în pijamale la mine acasă! Mama o să-și iasă din pepeni când o să dea de voi acolo! De astăzi o avem în vizită pe bunica mea și babușca este al naibii de severă. Pe cât de flexibilă este altminteri mama mea, astăzi nu merge!

Ce să spun? Nu pot decât să confirm! Nici n-aș vrea să-mi închipui ce s-ar întâmpla dacă mâine, la micul dejun, ar apărea trei copii în loc de unul. Asta sigur nu se potrivește cu ce crede babușca despre buna-creștere.

— Oho-ho, dragă Kira, spune Pauli cu un glas dulce, mama ta n-o să ne lase-n fața ușii în toiul nopții. Circumstanțe deosebite reclamă măsuri deosebite. Doar ai citit scrisoarea: poimâine după-masă este planificată următoarea predare a răscumpărării. Dacă vrem să le-o luăm înainte polițiștilor, trebuie să ne punem imediat în mișcare.

— Bine, bine. Atunci veniți cu mine! Dar o să meargă doar dacă mama și bunica încă nu sunt acasă. Atunci ne putem strecura pe furiș. Dacă nu, va trebui să plecați la casele voastre.

— S-a făcut!

Odette îmi dă un ghiont.

— Hei, dacă e vorba să discute cazul, vreau să fiu și eu de față. Vin și eu cu voi, de acord?

Pe de o parte, mi se pare o idee grozavă – Odette, în casa mea, incredibil! Pe de altă parte, babușca! Și mie mi-e puțin frică de ea! Dar apoi mă gândesc la James Bond și hotărăsc că nici agenții secreți cu patru labe nu se tem de bunici!

***

— Psst! Încet! Faceți prea mult zgomot! Cred că tocmai au sosit acasă!

Kira încearcă să-i potolească pe toți cu șoapte și bombăneli, ceea ce nu-i reușește decât pe jumătate. Camera ei a devenit între timp sediul comandoului „Salvați-o pe Emilia”. Kira, Tom și Pauli stau în cerc pe podea, iar Odette și cu mine stăm ghemuiți lângă ei.

Într-adevăr, a zăngănit yala de la intrare și acum se aud clar voci pe culoar: glasul grav și deferent al lui Werner și ciripelile Anei. Babușca pare obosită, pentru că nu spune nimic. Bine și așa. Odată și odată, orice zmeu încetează să mai arunce flăcări pe nări.

Copiii trag cu urechea fără să scoată un sunet până când vocile se mută de pe culoar în camera de zi. Am avut noroc! O clipă m-am temut că Ana va vrea să se

uite în camera Kirei. Mai face asta din când în când înainte să meargă la culcare. Am văzut-o de câteva ori făcând asta și întotdeauna mi s-a părut un gest înduioșător de grijuliu. Dar astăzi ar fi fost dezastruos!

Pauli începe să chicotească.

— Abia aștept să văd ce figură o să facă mama ta mâine, când o să mărșăluim toți trei afară din camera ta.

— A, da? spune Kira supărată. Eu n-aș vrea deloc să asist la așa ceva. Chiar voiam să propun să punem deșteptătorul să sune la ora cinci. Ca să apucați s-o ștergeți de-aici înainte ca mama sau Werner să se prindă.

— La ora cinci? se scandalizează Tom, dându-și o palmă peste frunte. Aiurezi! Ne dai afară cu noaptea-n cap?

Acum este rândul Kirei să chicotească.

— Tom, ești un mototol. La cinci este deja dimineață. Mai bine am dormi acum un pic, ca să ne putem trezi devreme. Iar după micul dejun ne întâlnim din nou cu toții, așa cum am discutat, la depozitul de fier vechi. Asta înseamnă pe la nouă, OK?

O oră mai târziu, planul pe care l-am pus la cale – de fapt, pe care copiii l-au pus la cale – arată așa: folosindu-ne de informațiile din noua scrisoare de răscumpărare și din declarațiile lui Finn și Lotti, ne ducem dimineața să cercetăm temeinic depozitul de fier vechi în căutarea unei femei cu părul lung și blond. Dacă o găsim, o urmărim ca să ne conducă la locul în care e ascunsă Emilia. Și, odată ce descoperim locul, anunțăm poliția, ca să o elibereze pe Emilia. Acum mai trebuie doar să le explic copiilor că este mult mai bine ca, pe lângă cei trei agenți, să fie incluse în operațiunea de urmărire și patru animale cu mușchi tari – și atunci un plan bun va deveni un superplan.

Așadar, mă adun cumva, sar între ei și pufai cât de tare pot.

— Hm, dacă aș ști ce vrea Winston să ne spună… se întreabă Kira. Cu siguranță e ceva important!

Exact! Pufai încă o dată.

— Winston mă uluiește mereu, zice Pauli. Oare toate pisicile sunt atât de istețe? Sau poate e din cauză

că ați făcut schimb de corpuri?

Odette miorlăie, iar copiii o privesc consternați.

— Fantastic! strigă Tom. Încet-încet, pisicile astea ajung să te bage în sperieți! Eu și-așa mă întreb mereu de unde a știut Winston că scrisoarea de aseară era de la răpitor. Știa sau nu?

Mă privește iscoditor, iar eu miaun ca să-i dau de înțeles că știam.

— Să nu uităm că azi dimineață a adus scrisoarea. Și pe urmă treaba cu cei doi copii. Cum de i-a găsit Winston? Că doar nu erau în fața casei, ci o bună bucată de drum mai încolo. Eu nu pot să scap de senzația că pisicile astea două știu ceva ce noi încă n-am priceput.

Așa este. În acest caz, voi încerca să vă inițiez, bipezilor, în stadiul actual al investigațiilor noastre. Îmi lipesc botul de podea și încerc să scot zgomote care să aducă a adulmecat. Apoi adulmec în cerc, mă așez din nou și miaun.

— Ce-i asta? întreabă Kira, scărpinându-se în cap.

— Nu cred că te-au înțeles, comentează sec Odette. Ce-ai făcut a fost cam ciudat, ce-i drept. În orice caz, nu ești un actor bun.

— Mulțumesc frumos, îi răspund eu iritat. Atunci fă tu singură ceva, dacă ai o idee mai bună!

— Chiar am! zice ea, dând fuga la Kira și adulmecându-i mâinile.

— Hei, mă gâdili! strigă Kira.

— Mda, o idee super, Odette! o ironizez eu. Kira s-a prins imediat!

Odette nu spune nimic, ci adulmecă mai departe mâinile Kirei. Se oprește, fuge la biroul Kirei, sare pe masă și începe să adulmece un morman de hârtii.

— Hm, cred că asta trebuie să însemne „adulmecat”, spune, în cele din urmă, Pauli.

— Crezi?

Tom pare sceptic.

— Da. Mai întâi pisica albă a adulmecat mâinile Kirei, acum hârtia. Deci pisicile încearcă să ne spună că au descoperit ceva adulmecând.

— Exact! strigă deodată Kira. Când Odette adulmecă hârtia, se gândește probabil la scrisoarea

răpitorului. Probabil că biletul are un miros pe care pisicile l-au recunoscut. Poate că așa i-au și găsit pe copii. Pentru că și ei miroseau la fel.

Sfântă sardină în ulei, în sfârșit! A durat mult, ce-i drept, dar acum i-am pus pe bipezii noștri pe pista corectă. Torc mulțumit.

— Așa e, Winston? mă întreabă Kira, cercetându-mă din priviri.

Eu torc și mai tare.

— Dacă așa este, atunci mâine dimineață trebuie neapărat să-i luăm cu noi pe Odette și pe Winston.

— Ura!

După un mieunat prelung, Odette sare din nou jos de pe birou și fuge la mine.

— Nu m-aș fi gândit că oamenii și pisicile se pot înțelege cu atâta ușurință, strigă ea entuziasmată. Ce simplu e! Mai trebuie doar să-i luăm cu noi pe Caramel și pe Spike și atunci totul va merge exact conform planului. Hai, Winston, spune c-am făcut o treabă bună!

— Da, ai făcut o treabă bună. Dar presupun că de data asta a fost așa de simplu numai pentru că Kira știe cum e să fii pisică. Ne înțelege comportamentul. Cei mai mulți oameni sigur nu cred că putem să gândim logic.

— Pah! face Odette indignată. Nu se poate! Poliția oamenilor lucrează cu câini! Iar dacă se bazează pe ajutorul câinilor, în noi ar trebui să aibă și mai multă încredere! Ce obrăznicie!

— Păi da… ce să spun… câinii sunt… mai puțin complicați. Din punctul de vedere al oamenilor, vreau să spun. Cred că pur și simplu îi ajută pe oameni cu plăcere. Iar poliția se folosește de această însușire a lor.

— Dar și noi îi ajutăm cu plăcere!

— Da, așa facem. Dar în felul nostru. Ce le place oamenilor la câini este că fac exact așa cum li se spune – eu asta cred. Poți să le dai ordine într-o oarecare măsură.

— Da, ai dreptate. Eu n-aș accepta să mi se dea ordine. Dar ajut cu plăcere! Chiar și pe oameni!

Dacă aș putea să zâmbesc, aș face-o. Odette este extraordinar de dulce când se înfurie.

O călătorie veselă pe apă. Veselă, mai ales dacă nu participi la ea…

De neconceput! Era extrem de important ca tâmpitul de deșteptător să sune. Și, tocmai când ai nevoie de el, nu sună! Altminteri, obiectul ăsta mizerabil zbârnâie atât de tare, încât, de groază, cad din coșulețul meu de pe culoar! Dacă nu mă aflu în patul Kirei. Dar azi dimineață, nimic! Și așa se face că nu suntem treziți de deșteptător la ora cinci, ci la ora nouă, de către babușca. Pe tăvița mea de nisip, ce porcărie!

— *A ăta șto išio takoie? Kak mnoga detei i kak mnoga koșăk!* strigă ea, ceea ce înseamnă: „Ce mai e și asta? De unde atâția copii și atâtea pisici?”.

Pentru babușca, priveliștea asta e un coșmar, asta-i clar. La urma urmei, ea nu știe nimic de comandoul nostru secret și cred că așa este mai bine. Tare mă-ndoiesc că, în viziunea ei, copiii cuminți vânează răufăcători.

Kira se ridică din așternut și-și freacă adormită ochii. Apoi se uită în jur și sare ca mușcată de șarpe.

— Ah, nu se poate! Ăăă… bună dimineața, babușca! Pot să explic tot.

Babușca își rotește uluită privirea prin cameră, dar nu mai spune nimic. În schimb, de pe culoar răsună vocea Anei.

— Mamușca, Kira! Unde sunteți? Micul dejun e gata!

Se aud pași apropiindu-se și furnicăturile din vârful cozii mă anunță că ne paște un scandal monstru. Mare de tot. Imens. Ana bagă capul pe ușă.

— Mai fierb niște ouă. Voi două mai vreți și…

Nu-și mai termină fraza. Într-o clipă, este lângă babușca.

— Ce se petrece aici? strigă ea și pare să nu-și revină din uimire.

Acum ies de sub pături și Pauli și Tom, iar Odette își ridică încântătorul ei căpșor.

— Kira! Ieri n-ai venit cu noi pentru că ai zis că ești obosită! Ia spune, ai dat pe ascuns o petrecere?

Vocea Anei prevestește cel puțin patru săptămâni de arest la domiciliu. Și niciun cadou de Crăciun. Aoleu!

Babușca își clatină capul și mormăie: „ioi, ioi!”. Probabil că se întreabă dacă n-ar fi nimerit acum să țină un frumos discurs despre educația copiilor în Rusia și în ce feluri e ea mult superioară celei din Germania.

— Nu, nici vorbă, începe Kira și, după o clipă de ezitare, continuă: eu tocmai voiam să-i explic babușcăi că ieri a trebuit să mai facem o repetiție pentru musicalul nostru. Au fost așa de multe schimbări! Și acum eu joc rolul principal. Așa că este extrem de important să fiu foarte bine pregătită.

— Așa? face Ana circumspectă.

Asta e bine. Puteam să pun pariu c-o să înceapă să urle. Dar ce tactician rafinată este Kira! Dacă ține Ana la ceva, asta e școala și tot ce are legătură cu școala. Încă îmi amintesc cu oroare de perioada când trebuia să merg la școală în locul Kirei. La temele de matematică nu era de joacă cu Ana. Iar rolul principal în musicalul școlii sigur îi face să-i bată mai tare inima de mamă.

— Da, știi, a trebuit să lupt din răsputeri pentru rolul ăsta, pentru că mai întâi l-a primit altă fată. Dar pe urmă ea s-a îmbolnăvit și așa s-a ivit șansa mea.

Văd cu coada ochiului că pe buzele babușcăi înflorește un zâmbet blând. Chiar binevoitor. N-o știam deloc așa! E clar că și ea e o susținătoare înfocată a ambiției școlare.

Kira pare să îi observat și ea schimbarea de dispoziție, fiindcă adaugă:

— Ca să iasă bine, trebuie să joc impecabil. Din păcate, mai am de recuperat, fiindcă îmi lipsesc câteva zile de repetiții pentru rolul principal. Ieri nici n-am putut să dorm de griji, deși eram atât de obosită! De aceea i-am sunat pe Tom și Pauli și i-am întrebat dacă mă pot ajuta.

Kira îi aruncă mamei ei o privire plină de candoare. Am mai văzut-o doar la câini, dar Kira și-a însușit-o perfect. Mă uit la Ana. O să înghită minciuna asta gogonată?

A înghițit-o! Chipul ei radiază. Numai dacă nu ești purtător de blană, așa ca mine, poți să zâmbești așa de frumos.

— Bine, asta e cu totul altceva, draga mea! spune ea, ducându-se la Kira și îmbrățișând-o. Sunt foarte mândră de tine. Și pe urmă, după micul dejun, probabil că iar vreți să repetați, nu-i așa?

— Da, da. Chiar așa. O să studiem în continuare cântecele și textele vorbite, pentru ca mâine, la următoarea repetiție, să meargă totul strună. Pauli a mai adus o pisică, ca să putem să exersăm un număr cu animale de-a dreptul fantastic pentru reprezentație. Doar știi că Winston are și el un rol.

Un număr fantastic cu animale? Cu Odette și cu mine? Acum Kira chiar exagerează, Ana ar putea să se prindă! Doar nu suntem niște canișI dresați, care trec prin roți în flăcări, ca la circ! Incredibil!

Anei însă nu i se pare nimic suspect. Ba dimpotrivă, este entuziasmată peste măsură.

— Foarte bine! strigă ea. Atunci mai pun două farfurii în plus, pentru ca Tom și Pauli să-și refacă și ei forțele.

***

Puțin mai târziu, oamenii mei stau binedispuși la masă și-și iau micul dejun. Werner a adus chifle proaspete și Ana îi povestește entuziasmată de rolul principal pe care-l va interpreta Kira. Werner zâmbește.

— Ce veste bună! Asta înseamnă că în curând o să avem de făcut un drum la școală! Pot să vin și eu, nu-i așa?

— Sigur, ne-ar face tuturor mare plăcere, spune Kira. Până atunci, repetăm ca lumea, pentru ca totul să iasă bine. O să luăm imediat textul și mai trecem o dată prin el.

— Ah, face Werner dezamăgit. Eu am împrumutat pentru astăzi barca cu pânze a fratelui meu, pentru o excursie de familie. Voiam s-o iau pe bunica ta într-o plimbare pe Alster, ca să-i arăt părțile cele mai frumoase ale Hamburgului.

— Astăzi, din păcate, nu pot să vin, trebuie să rămânem aici și să repetăm, se scuză Kira. Încă am probleme la cântece.

Isteață mai e Kira! Cu asta chiar am scăpat de adulți și putem să căutăm netulburați indicii la depozitul de fier vechi.

— Jos pălăria! zice Werner cu un zâmbet căznit. Atunci va fi o excursie mai restrânsă, numai cu mama și bunica ta.

— Vai, domnule profesor! Vă dați atâta osteneală pentru mama! Nu este nevoie, sunteți un om atât de ocupat! intervine Ana.

— O fac cu plăcere. Este și pentru mine o bună ocazie să mai navighez. Mult prea rar ajung să mai fac așa ceva. Toată lumea are de câștigat. *Win-win.*

N-am priceput nimic. *Win-win?* Ce-i asta, „navigație" în chineză?

— Dar dacă e vorba mai ales de cântece, gândește Ana cu glas tare, poate că e mai bine să rămân aici și să acompaniez copiii la pian. Le-ar fi de ajutor.

Miorlau! Nu, nu se poate! Înseamnă că nu mai putem merge la depozitul de fier vechi.

— Ah, nu! Ana, sunt chiar dezamăgit, dacă nici dumneata nu vii cu noi! se plânge Werner. Cu siguranță n-ai mai fost pe Alster cu o barcă cu pânze și ai rata o experiență minunată. Este superb!

— Da, și mie mi se pare extraordinară ideea, dar…

— Niciun „dar", o întrerupe Kira. Doar n-o să-l dezamăgești pe domnul profesor Hagedorn. Dacă tot a împrumutat deja barca. Noi ne descurcăm și singuri. Mai bine mergeți să vă plimbați cu barca!

— Am eu o idee! se bagă în vorbă și babușca. Nu merg cu barca, ci cânt la pian pentru copii. Foarte drăguț de la profesor, dar pe barcă mi se face repede rău. Ajut mai bine copiii. Ana, tu mergi cu barcă și eu rămân aici. Când sunt gata cu repetiții, fac pelmeni.

— Ah, ai face asta, mamușca? se bucură Ana.

Preț de o clipă, sper că Werner o să încerce s-o facă să se răzgândească, doar luase barca special pentru babușca! Dar și lui Werner pare să-i surâdă ideea unei mici excursii cu barca, numai cu Ana. În orice caz,

zâmbește vesel și dintr-odată îmi trece prin gând că îi convine de minune să iasă în larg fără babușca.

— Atunci, mai bine așa decât să vi se facă rău, doamnă Kovalenko… Ana, dacă ești dispusă să vii în excursie fără mama dumitale, o să-mi facă mare plăcere să-ți arăt Hamburgul de pe apă. Iar dumneavoastră, doamnă Kovalenko, puteți, desigur, să vă așezați la pian. Mă bucur că am găsit o ocupație pentru dumneavoastră.

Cu tot efortul ei, Kira și-a dat cu stângu-n dreptul. Nu peste mult timp, vom începe repetițiile cu babușca și nu cred că va avea voie vreun copil să iasă din casă înainte ca toate textele și cântecele să fi fost învățate la perfecție și înainte ca pisicile să execute un „număr cu animale” de toată frumusețea. Gata cu investigația, ne mutăm la circ!

***

Se întâmplă cum trebuia să se întâmple: nici n-au ieșit bine pe ușă Werner și Ana, că babușca și-a și îndreptat cu o mână exersată coafura ei ca un turn și a bătut din palme.

— Brrravo, copii! strigă ea. Începem repetițiile! Unde sunt notele?

Kira, Tom și Pauli se uită unul la altul.

— OK, oftează Kira, îmi aduc caietul.

Pleacă din cameră, iar Pauli, Tom și cu mine ne luăm după ea. Numai Odette mai rămâne sub masa de sufragerie. Probabil că speră să mai apuce câteva firimituri de la micul dejun. Poate să le ia pe toate. Deocamdată mie mi-a trecut orice foame!

Pe culoar, Pauli îi dă un ghiont Kirei.

— Kira, șoptește ea, nu putem să facem repetiții pentru musicalul ăla cretin în timp ce Emilia poate că e legată în vreo pivniță, cu un căluș în gură! Nu se poate! Trebuie să ieșim și s-o căutăm!

— Ce să fac? îi răspunde în șoaptă Kira. Tu n-o știi pe babușca. Dacă-și pune ceva în cap, n-o mai faci să se răzgândească. Trebuie măcar să ne prefacem că repetăm replicile.

— Nu! zice Tom. Pauli are dreptate. Dacă nu-i spui acum că trebuie neapărat să plecăm, atunci o s-o fac eu. Tot respectul pentru bunica ta, dar nu putem să mai așteptăm doar ca să n-ai tu probleme cu ea!

— Pauli, Tom, vă rog! spune Kira. Doar o jumătate de oră! Apoi născocesc o minciună și o ștergem.

— Unde ajungem cu minciunile? S-a văzut deja. Uite în ce belea ne-a băgat minciuna ta, zice Pauli cu o privire sumbră.

— Nu fiți așa! se apără Kira. Am mințit pentru că n-aveam încotro. Altminteri mama și-ar fi ieșit din fire. Spuneți că voi n-ați făcut niciodată așa!

— Bineînțeles că am mai mințit și eu când a fost nevoie, dar acum e altceva: cineva este în primejdie, chiar avem o urgență.

— Exact, confirmă Tom, acum trebuie să avem destul curaj să-i spunem adevărul mamei tale, bunicii tale sau cui o mai fi. Chiar dacă o să avem necazuri din cauza asta. În comparație cu ce trebuie să îndure acum Emilia, asta e o nimica toată.

— În afară de asta, bunica ta o să observe imediat că am mințit, declară Pauli, iar Tom o aprobă din cap.

— Cum așa? întreabă consternată Kira și nici eu nu știu de ce Tom și Pauli sunt atât de siguri.

— Ei, cum! o ironizează Tom. Ce text să repetăm împreună? Ai și uitat: eu mă ocup de scenă și Pauli, de costume. N-avem niciun text. Și nici nu cântăm. Și atunci de ce te vizităm noaptea ca să repetăm împreună?

— Bine, probabil că aveți dreptate.

Oftează din adâncul rărunchilor și face cale întoarsă. Încă un oftat, apoi apasă clanța ușii de la camera de zi.

— Atunci, haide!

Între timp, babușca s-a așezat la pian și se uită la noi intrigată.

— Unde sunt note? Și carte?

— Da, să vezi, începe Kira, trebuie să-ți povestesc ceva rău de tot, babușca.

Remarcabil de discreți

— Cel mai important e că nu batem la ochi, ne asigură Kira când ajungem la depozitul de fier vechi.

Cred că glumește. Echipa noastră arată în felul următor: trei copii, printre care o punkistă cu părul țepos. O doamnă mai în vârstă, care strălucește ca un pom de Crăciun și care, pe deasupra, mai poartă și o coafură înaltă, cu efect dramatic. Și patru pisici. Una albă, una neagră, una grasă și tigrată și una maronie, zbârlită. Spike și Caramel s-au hotărât în ultimul moment să se alăture comandoului nostru. Nici nu pot să-mi imaginez ce-ar putea să bată la ochi mai tare ca ceata noastră pestriță, adunată la nimereală. Și încă într-un depozit de fier vechi – nu tocmai un loc în care te-ai aștepta să dai de copii, pisici și bunici.

Apropo de bunici: spre marea mea surprindere, babușca n-a leșinat imediat ce Kira i-a povestit de răpire. Eu cred că bunica Hagedorn ar fi avut nevoie de cel puțin cinci păhărele de lichior de ouă pentru a-și veni în fire și a digera o asemenea veste. În schimb, babușca doar a ridicat din sprâncene și a spus: „Bine, fac pelmeni mai târziu. Acum vă ajut să prindeți răufăcător!”.

Pe mine numai gândul la prinderea răufăcătorului mă face să tremur de frică. Sfântă sardină în ulei, sper că n-o să avem probleme! Dacă răpitorul ar observa că suntem pe urmele lui… nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla! Mi se zburlesc mustățile, nu alta!

— Hei, Winston, e totul în ordine?

Odette a remarcat, evident, că nu sunt sută la sută convins de planul nostru de a cerceta depozitul, căscând bine ochii și ciulind urechile, ca apoi să trecem în revistă observațiile. Dacă îi sare cuiva în ochi ceva suspect, ne mai uităm o dată mai atent. Până aici, toate bune și frumoase. Dar ar fi și mai bine dacă n-am bate la ochi atât de tare!

— Da, n-am nimic. Mă întreb doar ce s-ar întâmpla dacă răpitorul ne observă el pe noi înainte să-l observăm noi pe el. Avantajul nostru față de poliție era,

până la urmă, că noi putem să-l căutăm cu mai multă discreție, dar acum ne-am făcut ditamai echipa. Ca să nu mai spun că babușca nu e tocmai o prezență pe care s-o treci ușor cu vederea.

— Nu-ți mai face atâtea griji, Winston! Gusturile vestimentare ale babușcăi sunt destul de neobișnuite și, desigur, copiii nu sunt niciodată atât de silențioși pe cât ar trebui să fie ca agenți. Dar putem să privim lucrurile și altfel: cu cât oamenii îi distrag mai mult atenția răufăcătorului, cu atât mai nestingherite putem noi, pisicile, să cercetăm depozitul.

— OK, sună logic, spun eu după o clipă de gândire. Nebuna de babușca este diversiunea perfectă. Dacă Spike și Caramel se mobilizează puțin mai mult decât până acum, poate chiar reușim să dăm de un indiciu important. Ar fi tocmai succesul de care avem nevoie ca să ne putem numi în continuare „Cele patru animale cu mușchi tari”.

— Așa e! toarce Odette. Cât despre animalele cu mușchi tari, aș avea de făcut o observație.

— Da?

— Vezi tu, de fapt, ele se numesc altfel.

— Știu. Winston, Odette, Spike și Caramel nu sunt tocmai nume demne de cavaleri sau soldați sau ce-or mai fi.

— Nu, nu mă refer la numele noastre. Vreau să spun că, în carte, animalele cu mușchi tari nu se numesc „animale cu mușchi tari”.

— Hă?

Poate că sunt eu cam tare de cap, dar zău dacă pricep ce vrea Odette să-mi spună.

— Da, da. Se numeau „muschetari”, nu „animale cu mușchi tari”. Cartea din care ai luat tu deviza – știi doar: „unul pentru toți și toți pentru unul” – se numește *Cei trei muschetari.* Pentru că arma lor era o muschetă, adică un fel de pușcă. Nu din cauza mușchilor lor. În fond, nu e mare brânză, dar voiam să-ți spun.

Muschetari. Așa e. Așa se numeau! Acum mi-am amintit și eu. Când Werner a citit prima dată din cartea asta, cuvântul mi s-a părut caraghios. Mi se urcă sângele până în vârful urechilor. Mi-e tare rușine că am greșit și că Odette a știut asta tot timpul. Ce pisică

isteață și educată este Odette! Și cât de penibil pentru mine!

— Dar de ce nu mi-ai spus imediat?

— Nu mi s-a părut așa de important. Și, în afară de asta, nu voiam să te fac de rușine în fața lui Spike și a lui Caramel. M-am gândit că e cam aiurea pentru tine să te corectez în fața lor.

Așa e. Și mie mi s-ar fi părut aiurea. Ce frumos din partea lui Odette!

— Mulțumesc că te-ai gândit la mine!

— Nicio problemă. Cu plăcere. Eu… ăăă… am o părere bună despre tine.

Miorlau! Acum chiar că mi se urcă sângele la cap, numai că de data asta nu de rușine. Chiar dimpotrivă! Odette spune că mă place: inima îmi bate mai repede și mă gândesc că în clipa asta aș vrea să fiu în altă parte, numai cu ea. Pe o insulă pustie, de exemplu.

— Hei, voi doi! îmi întrerupe Spike șirul gândurilor. Acum ce mai facem? Nu mi se pare o idee prea isteață să ne ținem după bunica asta ciudată.

Revin cu lăbuțele pe pământ.

— Exact asta discutam acum cu Odette. Cel mai bine ar fi să ne ținem la distanță de oameni în timp ce căutăm. Ca să ne mărim șansele de a nu fi descoperiți.

— Bun plan! îl laudă Spike.

— Eu cred că ar trebui să formăm echipe de câte doi, propune Caramel, apropiindu-se tiptil. S-ar putea să ni se întâmple ceva și atunci măcar unul din echipă ar putea să aducă ajutoare.

Odette miaună.

— Ești un iepure fricos! Dar ideea nu e rea. Echipa numărul 1 suntem Winston și cu mine.

— Ei, asta-i, uite ce surpriză, ne ironizează Spike.

N-are decât, mi-e indiferent. Principalul e că eu sunt în echipă cu Odette.

***

În timp ce Caramel și Spike se furișează în partea depozitului care dă la stradă, Odette și cu mine ne ocupăm de cealaltă parte. Aici se află o magazie

strâmbă, lângă care se află o grămadă de anvelope vechi și de fiare ruginite. Ușa magaziei e întredeschisă.

— Uite, Winston, în căsuța aia ar fi ușor de ascuns un copil. Hai să aruncăm o privire înăuntru.

Ideea nu prea mă încântă. Într-un spațiu închis n-am putea scăpa cu una, cu două de răufăcător, în caz că ne descoperă. Dar nu vreau în niciun caz să trec și eu drept un iepure fricos în fața lui Odette. Mă gândesc.

— Mai întâi ar trebui să ne uităm pe unde umblă babușca. Dacă e destul de departe, putem porni de la ideea că răpitorul nu este în apropierea noastră și atunci putem arunca o privire în magazie.

— Bine. Probabil că ai dreptate. Vino, hai să ne cățărăm pe acoperiș, de acolo o să avem o privire de ansamblu asupra depozitului.

Chiar așa e. De pe acoperișul magaziei se poate vedea bine tot locul de depozitare. Nu departe de magazie este macaraua de care era vorba în scrisoarea răpitorului. Este destul de mare și are un braț care îmi amintește de departe de un păianjen. Dinaintea macaralei se află un morman uriaș de fiare vechi. Nu cu mult timp înainte, toate astea fuseseră automobile. În orice caz, în unele locuri se mai zăresc lacul și cromul. Ce-i drept, eu nu prea mă pricep la automobile. Werner n-are mașină, el merge numai cu bicicleta. Spune că dacă toți oamenii din lume ar merge cu mașina, în curând Pământul s-ar sufoca cu gaze de eșapament. Nu vrea să fie părtaș la așa ceva!

Lângă piesele de automobile mai există încă multe alte grămezi a căror proveniență n-ar putea fi precizată cu ușurință. În spate e un teren mai mare, pe care sunt parcate mașini care n-au fost casate. Printre rândurile de mașini zăresc coafura înaltă a babușcăi. Se ridică deasupra acoperișurilor mașinilor, n-ai cum să n-o vezi. Bine. Dacă răpitorul se află, într-adevăr, aici, n-are cum să n-o depisteze pe babușca.

— Nici urmă de răpitor, îi spun lui Odette și sar jos de pe acoperișul magaziei.

Ea mă urmează și imediat ne strecurăm botul pe ușa întredeschisă a magaziei. Înăuntru este destul de întuneric, dar, după cum se știe, asta nu este o problemă pentru ochii pisicilor. Ne strecurăm în spațiul

îngust și ne uităm mai atent în jurul nostru. Un dulap, un birou cu un scaun, pe perete atârnă un calendar. În ansamblu, magazia este mobilată destul de modest. Când trece prin fața dulapului, Odette rămâne stană de piatră.

— Winston! Vino repede!

— Ce e? zic eu, venind în fugă.

— Miroase!

Adulmec. Într-adevăr: un iz de brad!

— Sfântă tăviță de nisip! Ăsta e mirosul pe care-l căutăm!

— Nu-i așa? Ceva din dulăpiorul ăsta miroase așa. Ce-o fi?

— Să ne uităm mai atent. Vino sus!

Odette și cu mine facem un salt pe primul raft. Este suficient de adânc ca două pisici de mărimea noastră să poată sta comod pe el. Chiar în fața noastră este o cutie de carton mare și pun pariu că ea miroase a brad.

Odette are aceeași impresie.

— Cred că e ceva în cutia asta, zice ea, ridicându-se pe picioarele dinapoi și băgând capul în cutie. Aha, aici e! Arată ca…

Înainte să poată spune ce vede, ușa magaziei se izbește de perete și în prag apare un bărbat. De spaimă, era să cad de pe raft. De-abia apuc să mă prind de lemn cu ghearele. Odette încă nu-și dă seama că tocmai se petrece o catastrofă.

— Hei, voi doi! Ce faceți în biroul meu? strigă bărbatul și dintr-un pas e lângă dulăpior.

Sar de pe raft și mă vâr sub birou. Odette scoate capul din cutie și miaună speriată.

— Căutați ceva de haleală sau de ce adulmecați pe aici?

Vocea individului mi se pare cunoscută. Am mai auzit-o undeva. Din păcate, din ascunzătoarea mea de sub birou, nu-i văd decât pantofii.

Odette miaună întruna. Pantofii se apropie ea. Aoleu, ce pune la cale individul?

— Așa, pisicuțo, dispari de-aici. Nu pot să sufăr să-și vâre cineva nasul în lucrurile mele. Șterge-o!

N-am cum să văd, dar cred că bărbatul încearcă s-o tragă pe Odette jos de pe raft. Tipul mai face un pas în

față. Apoi un strigăt! Nimeni nu poate s-o înșface așa, pur și simplu, pe Odette. Îmi închipui că i-a tras tipului o zgârietură s-o țină minte. În orice caz, individul se trage înapoi și scoate niște chelălăituri.

— Au, vai, bestie idioată! Ce te-a apucat?

Se scutură, apoi se repede din nou la dulăpior.

— Pun eu mâna pe tine, afurisito!

Dintr-odată, mi se zburlește părul de la ceafă: am mai trăit asta o dată! Eram chiar aici și tipul ăsta încerca să o prindă pe Odette. Cum se poate? Așa ceva nu e posibil!

Odette sare de pe raft și se duce repede în celălalt colț al camerei. Când o văd ghemuită acolo, imediat îmi dă prin minte: n-am trăit asta, am visat-o! Visul meu de acum câteva zile! Uite că pare să se adeverească! Atunci știu ce am de făcut. Sunt Winston Churchill, motan fără pată și prihană! Este exact ca în vis: eu sar pe umerii lui, simt mirosul de tutun și de brad și îmi înfig ghearele în obrajii răufăcătorului.

— Aaau! Ce-i asta?

Își retrage grăbit brațul dinspre Odette și încearcă, în schimb, să mă înhațe pe mine. Dar nu mă prinde – sunt prea agil pentru el. Odette, cea mai frumoasă pisică albă din lume, sare din colțul ei.

— Fugi, Odette, fugi de-aici! îi strig. O să-i distrag eu atenția!

— Nu, Winston, nu plec fără tine!

— Ba da, e mai bine! Pleacă! strig eu încă o dată, dar inimioara mea de pisică tresaltă de bucurie, pentru că Odette vrea să rămână lângă mine.

Înainte ca individul să scape din ghearele mele, îi mai trag o lovitură de labă. El scoate un urlet și iar încearcă să mă prindă.

— Ah, Winston, șoptește Odette, ești atât de…

Din păcate, ăsta e momentul în care m-am trezit, așa că nu știu ce se întâmplă mai departe.

— …Curajos, o mai aud pe Odette șoptind, ceea ce e, desigur, extraordinar, dar cu asta, din păcate, se și sfârșește partea frumoasă a episodului ăstuia.

Trezindu-mă din reverie, individul mă apucă de ceafă și mă ridică. MIAU! Doare! Nu așa se ține o pisică!

Individului nici că-i pasă. Dimpotrivă: acum mă scutură și mai abitir.

— Așa, amice. Ai noroc dacă te duc direct la adăpost și nu te arunc imediat în malaxorul de fiare vechi! La fel și prietena ta de aici, zice el, după care întinde mână după Odette și o apucă și pe ea de grumaz. Bestii idioate! Mie oricum nu-mi plac pisicile!

Oricât am da noi din lăbuțe, nu ajută la nimic. Individul are niște gheare de oțel. Sfântă sardină în ulei, nu vreau să ajung la adăpost!!!

Deodată, ușa e din nou izbită de perete și tot ce pot eu să văd din poziția mea foarte incomodă este un munte uriaș de păr negru adunat într-un turn. Babușca! Niciodată n-am mai fost atât de bucuros s-o văd!

— Hei! Ce faci mătăluță cu pisică dragă mie? Vrei s-o furi? Imediat să mi-o dai! spune ea cu o voce tunătoare, care nu îngăduie nicio opoziție. Altfel chem poliție!

Înmărmurit, individul ne dă drumul. N-am o cădere tocmai lină, dar mi-e perfect egal. Cel mai important este să scap de durerea de la ceafă. Întins pe podea, îmi amintesc deodată, ca într-o străfulgerare, de unde îl cunosc pe mitocanul ăsta: este intendentul școlii. Mai bine zis, tipul care îi ține locul.

Fără colțunași pentru Werner. În schimb, o nouă misiune pentru niște muschetari involuntari

— Iarăși crochete de pește pané?

Întors din plimbarea cu barca, Werner este dezamăgit să constate că nu este așteptat cu pelmenii sperați și că prin casă adie un suflu delicat de filé de somon de mare. Babușca, care tocmai iese din bucătărie, nu spune nimic, ci doar ne face conspirativ cu ochiul. Kira, Pauli și Tom îi răspund prin același gest. Stăm pe podea în fața pianului și ne prefacem că tocmai am terminat repetițiile. De fapt, numai copiii se prefac, pentru că eu nu pot nici să fac cu ochiul, nici să răsfoiesc textele. Mă străduiesc să mă uit un pic conspirativ. Grea mai e viața de motan! Și trebuie să trec singur prin toate – după excursia noastră la depozitul de fier vechi, Odette, Caramel și Spike au rămas jos în curte. Patru pisici în casă ar fi fost prea mult de îndurat pentru babușca.

— Se pare că Winston va rămâne unicul membru al familiei Hagedorn care a apucat să guste din această specialitate, oftează Werner.

— Nicio grijă, domnule Hagedorn, îl consolează Ana, bătându-l pe umăr. O să fie și pelmeni. Dar este grozav că au muncit cu toții cu atâta sârguință, încât mama n-a mai apucat nici măcar să gătească, zice ea, după care se întoarce spre noi. Așa, acum vrem să auzim ceva interpretat de artiștii noștri!

Chipul Kirei își schimbă culoarea. Eu cred că se înroșește. Dar nu știu sigur, pentru că, fiind motan, nu sunt mare meșter la culori. Dar știu de pe vremea când eram fată că lumea este destul de pestriță și că oamenii se fac ca sfecla atunci când dau de dificultăți. La fel și Kira în acest moment.

— Ăăă, vezi tu, trebuie să fie o surpriză, bâiguie ea. Dacă ne ascultați acum, spectacolul n-o să mai fie la fel de captivant pentru voi.

— Ah, asta nu mă deranjează, insistă Ana.

— Da, dar, din păcate, mă cam doare-n gât, chiar nu mai pot să cânt, spune Kira.

— Hm, atunci, după ce mâncăm, trebuie să ne despărțim de prietenii tăi, zice Ana, încruntându-se. Nu cumva să te alegi cu o răceală și să-i molipsești pe toți. Poate că măcar astăzi te duci și tu mai devreme la culcare, pentru ca mâine să fii în formă la școală.

Miorlau! M-am săturat de pălăvrăgeala asta – odată ce începe, cu greu se mai termină. Noi voiam să mai discutăm despre caz și să punem cap la cap observațiile noastre. Dar trebuie spus că, în esență, n-am făcut decât să constatăm că Albert Schmidt, intendentul general, este suspectul principal. De fapt, unicul nostru suspect, dacă o lăsăm la o parte pe femeia cu părul blond. În privința asta suntem cu toții de acord: după plecarea vijelioasă a babușcăi cu cele două pisici în brațe, domnul Schmidt a ieșit din magazie și a fost recunoscut de Tom, Pauli și Kira, care stăteau la pândă în spatele unei grămezi de fiare vechi. Ce căuta administratorul școlii la locul în care urma să se facă predarea răscumpărării? Asta li s-a părut copiilor extrem de suspect! Folosindu-mă de talentul meu pantomimic, am reușit să le explic bipezilor mei că sunt de părere că răpitorul este domnul Schmidt. De fiecare dată când copiii pomeneau numele lui, adulmecam ca turbat în jur. Kira și-a dat seama ce încercam să le comunic și le-a spus și celorlalți. Tipul nu numai că arată suspect, dar și miroase suspect!

Acum însă, ce ne facem? Vrem, nu vrem, va trebui să discutăm mâine la școală, fiindcă acum e clar că trebuie să se ducă toți acasă, înainte să ne surprindă Werner și Ana. Mă îndoiesc că ei ar fi tot atât de stăpâni pe ei ca babușca. Mai bine să nu afle nimic.

În schimb, știu că pot să contez pe babușca, apărătoarea pisicilor. De la apariția ei salutară din magazie o văd, într-adevăr, cu alți ochi: e o bunică nemaipomenită! Până acum, în afară de un „ioi, ioi”, însoțit de clătinarea capului, n-a spus mare lucru. Ceea ce dovedește că este cu totul altfel decât ceilalți adulți pe care îi cunosc eu. Probabil că este ceea ce Kira numește „super”. De aceea, ar fi bine ca babușca să rămână mai departe în echipă. Dar mâine n-avem cum s-o luăm cu noi la școală. Când Kira m-a adus pe ascuns pentru prima oară în clasa ei, m-a ascuns în

ghiozdan. Babușca nu cred c-o să poată să intre, fie și numai din cauza coafurii ei ca un turn!

***

— Fraților, suntem pe calea cea bună! spune Kira, iar ochii ei strălucesc de-a dreptul când, a doua zi dimineață, îi întâlnește în fața școlii pe Pauli și Tom. Azi-noapte n-am închis un ochi, pentru că m-am tot gândit cum să organizăm azi lucrurile. Este cât se poate de clar: asta e ultima noastră șansă de a o salva pe Emilia. Când se va plăti răscumpărarea, poliția va face tot ce-i va sta în putință ca să-l aresteze pe individ. Dar dacă o dăm în bară, s-a zis cu operațiunea de salvare!

Tom își drege glasul.

— Pentru mine, lucrurile sunt clare. Acum suntem aproape siguri că răpitorul este acest ciudat domn Schmidt. De ce să nu ne ducem la poliție și să povestim tot ce știm?

— Nu! spune Pauli, clătinând cu vehemență din cap. Ce știm de fapt? Știm că domnul Schmidt îi ține locul administratorului nostru și că lucrează la depozit. Nu e nimic senzațional în asta. Nu cred că poliția s-ar deranja pentru așa ceva.

— Și mai știm că miroase ca scrisorile răpitorului – asta a stabilit Winston, intervine Kira.

— Da, spune Pauli, după care rămâne tăcută.

Asta mă supără. Chiar mai mult decât dacă ar fi spus că nu mă crede. O să-i arăt eu ei!

— OK, să spunem că avem o suspiciune întemeiată, cugetă Tom cu glas tare. Nu e de-ajuns. Trebuie să continuăm cu urmărirea domnului Schmidt. Mai ales când pleacă de la școală. Pornim după el, fără să atragem atenția nimănui, și nu-l mai scăpăm din ochi.

— Cum o să facem asta? întreabă Pauli. Trebuie să fim la școală. Nu cred că Pretorius ne lasă să alergăm de nebuni prin clădirea școlii în timpul orei de biologie. Cum o să-i explici asta?

— Nu știu, ridică Tom din umeri.

— Păcat că domnul Schmidt l-a văzut pe Winston, altminteri el l-ar fi putut urmări pas cu pas și ne-ar fi arătat imediat dacă ar fi descoperit ceva, spune Kira.

Pauli nu zice nici acum nimic, dar îi citesc scepticismul din priviri. Grrr, în curând o să mi se răsucească în sus mustățile de ciudă! Ce-a apucat-o să se îndoiască așa de mine? Ce mult mi-aș dori să-i dovedesc fără întârziere că Kira are dreptate și că e floare la ureche pentru mine să-l filez pe Schmidt. Dar, din păcate, Kira are dreptate când zice că el deja mă știe. Bine, nu sunt singura pisică neagră din lume, dar ar putea să intre la bănuieli. Ia stai așa! Asta e! Eu nu sunt singura pisică din lume. Și nici din Hamburg. Mai există și Spike și Caramel! Ar avea, în sfârșit, ocazia să arate de ce sunt în stare. Să sperăm că nu sunt doar două pisicuțe răsfățate, ci niște lei curajoși!

Hotărăsc să fug acasă și să-i aduc pe amândoi. O să-i pun să stea în fața porții școlii până apare Schmidt și pe urmă să-l urmărească. Un plan simplu – grăsanul și fricosul ar putea să-l ducă la capăt!

De aceea, când Tom, Kira și Pauli dau să urce scările din dreptul intrării, mă întorc să plec.

— Hei, Winston, încotro?

Kira aleargă după mine, se lasă în genunchi și mă mângâie pe spinare. Mă așez și mă uit drept în ochii ei. Dragă Kira, știu că nu mai poți să mă auzi, dar ai încredere în mine: știu ce fac!

— OK, Winston, îmi zâmbește ea. Tu știi ce faci. Dă-i drumul!

Oare m-a înțeles? A mai rămas un pic de telepatie între noi?

***

— Am înțeles eu bine? Vrei să-l prindem pe individul ăsta periculos, care voia să vă gâtuiască pe tine și pe Odette? Iar voi nu veniți pentru că vă e frică?

Sfântă sardină în ulei, ce laș e Caramel! De o jumătate de oră stau ghemuit cu el și cu Spike în curtea din spate și încerc să-i conving să vină la școală. Deocamdată fără succes. Măcar de-ar fi Odette aici! Ea i-ar fi convins de mult. Dar, din păcate, nici urmă de cea mai frumoasă pisică din lume. Oftez din greu.

— Greșești, Caramel. Nu trebuie să-l prindeți. Trebuie doar să fiți cu băgare de seamă să nu ne scape

printre degete. Vă așezați confortabil în fața școlii și, dacă domnul Schmidt vrea să plece, vă țineți scai de el. De îndată ce știți încotro vrea s-o apuce, unul dintre voi rămâne cu el și celălalt mă aduce pe mine. Niciun risc, niciun pericol, ai înțeles?

— Nu știu ce să zic, ezită Caramel. Dacă ne face ceva? Și de ce nu pot copiii să-l urmărească? Nici pe ei nu i-a văzut, nu-i așa?

Așa e. Domnul Schmidt nu i-a descoperit pe Kira, Pauli și Tom atunci când a ieșit din magazie după babușca. Dar din întrebarea lui Caramel se vede că habar n-are ce se întâmplă într-o școală. De altfel, lui, ca motan, nici nu poți să-i reproșezi așa ceva.

Trag aer adânc în piept și încerc să-l lămuresc:

— Fii atent, Caramel, lucrurile stau așa: până la prânz, Kira, Tom și Pauli sunt la școală. Acolo nu poți să vii și să pleci după cum ai chef. Altfel ai băgat-o pe mânecă!

Caramel și Spike mă privesc nedumeriți.

— Cum adică ai băgat-o pe mânecă? întreabă Spike. Sunt destui copii acolo, ce contează unul în plus sau în minus? Chiar tu ai spus că în școală e cam multă gălăgie, pentru că sunt mulți copii care aleargă de colo colo. Profesorii ar trebui să se bucure dacă scapă și ei o dată de trei copii.

Bine. Sună convingător. Dacă eu aș fi profesor, chiar n-aș avea nimic de obiectat dacă aș scăpa de câțiva copii din clasă. Dar, din câte știu eu, școala nu funcționează așa.

— Spike, nici eu nu știu de ce prezența în școală este atât de importantă. Știu numai că așa este. Și că, din cauza asta, copiii nu pot să plece și să-l urmărească pe domnul Schmidt.

— Ei, și? Nu e problema mea, miorlăie Caramel.

— Zău așa! pufăi eu, la capătul puterilor. Dacă și eu aș fi gândit la fel când ai căzut tu în tomberon, acum sigur ai fi fost un ghemotoc de hârtie. Dar nu, eu am sărit după tine în pubelă și te-am salvat. Deși nu era câtuși de puțin problema mea.

— Așa e, Caramel, Winston are dreptate, intervine în discuție Spike. Așa am și ajuns la ideea cu animalele cu mușchi tari.

— De fapt, se numesc muschetari, îl corectez eu pe Spike.

— Hă? Cum așa, deodată?

— Pentru că… ah, n-are importanță. Ține minte că, de acum, se numesc muschetari.

Spike scoate un fornăit.

— Dacă aș fi știut unde vor duce toate astea, nu mi-aș fi dorit să fiu nici animal cu mușchi tari, nici muschetar. Mai bine rămâneam aici la soare.

— Da. Dar e prea târziu pentru asta. Acum chiar trebuie s-o luăm din loc. Apropo, știți unde e Odette?

Caramel și Spike se uită unul la altul, apoi clatină simultan din cap.

— Nu. Habar n-avem. N-am mai văzut-o de aseară.

Despre pomi parfumați, aspiratoare și pături în carouri

— Repede, tipul e iarăși la depozit!

Caramel intră ca hăituit în sala în care copiii se pregătesc pentru repetiții. Eu mi-am luat deja locul pe scenă, dar, la auzul veștii, fug imediat la Kira. Pufai, miorlăi și mă frec de picioarele ei.

— Oh, fir-ar să fie! face Kira. E acolo, nu?

Îi răspund cu un „miau" tare – exact!

Kira sare de pe scenă și se duce repede la Tom, care stă la pupitrul tehnic din fundul sălii.

— Tom, începe!

— Da, știu. Am pregătit luminile și, dacă am băgat CD-ul corect, suntem gata. Așa că nu-ți face probleme din cauza tehnicii. Doar un semn de la genialul nostru regizor și-i dau drumul!

— Ah, nu la asta mă refer! Mă refer la comandoul nostru, „Salvați-o pe Emilia!". Trebuie să plecăm! Acum!

— Să mergem iarăși la depozit? zice Tom, scărpinându-se în cap.

Eu miaun cât pot de tare.

— Da, îmi traduce Kira miorlăitul.

— Dar cum să facem? Repetiția e programată la 14:30, poate să înceapă în orice moment.

Într-adevăr, chiar în clipa asta, Leonie, regizorul nostru vedetă, se îndreaptă țanțoșă spre noi.

— Hei, voi doi, ce faceți, vă țineți de șuete? Îmi cer scuze că vă întrerup, dar noi suntem gata să începem..

Cum se face că tot ce scoate Leonie pe gură sună atât de sarcastic? De vină trebuie să fie mutra ei, pe care se vede întotdeauna că nu pune un gând bun nici măcar în lucrurile drăguțe pe care le spune. E incredibilă!

— Ăăă, este așa de urgent…? Eu trebuie neapărat să plec, bâiguie Kira. O… programare la doctor.

Leonie se uită la ea cu ochii cât cepele. Dar, în loc să răspundă ceva, se întoarce și-i strigă doamnei Heinson:

— Doamnă Heinson, Kira spune că trebuie să plece! Să începem totuși repetiția?

După nici două secunde, doamna Heinson este lângă noi. Nu se poate! Acum sigur o să ne certe.

— Ce aud, Kira? Cred că glumești! Nu poți să pleci acum. În niciun caz!

— Da, știu, e aiurea, dar nu prea mă simt bine și mă gândeam să merg la doctor, se scuză Kira, frământându-și neliniștită mâinile.

Doamna Heinson o măsoară din priviri, neîncrezătoare.

— Dacă ești bolnavă, asta e altceva. Dar știi că fără protagonist trebuie să contramandăm totul. Am vorbit cu colegii mei să ne lase să continuăm repetițiile încă două ore în timpul programului de școală, dar înseamnă că totul a fost zadarnic. Așa că, dacă se poate, te rog să rămâi aici.

Leonie zâmbește ironic.

— Am auzit eu că rușii sunt cam sensibili. Sunt în stare să zacă la pat pentru un amărât de guturai.

Kira se cutremură de parcă Leonie ar fi pălmuit-o, și chiar și doamna Heinson se arată indignată.

— Leonie, ce te-a apucat? Ce nerușinare! Scuză-te imediat față de Kira!

— Scuze, ciripește cu nevinovăție Leonie, nici eu nu știu dacă e adevărat sau nu.

— Firește că nu este adevărat, o repede Kira. Dimpotrivă, în Rusia, oamenii sunt foarte rezistenți. La fel ca mine. Acum nu mă simt prea bine, dar o să încerc să mai rezist două ore.

Aoleu! Înțeleg că Kira nu vrea să lase o impresie proastă, dar nu e momentul potrivit să-i demonstreze ceva proastei de Leonie.

În orice caz, doamna Heinson este bucuroasă că Kira și-a schimbat intenția.

— Foarte bine! Atunci putem să începem. Mulțumesc, Kira!

Se îndreaptă spre scenă și bate din palme:

— Așa, copii! Vă rog, fiecare la locul lui, începem!

Tom se uită întrebător la Kira, apoi ridică din umeri și pune un CD.

Kira oftează și se apleacă spre mine.

— Winston, ai auzit, nu pot să plec. Nu ne rămâne decât o singură posibilitate: tu și prietenii tăi trebuie să

mergeți singuri la depozit. Când doamna Heinson îți va observa lipsa, voi spune că ai șters-o. Să fiți vigilenți. Noi venim cât de repede putem. Și ai grijă să nu te prindă din nou!

Eu trag un miorlăit. Nu, de data asta voi fi mai prudent. Fără surprize neplăcute!

***

Prima surpriză mă întâmpină de îndată ce ajung la depozit. Dar nu e una neplăcută: e Odette! Stă cât se poate de calmă în fața intrării și își linge lăbuțele.

— Odette! Ești aici! Ți-am simțit lipsa. Ce faci aici?

— Bună, Winston! Te aștept. Am mai aruncat un ochi pe aici. M-am gândit că e un prilej bun. Până la urmă, intendenții sunt la școală dimineața.

Ia te uită! O idee de nota zece! Trebuie să spun că multă vreme am crezut că eu sunt cea mai isteață pisică din împrejurimi. Dar Odette este și mai isteață. Este realmente cea mai isteață pisică pe care o cunosc. Poate că eu sunt cel mai isteț motan, dar asta e altceva.

— Și ai aflat ceva? mă interesez eu.

— Da, am aflat. Mi-am dat seama de unde vine mirosul de brad. În cutia din magazie sunt o grămadă de pomișori care miros așa. În vârf au o buclă de care să-i atârni, ca podoabele de Crăciun. Pomișorii nu sunt numai în ladă, ci atârnă și prin alte locuri pe-aici. Ciudatul domn Schmidt pare să-i colecționeze. Nicio mirare că și scrisorile de răscumpărare miros a brad.

— Aha! Dar de ce i-ar colecționa?

— Habar n-am. Dar asta nu e tot ce am descoperit. Cred că mașina în care ar trebui lăsată răscumpărarea e deja aici.

— Serios?

— Da. E exact cum e descrisă în scrisoare: un automobil albastru, lângă cabina macaralei.

Sfântă sardină în ulei! Mașina răpitorului! El trebuie să fie. Nu încape nicio îndoială, din moment ce albastrul e una dintre cele două culori pe care noi, pisicile, le recunoaștem bine. Mă trec fiori.

— Ce facem acum? o întreb pe isteața Odette.

— Cum adică „facem”? intervine Caramel. Parcă era vorba doar să-l ținem sub observație pe Schmidt ăsta, fără să fim remarcați.

— Caramel, pufnește Odette, nu fi laș! Domnul Schmidt tocmai a intrat în magazie. Îl supraveghează Spike. De îndată ce Schmidt părăsește magazia, Spike ne va da de veste. Dincolo de asta, eu nu cred că aici mai găsim vreun indiciu privitor la Emilia. M-am uitat temeinic în jur și n-am descoperit nimic.

Caramel nu spune nimic, cred că se simte jignit. N-are decât. La urma urmei, Odette are dreptate.

— Ce-ar fi să ne uităm mai atent la automobil? propun eu. Oricum, este singurul loc pe unde știm sigur că va trece răpitorul.

— Bună idee, mă laudă Odette.

Cât despre Caramel, îmi aruncă fulgere din priviri, dar mi-e indiferent. Ne îndreptăm toți trei spre macara.

Așa e. Acolo se află automobilul albastru. Ieri sigur nu era acolo.

— Ai văzut cum a ajuns aici? o întreb pe Odette.

— Nu, din păcate, nu. Când am venit eu, era deja aici. Domnul Schmidt trebuie să-l fi parcat azi dimineață devreme, încă înainte de a se duce la școală.

Mă plimb în jurul automobilului. Arată ca o mașină oarecare. Nimic nu-ți atrage atenția. Un salt și aterizez pe capotă. Trag curios cu ochiul prin parbriz. Ceea ce îmi sare imediat în ochi este micuțul pom de hârtie care se leagănă în spatele parbrizului. Trebuie să fie unul dintre pomișorii aceia care miros a brad! Ce chestie! Să fie vreo vrajă? Poate ca să țină poliția la distanță? Dacă da, în cazul pisicilor nu funcționează.

— Hei, veniți aici sus! Și aici atârnă un pomișor! le strig eu lui Odette și lui Caramel.

Dar chiar înainte ca ei să mi se alăture, Spike vine în goană. Cu o viteză de care nu-l credeam în stare pe grăsanul ăsta. Se oprește gâfâind și pufăind în fața lui Odette și a lui Caramel.

— Repede! Schmidt se apropie, ascundeți-vă!

Sfântă sardină în ulei! Nu trebuie să mi se spună de două ori. Sui imediat de pe capotă și mă pitesc împreună cu ceilalți în spatele unei grămezi de anvelope vechi, depozitate între macara și automobil.

Și, într-adevăr, de după colț apare Schmidt. Vine fluierând la mașină și deschide portiera. Apoi se duce la căsuța de lângă macara, deschide ușa și scoate de-acolo ceva care seamănă cumva cu o bobină cu furtun. Ce poate să fie? Să fie oare ascunsă acolo Emilia?

Fluierând, Schmidt târăște spre mașină bobina, care este legată cu un cablu de cabina macaralei, după care deschide portiera din față. Vâră înăuntru furtunul și, puțin mai târziu, izbucnește un zgomot asurzitor, care îmi pare destul de cunoscut – chestia aia ca o bobină este un aspirator! Domnul Schmidt aspiră mașina.

Odette mă privește întrebător.

— Ce face ăla acolo?

— Vezi și tu! Aspiră mașina.

— Dar de ce?

— Habar n-am. Poate vine mama lui în vizită. Și pe Ana a apucat-o mania curățeniei când s-a anunțat babușca.

Între timp, Schmidt a deschis toate portierele și aspiră într-o veselie locurile din față și din spate. Ia o pătură în carouri de pe bancheta din spate, o împăturește frumos și o pune din nou pe banchetă.

— Sau poate vrea să șteargă urmele îșI dă cu părerea Caramel. În caz că a transportat-o pe Emilia în mașină, s-ar fi putut ca poliția să găsească ceva de-al ei pe banchete.

Altă teorie bună. Ce-i drept, Caramel e un iepure fricos, dar prost nu e.

Acum Schmidt scoate aspiratorul, bagă mâna în buzunarul pantalonilor și scoate de acolo un mobil care sună.

— Schmidt! Ah, da, salut! Tocmai asta fac.

Ascultă încordat.

— Da, trebuie să mă mișc repede. În birou, spuneți? Un moment, mă duc acolo. Vă sun eu când ajung.

Vâră din nou mobilul și fuge spre magazie.

— Nu mai are liniște, constată sec Spike. În orice caz, nu pare neliniștit. Dacă eu aș fi atât de aproape de o răscumpărare, nu mi-ar arde să vorbesc la telefon.

— Mai are ceva de așteptat. Predarea are loc abia azi după-masă, intervine Odette. Și poate că Schmidt a

mai făcut treburi d-astea. Cu timpul, înveți să-ți stăpânești emoțiile mai bine.

— Corect, așa se întâmplă, îi dau eu dreptate. Și odată ce…

Dar înainte să apuc să spun ce va face domnul Schmidt odată ce va pune mâna pe bani, rămân fără glas. Deoarece chiar în fața noastră apare mama Emiliei. Cu o pungă mare de plastic!

— Nu se poate, pufăie Odette. Ce vrea să facă?

Doamna Stetten fuge spre automobil și se apleacă spre locul de lângă șofer. Împinge punga sub scaun și apoi îl trage în față, așa încât punga nu mai poate fi văzută. Se uită în jur și dispare tot atât de repede cum a venit. Parcă nici n-ar fi fost!

Odette îmi dă un ghiont.

— Winston, pun pariu pe mustățile mele că aici se întâmplă ceva extraordinar! Și nu există decât o singură cale să descoperim ce.

— Ah, da? Care anume?

— Să intrăm în mașină, evident. Cât mai repede, înainte să se întoarcă Schmidt.

— Ce? strigă Caramel. Ai înnebunit de-a binelea? Doar nu vrei să te urci în automobilul ăsta!

Nu-mi face plăcere s-o recunosc, dar acum sunt de aceeași părere cu Caramel. Propunerea asta este mult prea riscantă.

— Ba da, pufăie Odette. Asta e singura cale de a descoperi unde se află Emilia. Altfel Schmidt sigur o să dispară cu răscumpărarea. Hai, Winston! Ești gata?

— Îhî, îmi dreg eu glasul, deci ești sigură că…

— Atenție! Se întoarce! ne avertizează Spike, care se achită de rolul lui de iscoadă cu toată cinstea.

— Hei, ce-i asta? Vii? mă întreabă Odette, sfredelindu-mă cu privirea.

Nici eu nu-mi cred ochilor, dar, două secunde mai târziu, mă trezesc ghemuit sub pătura în carouri de pe bancheta din spate a automobilului albastru. Slăvită tăviță cu nisip, în ce m-am băgat? Dar, mai ales, cum mai ies eu din asta?

Nu știu de ce întotdeauna am crezut că răufăcătorii sunt proști. Din păcate, nu sunt

Cât a durat călătoria, nu m-am gândit decât la ce fac răpitorii cu pisicile pe care le găsesc pe locul din spate al automobilului lor sub o pătură de lână în carouri. Dar, cum călătoria este uluitor de scurtă, nu apuc să ajung la nicio concluzie. Bine nu va fi de noi, de asta sunt sigur!

Automobilul se zgâlțâie puțin și pare să coboare o pantă, după care se oprește. În jurul nostru e beznă. Și nu e numai din cauza păturii.

— Crezi că am și ajuns? șoptește Odette care e ghemuită lângă mine.

— Habar n-am! După cum știi, stau pentru prima oară în automobilul ăsta.

Miorlau! Cred că vorbele mele n-au sunat prea prietenos.

— Hei, ai ceva cu mine? vine prompt replica.

— Nu, nici vorbă. Doar că tremur de frică și mă minunez că tu ești atât de liniștită.

— Hai că ești caraghios! chicotește Odette. Știi de ce?

— Deloc.

Nu văd ce-o amuză.

— Ei bine, sunt liniștită pentru că ești tu cu mine. Când sunt cu tine, mi se pare că nu mi se poate întâmpla nimic rău. Tu ești eroul meu, pentru că o cauți cu atâta hotărâre pe Emilia. Și cum m-ai ajutat ieri… Ai fost foarte curajos. Poate n-o să mă crezi, dar am și visat odată că mă salvezi. Știu, pur și simplu, că sunt în siguranță lângă tine. Și acum tocmai tu spui că ți-e frică. Nu-i așa că e comic?

În alte împrejurări, acum aș jubila. La urma urmelor, Odette tocmai a spus că sunt eroul ei. Și că a avut același vis ca și mine. E clar că între noi există o legătură absolut deosebită. Dar, din păcate, chiar când mă pregăteam să-i răspund că par mai curajos decât sunt, Schmidt începe să vorbească la telefon.

— Alo, mă auziți? spune. Da, acum stau în parcarea subterană. Puteți să veniți.

Ah, de-asta s-a făcut dintr-odată întuneric: automobilul e într-o parcare. Eu nu mă pricep prea bine, dar în filmele polițiste pe care Werner și cu mine le urmărim cu atâta plăcere la televizor, apar frecvent parcări de felul ăsta. În ele este mai mult întuneric și acolo au loc multe crime. Gulp! Fără să vreau, alunec ceva mai aproape de Odette, iar ea se lipește strâns de mine. Sfârrr, nu este deloc o senzație neplăcută. Poate reușesc și eu să mă familiarizez cu statutul de erou. Oricum, sunt mai curajos decât Caramel. Dar asta nu e cine știe ce.

Cred că s-a aprins lumina în garaj, pentru că pătura de lână s-a mai luminat. Schmidt deschide cu un mic zgomot ușa mașinii, și ne dăm seama că a coborât. Arunc prudent o privire de sub pătură – ce-o face Schmidt aici? Și cu cine a vorbit la telefon? Poate cu un complice care i-o aduce acum pe Emilia? Aud apropiindu-se niște pași, dar încă nu pot să-mi dau seama cine e.

— Bună ziua, domnule Schmidt! spune un bărbat, oprindu-se lângă automobil. Vă mulțumesc că ați adus mașina până aici. În mod normal, nu era nicio problemă să merg pe jos cei câțiva metri și aș fi luat-o chiar eu, dar cu afurisita asta de rană la picior… Deocamdată, fiecare pas doare!

— Nicio problemă. Mi-a făcut plăcere. Nici nu era nemaipomenit de murdară, m-am și mirat puțin.

— Da, aveți dreptate. Știți, mama mea e foarte sensibilă la părul de animale și de curând mi-am luat un câine. Nu vreau ca la următoarea călătorie cu mașina să facă o criză și să se sufoce.

— Fiți fără grijă!

Ha? Păr de câine? Mamă? Să se sufoce? Despre ce e vorba? Vocea celuilalt bărbat îmi pare cunoscută. Am mai auzit-o, dar nu-mi dau seama unde.

— Odette, șoptesc eu, cunoști vocea asta?

— Nu, de ce?

— Mi se pare foarte familiară.

— Mie nu. Mă mir doar că tipul povestește ceva despre un câine. Nu miroase deloc a câine aici. Și crede-mă, un automobil nu poate fi atât de bine aspirat, încât să dispară mirosurile! De câini mi-e frică, îmi dau

seama imediat când e unul prin apropiere. Și-ți spun sigur că aici n-a fost niciunul.

Hm. Dacă mă gândesc mai bine, Odette are dreptate. În mod normal, câinii răspândesc un miros puternic, pe care îl simți chiar și în locuri din care au plecat de mult. Mă cam îndoiesc că un aspirator ar putea îndepărta mirosul așa de ușor. Un lucru este clar: omul îl minte pe Schmidt. Dar de ce?

— Și, dacă tot sunteți aici, domnule Schmidt, mai am o rugăminte, continuă el. O prietenă de-a mea ar vrea să-și vândă automobilul. I-am spus că sunteți omul potrivit pentru a pune la punct hărăbaia. Știți doar: un aspect îngrijit ridică cu siguranță prețul cu câteva sute de euro. Ca să nu mai spun de noul dumitale odorizant de mașini – ăsta este visul oricărui cumpărător!

Cei doi izbucnesc în râs. Nu mai înțeleg nimic. Noi stăm – în sensul propriu al cuvântului – pe două milioane de euro, iar tipii ăștia discută despre mașini vechi.

— Mda, fac și eu ce pot, spune Schmidt.

— Nu fiți așa modest! Dumneavoastră sunteți un adevărat maestru al curățării mașinilor! îl laudă celălalt bărbat. Mașina prietenei mele are mare nevoie de serviciile dumneavoastră. Și partea cea mai nostimă e că arată exact la fel ca automobilul meu: tot un Golf albastru. Poți, te rog, să-l iei imediat?

— Sigur, nicio problemă, oricum trebuie să mă întorc la depozit. Unde e micuța comoară? întreabă Schmidt.

— Foarte aproape, pe partea cealaltă. Vino!

Comoară? Se referă la automobil? Sau poate la Emilia? Îmi adun tot curajul și mă ridic în așa fel încât să mă pot uita pe geam. Cei doi stau acum dinaintea altui automobil. Când individul de lângă domnul Schmidt se întoarce cu fața la noi și vine din nou la mașina noastră, îl recunosc imediat: este domnul Salemke, profesorul de pian! Profesorul de pian al Emiliei!

Dintr-odată, totul mi se limpezește în cap: am urmărit tot timpul persoana greșită! Domnul Schmidt nu este răpitorul. El nici nu-și dă seama că e părtaș la o

infracțiune. Se pare că i-a adus domnului Salemke mașina fără să bănuiască nimic. Și, o dată cu ea, banii de răscumpărare. De aceea i s-a cerut doamnei Stetten să ascundă bine punga sub scaunul din față: pentru ca Schmidt să n-o vadă. Și asta cu mult înainte de ora la care trebuia să aibă loc, de fapt, depunerea banilor. Cu siguranță astea au fost noile indicații ale lui Salemke, despre care poliția nu știe nimic. Și acum Schmidt, tot fără să bănuiască nimic, o să ducă celălalt automobil albastru la depozit. Poliția va ține sub observație mașina falsă, în timp ce Salemke va fugi departe, departe, cu banii de răscumpărare cu tot! Cam așa cred că arăta planul răpitorului! Sfântă sardină în ulei! E diabolic, dar genial!

— Winston, ce e? întreabă Odette, ieșind și ea de sub pătură. Chiar îl cunoști pe omul ăla?

— Da, este profesorul de pian al Emiliei, domnul Salemke. L-am mai văzut la școală, pentru că ne ajută cu montarea musicalului.

— Serios? Ce coincidență să apeleze tocmai la serviciile domnului Schmidt!

— Nu, o contrazic eu, nu cred că este o coincidență. Cred că, de fapt, Salemke este răpitorul. Și l-a convins pe Schmidt să-i aducă banii de răscumpărare fără să bănuiască absolut nimic.

— Hm, nu înțeleg cum vine asta. Cum ți-a venit ideea? Scrisorile miroseau toate ca acest domn Schmidt.

— Mda, nu știu exact cum se explică asta, dar trebuie să existe o explicație logică. Restul ți-l spun mai târziu, când ne-om liniști, Odette. Acum trebuie să ne gândim cum să ieșim din bucluc. Fiindcă Schmidt va pleca imediat cu celălalt automobil la depozit, iar noi vom rămâne singuri aici cu un infractor în garaj. Ce ar trebui să facem acum…?

Deodată, cineva smucește portiera din spate a mașinii. Eu sunt atât de uluit, încât nu mai reușesc să mă ascund sub pătura de lână. În schimb, mă trezesc față-n față cu Salemke. Pe tăvița mea cu nisip, asta nu e deloc bine!

— Domnule Schmidt! strigă Salemke, surprins la culme. Ați adus cu dumneavoastră două pisici?

— Două pisici? Nu, cum așa? se miră el, venind în fugă spre noi. Ah, nu! Nu se poate! Ce-i cu voi iarăși aici?

— Le știi pe astea două? spune Salemke, iar vocea lui sună atât de ascuțit, încât cu ea s-ar putea tăia lejer în cuburi mici niște ficat de pasăre proaspăt gătit.

— Vorba vine. S-au tot fâțâit ieri prin depozit. Erau însoțite de o doamnă mai în vârstă. Foarte ciudată tipa! Rusoaică sau cam așa ceva. Am avut impresia că pisicile caută ceva la mine în birou, povestește el, pufnind în râs. Niște nebune! Ce să caute la mine două mâțe?

Salemke nu râde, ci ne țintuiește cu privirea. Nu mă simt în largul meu. De fapt, de mult nu m-am mai simțit în largul meu. Încerc să mă fac mic de tot și să-mi schimb cumva înfățișarea. Din păcate, e în zadar!

— Pe tine te-am mai văzut eu undeva, zice el, încercând să-și amintească. Exact. La școală. Tu ești motanul din *Motanul încălțat* – mâța fetei ăleia, Kira sau cum o chema-o. Ce coincidență, mâțelor, nu-i așa?

Acum și Schmidt se uită mai atent la noi.

— Hm, acum, dacă spuneți dumneavoastră, s-ar putea, într-adevăr, să fie animalul pe care l-au adus cu ei copiii în prima zi de repetiții. Mie ideea lor mi s-a părut de-a dreptul prostească, dar copiii ăștia nu dau doi bani pe ce zic eu.

— Da da. Artiști, ce să-i faci?

Vocea lui Salemke sună atât de rece, încât mă trec fiori pe șira spinării. Se întoarce din nou spre Schmidt.

— Atunci, bine. Lăsați pisicile în grija mea. Acum duceți-vă cu automobilul prietenei mele la depozit, am eu grijă ca fugarii ăștia să ajungă cu bine acasă.

Aș fi gata să pun pariu pe o porție uriașă de ficat de pasăre că Salemke nu are nicio prietenă și că nici n-are de gând să ne ducă acasă. Nu cu bine. Ba chiar dimpotrivă!

Salvare în ultimul minut! Sau nu?

Observ cum crește panica în mine. Cam așa trebuie să se fi simțit Caramel când era înțepenit în pubelă. Cu totul neajutorat și expus. De cealaltă parte a cutiei de carton în care ne aflăm, se aude înăbușit vocea lui Salemke:

— Haideți, gata cu gălăgia! Aici oricum nu vă aude nimeni. Cei doi pensionari de la parter sunt la cumpărături și neroada de Schneider întotdeauna uită să-și ducă gunoiul. Dacă în două ore, să zicem, vin gunoierii, atunci s-a zis cu voi mai repede decât puteți spune Whiskas.

Whiskas? Cum aș putea să vreau să spun Whiskas într-o situație atât de îngrijorătoare? Dau din picioare cât mă țin puterile, împingând peretele cutiei de carton în care tocmai ne-a băgat Salemke.

— Liniște! strigă din nou Salemke. Lighioanelor! Nici acum nu pot să cred că sticleții au fost prea cretini ca să mă găsească, iar două patrupede mi-au dat de urmă. N-o să pricep niciodată de ce ați vrut să vă amestecați în povestea asta și ce plan aveați. Dar că ați avut un plan, asta este evident. N-are cum să fie o întâmplare faptul că apăreți peste tot. Ei, lasă acum, nu mai contează. În orice caz, mie n-o să-mi mai faceți neplăceri.

Eu mă străduiesc mai departe să scap din închisoarea asta, dar, din păcate, cartonul este atât de neted, încât, în ciuda ghearelor mele ascuțite, alunec întruna. Mi se pune un nod în gât. Îmi este și cumplit de cald. Și pe urmă mai e și duhoarea asta incredibilă: un infern!

— În zadar! oftează Odette. N-o scoatem la capăt. Curând omul ăsta groaznic o să plece și o să ne lase în voia sorții. Și atunci…

Vocea i se frânge. Încetez să mă zbat și mă așez lângă ea pe fundul cutiei.

— Să nu ne pierdem cu firea, Odette! Da, nu e deloc bine, dar cumva tot o să ieșim noi de aici. Îți promit!

De fapt, cred că n-avem nicio șansă, dar mi se pare important acum să-i transmit calm și siguranță. La

urma urmelor, eu sunt eroul lui Odette.

— Hei, v-ați potolit, în sfârșit? Foarte bine. Vă promit un lucru: când voi ajunge în Caraibe cu cele două milioane – ceea ce ar putea să se întâmple mâine pe la prânz –, voi aprinde două lumânări în amintirea voastră la prima biserică pe care o văd. Pentru cele două pisici curajoase, dar idioate, care au crezut că pot să mă tragă pe sfoară, râde el cu răutate. Două pisici împotriva unui om! Ha! Ha!

Incredibil! Câtă nemernicie! Îmi iau pentru ultima oară avânt și alunec din nou de-a lungul peretelui de carton.

— Adio! Să nu vă mai văd!

Pașii lui se depărtează. Curând nu mai pot fi auziți și se face liniște deplină. Sfântă sardină în ulei, ce ne facem acum?

— Winston?

— Hm?

— În caz că nu scăpăm cu viață, vreau să-ți mai spun o dată că mă bucur să te am ca prieten. M-am simțit foarte bine cu tine. Iar când am zis că ești eroul meu, am vorbit foarte serios.

Simt că mă cuprinde un val de căldură. Și, în mod cu totul excepțional, nu e din cauza temperaturii din cutie.

— Da, păi…

Pe scândura mea de ascuțit ghearele! De ce mă bâlbâi? Sunt de-a dreptul penibil! Chiar și în pragul morții, ca erou, ar trebui să pot să mă exprim ceva mai șlefuit! Mai încerc o dată:

— Cred că fără tine n-aș fi fost așa de curajos, știi asta? Tu mă faci să fiu curajos.

Odette mă privește țintă, cu ochi mari.

— Ce vrei să spui?

— M-ai auzit. Fără tine aș fi luat-o la sănătoasa ca un laș în loc să-l ajut pe Caramel. Și cu siguranță n-aș fi format echipa celor patru animale cu mușchi tari, ăăă, muschetari. Cred că am vrut să te impresionez. Și acum, când ar fi cu adevărat important să fiu un erou, nu pot nici măcar să te scot din idioata asta de cutie. După mine, sunt mai degrabă un ratat.

— Hei! zice Odette, dându-mi un ghiont. Nici vorbă de așa ceva! Ești un motan superinteligent. La drept

vorbind, eu nu cunosc altă pisică mai inteligentă decât tine!

— Dar eu cunosc.

— Da? Pe cine? Precis nu e vorba de Caramel sau de Spike, glumește ea.

— Nu. Mă refer la tine, bineînțeles. Tu ești cea mai inteligentă.

„Și cea mai frumoasă”, adaug eu în gând, dar prefer să n-o spun. O cutie de carton aruncată într-un tomberon nu mi se pare deloc ambianța potrivită pentru o asemenea mărturisire.

Apoi niciunul nu mai spune nimic. Este o liniște deplină. Ce-i drept, după un timp, afară începe să se audă un zgomot de mașină hodorogită. Sfântă sardină în ulei, asta trebuie să fie mașina de gunoi! Rămâi cu bine, lume minunată!

Dar nu este mașina de salubrizare. Când vehiculul se apropie, recunosc voci omenești. Kira! Și Tom! Și Pauli! Bunule zeu al pisicilor, ne-ai auzit rugăciunile! Dar mă întreb ce scoate zgomotul ăla – doar nu pantofii de sport ai copiilor!

— Asta e ușa? o aud pe Kira întrebând.

Niciun răspuns. În orice caz, nu unul pe care să-l pot auzi. În schimb, cineva începe să lovească niște obiecte de metal unul de altul. Cei puțin așa îmi sună, ca un ciocănit puternic.

— Hm, așa n-o să iasă nimic, constată Tom. Trebuie să încercăm s-o ridicăm cumva.

Un sunet mai slab, ca un râcâit, apoi dintr-odată un pocnet tare. Kira, Tom și Pauli jubilează. Au reușit! Acum cineva își face de lucru cu tomberonul, pentru că suntem zgâlțâiți zdravăn. Și deodată pe lângă cutie pare să treacă un curent de aer răcoros. Odette și cu mine începem un adevărat tărăboi. Câteva minute mai târziu, cutia se clatină: cineva ne ridică și deschide capacul. Dintr-un salt, Odette și cu mine am ieșit din cutie. Ura! În sfârșit, suntem din nou liberi!

Odată ajunși la aer liber, văd că n-au venit doar Kira, Tom și Pauli: din echipa de salvare fac parte și Caramel și Spike. Kira se apleacă și mă ia în brațe.

— Bietul de tine! Cum ai nimerit aici?

Scot un miorlăit sfâșietor și Kira mă strânge imediat în brațe. Splendid! Prinde bine după tot stresul!

— Fii fericit că ai niște prieteni atât de grozavi! spune apoi Kira. Dacă ăștia doi nu ne-ar fi căutat la școală, niciodată n-am fi venit aici!

Și atunci Odette și cu mine am fi aterizat în mașina de gunoi? Vai de mine! Deci ne datorăm salvarea lui Spike și lui Caramel? Ei, acum chiar am rămas uluit! Miorlăi și mă uit la cei doi. Kira pare să înțeleagă.

— Da, au făcut așa o gălăgie la școală, încât m-am speriat groaznic. Mi-am dat seama că trebuie să se fi întâmplat ceva rău. Așa că am fugit de la repetiții.

Tom și Pauli confirmă cu o mișcare din cap.

— Da, a fost foarte mișto, zice Tom. Trebuia să-i fi văzut pe Heinson și pe dramaturgul ăla ciudat. Ce figuri au făcut când Kira a sărit, pur și simplu, de pe scenă și noi ne-am luat după ea. A fost o chestie de onoare!

— Cum de ați știut unde suntem? îl întreb pe Spike, cu ochii în pământ.

— Caramel a avut un fel de presentiment – zicea că nu poate să-și închipuie cum caraghiosul de Schmidt ar putea să se plimbe prin tot orașul cu banii la el. Este mult prea periculos, dacă poliția era pe urmele lui. Așa că s-a luat după voi și a ajuns chiar la țanc: din mașină, voi probabil nu v-ați dat seama, dar ați luat-o imediat după colț și apoi ați tras în garajul ăsta. Și atunci Caramel s-a strecurat înăuntru și a văzut totul.

— Uau, Caramel, nu te-aș fi crezut în stare! Ce idee extraordinară ai avut! Ne-ai salvat viața!

— Ah, ce spui! protestează Caramel cu modestie. Doar era firesc să fac așa. Unul pentru toți și toți pentru unul, nu? M-am cam speriat când am văzut ce face cu voi tipul ăla. Nici eu nu voiam să aterizez din nou în pubelă. Așa că m-am ascuns bine și am ieșit din nou când individul a plecat din garaj. Apoi l-am luat pe Spike de la depozit și am fugit la școală. Iar restul poveștii îl știți.

Odette este și ea mută de uimire. Caramel este eroul momentului, cine și-ar fi închipuit?

— Când am plecat de la școală, mai întâi am luat-o, bineînțeles, spre depozit, explică mai departe Kira,

crezând că mai sunteți acolo, însă Caramel și Spike ne-au îndrumat încoace destul de repede. Dar n-am reușit să deschidem ușa garajului. Așa că Tom s-a întors la depozit și a venit cu un cărucior și câteva unelte de folos. Printre ele, a adus și o rangă. Cu asta am deschis ușa.

Aha! Deci ranga făcea atâta zgomot! Cine s-ar fi gândit că, împreună, niște copii și niște pisici pot să facă atât de multe?

— Acum mai trebuie doar s-o găsim pe Emilia și cazul este încheiat, spune Tom. Ne-am descurcat destul de bine, nu-i așa?

— Nu chiar! se aude deodată un glas de afară.

Înțepenesc de groază: s-a întors Salemke!

— Dacă credeți că vă puteți băga nasul în ciorba mea, trebuia să vă sculați mai devreme. Sau să fiți mai puțin zgomotoși. Puteam să vă aud și de la mine de-acasă.

Din doi pași rapizi, vine lângă noi și o înșfacă pe Pauli. Ea strigă și se zbate, dar Salemke o ține strâns, cu brațul pe după gâtul ei.

— Am ajuns la finalul spectacolului, dragi elevi și dragi pisici! Acum fiți cu toții așa drăguți și veniți cu mine!

— Domnule Salemke! strigă Kira. Dați-i imediat drumul lui Pauli! Ce v-a apucat? Și unde ați ascuns-o pe Emilia?

Dar Salemke nu face decât să râdă.

— Hai că e nostim! Motanul încălțat s-a supărat pe mine. Ascultați la mine, țânci fără minte ce sunteți, spune el cu asprime. Ori faceți imediat ce vă spun eu, ori o iau pe prietena voastră cu mine. Și jur că n-o să-i placă!

El pleacă și trage așa de tare de Pauli, încât ea de-abia mai respiră și începe să tușească. Este îngrozitor să privești așa ceva. Dar de data asta suntem complet neputincioși, pentru că dacă îl atacăm pe Salemke, o va chinui și mai tare pe Pauli. Aș urla dacă aș putea!

Prin urmare, alergăm în urma lui Salemke, trecând printr-un culoar îngust într-o încăpere mică. Aici nu sunt decât niște pereți de lemn – trebuie să fie niște cămări pentru locatari.

Salemke deschide ușa uneia dintre ele.

— Haide, înăuntru cu voi!

Kira și Tom intră fără să crâcnească în cămară și noi după ei. Salemke mai rânjește o dată cu toată gura la noi, apoi o eliberează pe Pauli și-i dă și ei un brânci în cămară. După aceea închide ușa de lemn cu un lacăt.

— Așa, acum puteți medita puțin la păcatele voastre. Veți avea destul timp pentru asta. O să mai dureze ceva până veți fi găsiți aici. Același lucru e valabil și pentru draga voastră prietenă Emilia. Fără mine sigur nu vă găsește nimeni.

Râde strident și fuge iar pe culoar. Încă auzim ecoul râsului său. O lovitură zdravănă, un strigăt puternic, după care se lasă liniștea.

O liniște de moarte.

Întrebări peste întrebări! Și destul de multe răspunsuri

— Bun, dacă vă înțeleg corect, doamnă Kovalenko, erați în căutarea nepoatei dumneavoastră, Kira, care chiulea de la școală. Și atunci ați trecut *întâmplător* pe lângă un depozit de fier vechi și ați văzut *din întâmplare* cum nepoata dumneavoastră, însoțită de doi colegi de clasă și de două pisici, tocmai șterpelea o rangă.

Babușca încuviințează din cap mulțumită.

— *Korrektnâi!*

— Asta înseamnă „da”, explică Kira.

— Bine.

Polițistul oftează și contemplă foaia de hârtie pe care a notat declarația babușcăi. Noi, adică babușca, Kira, Werner și cu mine, suntem la circa de poliție și trebuie să explicăm exact cum s-a petrecut ieri toată harababura. Werner a venit cu noi doar ca să ne ofere sprijin moral. În rest, habar n-are ce s-a întâmplat. Mă bucur, totuși, că e cu noi. În schimb, Ana s-a speriat ieri atât de tare, încât am fost de părere cu toții că ar fi mai bine să rămână acasă. În fond, o cădere nervoasă la circa de poliție n-ar fi fost de niciun ajutor.

— Și, după ce ați zărit-o *din întâmplare* pe nepoata dumneavoastră, nu i-ați cerut socoteală, ci ați urmărit-o pe ascuns. Așa ați văzut *din întâmplare* că deschide forțat o poartă de garaj, continuă polițistul.

— *Korrektnâi.*

— Pe urmă ați văzut că toți copiii intră în garaj. De aceea, v-ați dus și dumneavoastră acolo și ați observat cum suspectul îl ia ostatic pe unul din copii și apoi îi încuie pe toți. Apoi l-ați lovit pe suspect cu ranga lăsată acolo.

Babușca aprobă din cap.

— *Korrektnâi.* Exact așa a fost.

— Adică un caz clasic de autoapărare! intervine Werner, care încearcă și el să se facă util.

— Sunteți jurist, domnule profesor? îl întreabă polițistul malițios.

— Nu.

— Și atunci?

— Sunt fizician.

La asta polițistul nu mai face niciun comentariu, ci doar pufnește disprețuitor. Asta spune multe, după părerea mea. O fi înțeles cum s-au petrecut lucrurile de fapt?

A fost așa: după lovitura ușoară pe care a încasat-o Salemke în cap cu ranga (lovitură căreia, din fericire, i-a supraviețuit), noi am chemat imediat poliția. Polițiștii au venit și l-au arestat sau, mai bine zis, l-au luat de acolo. Pentru că nu se putea sta de vorbă cu el, a trebuit să fie chemată o ambulanță. Abia trezit din leșin, Salemke a dezvăluit unde o ascunsese pe Emilia, așa că fata este acum din nou în siguranță.

Povestea s-a terminat cu bine pentru toți în afară de Salemke, dar, în mod straniu, se pare că polițiștii nu se mulțumesc cu atât. Acum vor să știe tot ce s-a întâmplat, cu cât mai multe amănunte.

Prin urmare, polițistul mai mâzgălește ceva în carnet și se întoarce din nou spre babușca.

— Dar de unde știați că nepoata dumneavoastră nu era la școală?

Babușca face o figură de parcă i s-ar fi pus cea mai stupidă întrebare.

— Profesoară sunat acasă. Fiica mea e la medic, deci mă duc eu la telefon. Profesoară era foarte furioasă, fiindcă copil fugit, pur și simplu. Deci eu am promis să caut copil și să aduc înapoi. În Rusia copiii care merg la școală trebuie să fie ascultători! Fără excepție!

Își încruntă sprâncenele și coafura ei ca un turn se clatină puțin din cauza indignării față de atâta nesupunere în școlile germane.

Ce-i drept, eu sunt destul de sigur că nu face decât să joace teatru pentru poliție. În realitate, după telefonul doamnei Heinson, babușca a priceput imediat că Kira încerca s-o salveze pe Emilia și că poate avea nevoie de ajutor. Altminteri de ce ne-ar fi căutat bătrâna la depozit? Nu, nu. Nu mai pot să zic nimic rău despre babușca. Ea a pus imediat totul cap la cap, și-a dat seama de gravitatea situației și apoi, cu o lovitură

zdravănă, l-a scos din joc pe maleficul Salemke. O femeie de toată isprava, babușca noastră!

— Hm, tușește ușor polițistul, și după asta ați găsit-o din prima. Ia te uită, ce întâmplare!

— Korrektnâi, zâmbește babușca. Și cum merge bărbat?

— Vă referiți la răpitor? Are un cucui cât toate zilele și o să trebuiască să mai rămână puțin în spital.

— Aha! face babușca mulțumită. Deci pot pleca? Trebuie încă gătesc și răpitor acum la închisoare. Totul bine, nu?

— Desigur. Deocamdată puteți pleca. O să scriu mai târziu procesul-verbal, probabil c-o să trebuiască să mai veniți o dată aici ca să-l semnați.

Babușca se ridică și întinde mâna după poșeta ei. În același moment, un bărbat intră în camera de audieri. L-am mai văzut – în camera de zi a familiei Stetten.

— Bună, salută el amical. Sunt comisar-șef Michael Bayer. Conduc SOKO Emilia.

— SOKO? repetă Kira.

— Sonderkommission, Comisia Specială, explică Bayer. Este unitatea specială care a avut misiunea de a o găsi pe Emilia. Dar n-am făcut decât s-o căutăm. De găsit, ați găsit-o voi. De aceea sunt acum aici. Voiam să-ți mulțumesc pentru curajul tău, Kira. Chiar dacă ai fost cam nesăbuită și, de fapt, ar trebui să te dojenesc.

— Cum se simte Emilia? întreabă Kira cu toată modestia.

— Se poate spune că e bine, zâmbește Bayer. S-a întors acasă la părinții ei, dar va avea cu siguranță nevoie de ceva timp ca să înțeleagă ce s-a întâmplat. O să primească, firește, ajutorul nostru. Sper că se va reface repede.

Kira încuviințează.

— Credeți că o putem vizita curând?

— Cred că da. Are mare noroc cu prietenii ei. Nu știu dacă am fi găsit-o fără ajutorul vostru. Cum am spus: de fapt, ar trebui să vă cert, dar ați avut dreptate în privința lui Salemke. Cum de-ați ajuns la el?

— Ăăă, se bâlbâie Kira, care sigur nu vrea să îi spună că succesul trebuie pus pe seama colaborării

excelente dintre copii și pisici. Se purta atât de suspect, că am început să-l urmărim. Așa a fost.

— Mda, înseamnă că unul dintre voi a avut nas bun. Noi îl bănuiam pe proprietarul depozitului, care lucrează și la școala voastră. Dar n-am băgat de seamă că a transportat, din greșeală, banii. Credeam că predarea banilor se va face abia după două ore. Așa se precizase în scrisoare. Dar se vede că după aceea Salemke a sunat-o pe doamna Stetten și a chemat-o mai devreme la depozit. Iar dumneaei nu ne-a spus nimic, pentru că se temea pentru copilul ei. Bine că ați fost voi acolo!

Babușca ascultă explicațiile polițistului vădit plictisită. Cască.

În schimb, Werner e numai ochi și urechi și mai are o întrebare care-i stă pe suflet.

— Un lucru n-am înțeles: de unde se cunosc Schmidt și Salemke? Cum se face că unul îi duce celuilalt acasă automobilul? Schmidt trebuie să fie și el implicat cumva în povestea asta.

— Nu, nu cred, răspunde comisarul. După datele noastre, lucrurile stau așa: Schmidt nu lucrează numai ca intendent, ci a și închiriat depozitul de fiare vechi, unde comercializează din când în când mașini vechi, pe care mai înainte le recondiționează. Salemke fie l-a cunoscut la școală, fie îl știa dinainte, pentru că locuiește lângă depozit. În orice caz, într-o zi a cumpărat o mașină folosită de la Schmidt.

— Aha, face Werner, dar se vede din privirea lui că nu e foarte convins. În orice caz, acum înțeleg în sfârșit de ce scrisorile de șantaj miroseau atât de puternic a domnul Schmidt: pentru că el pune întotdeauna în mașinile pe care le vinde câte un odorizant cu parfum de brad. Dacă Salemke a venit de fiecare dată cu mașina când a adus scrisorile, ele au luat, firește, mirosul acesta puternic. Se explică. Așa trebuie să fi fost!

— Pentru că Salemke a observat că Schmidt își recondiționează întotdeauna mașinile lângă macara, i-a venit ideea să-l folosească, fără știrea lui, ca om de legătură, explică în continuare Bayer. Dar i-a văzut pe

polițiști la prima încercare de predare a banilor și a devenit prudent.

— Nu înțeleg, mărturisește Werner. Schmidt ar fi putut să-și curețe mașina și altundeva. Cum putea Salemke să fie atât de sigur că mașina se va afla exact unde a precizat el în scrisoarea de răscumpărare?

— Nu, nu, Schmidt își curăță mașinile întotdeauna în același loc, spune Michael Bayer. L-am și întrebat. Lângă macara este aspiratorul industrial. Astfel, Salemke a găsit exact locul potrivit pentru predarea banilor. Când doamna Stetten era pe drum, el l-a sunat pe Schmidt, ca să-l facă să plece de lângă mașină. Cât a lipsit domnul Schmidt, doamna Stetten a ascuns în așa fel banii de răscumpărare, încât să nu se vadă. Iar mai înainte Salemke și-a mai procurat o mașină, aproape identică cu a lui. Ba i-a și prins același număr de înmatriculare. Cred că și-a făcut socoteala că vom ține destul de mult timp sub observație mașina falsă, dându-i răgaz să fugă. Și probabil că asta am fi făcut, dacă nu l-ar fi demascat copiii.

— Aha. Și de unde o cunoștea el atât de bine pe Emilia?

— Era profesorul ei de pian. De aceea a avut fata încredere în el. Iar el știa că părinții ei sunt avuți. A ascuns-o într-unul dintre apartamentele închiriate de el. Totul a fost pregătit cu mult timp înainte.

— Spuneți-mi, întreabă prudent Kira, sunteți sigur că nimeni nu l-a ajutat pe Salemke? Doi copii mi-au povestit la un moment dat că o femeie le-a dat una dintre scrisorile de răscumpărare. Mi-e teamă să nu fi avut un complice care să caute acum să se răzbune pe noi.

Miorlau! Corect! Un gând nu prea liniștitor!

— Nicio grijă! râde polițistul. În apartamentul în care era ascunsă Emilia am găsit și o perucă blondă. Cred că femeia cu pricina era tot Salemke.

— Ha! strigă Kira. Acum m-am liniștit. Atunci mai am o singură întrebare.

— Care anume?

Adulții o privesc surprinși pe Kira.

— Cine preia acum dirijarea orchestrei pentru musicalul nostru? Domnul Salemke sigur nu mai are

cum!

Motanul încălțat

Cu puțin timp înaintea premierei, starea de spirit este atât de încordată, încât aproape c-aș putea cânta pe mustățile mele ca la vioară! Miorlau! Mă simt groaznic. Oare asta e ceea ce domnul Fernandez numește „trac”?

Emilia vine în spatele cortinei.

— Hei, vă mai spun tuturor încă o dată: pumnii strânși și bateți în lemn!

Pumni și bătaie? Asta nu sună prea prietenos! Trag un miorlăit.

Kira râde.

— Nu, Winston, așa se spune la teatru. Dacă spui, pur și simplu, „Mult succes!”, se pare că aduce ghinion.

Ia te uită! Păi de unde să știe un motan toate astea?

— Așa e, spune Emilia. Dar o s-o scoateți voi la capăt! Pe mai târziu!

— Emilia! strigă Kira în urma ei înainte ca fata să dispară de cealaltă parte a cortinei.

— Da?

— Ești sigură că nu te superi?

— De ce să mă supăr?

— Că joc eu rolul tău.

Emilia râde.

— Absolut deloc, Kira! Mă bucur că sunt din nou în siguranță. Să joc teatru ar fi fost prea obositor pentru mine acum. Dar ia aminte: următorul rol principal ți-l suflu garantat!

Amândouă fetele râd, apoi Emilia pleacă. Eu încerc să mă relaxez. Odette, Spike și Caramel or fi tot atât de agitați ca mine? Oricum, împreună cu mine, ei formează o ceată de pisici care, în următoarea oră și jumătate, îl va însoți pe scenă pe Motanul încălțat. Domnului Fernandez i s-a părut genială ideea de a aduce pe scenă mai multe pisici. Și așa se face că cei patru muschetari și-au găsit o nouă misiune.

Atenție! Muzica! Începe spectacolul!

Când cortina se lasă pentru ultima oară, izbucnește o larmă asurzitoare. Trag cu ochiul pe sub bucata de stofă: oamenii sar de pe locurile lor pentru a aplauda. Uralele răsună cu tot mai multă putere, colegele și colegii bat din picioare de entuziasm. Pe mine mă trec toate transpirațiile. De ușurare. Și de bucurie! Căci, cu toată modestia, am fost fantastici! Mai ales, Kira, care și-a făcut o intrare de pomină în lumea teatrului.

Colegii mei de scenă se prind de mâini și trec de cealaltă parte a cortinei. Noi, pisicile, fugim după ei și ne așezăm la marginea scenei. Coada lui Caramel zvâcnește suspect.

— Vai, bătrâne, ce gălăgie e aici, se plânge el.

— Nu te prosti, bucură-te și tu! îl ceartă Odette.

— Asta și fac!

Dacă ar putea zâmbi, Caramel ar zâmbi.

Când publicul s-a mai liniștit, doamna Heinson și domnul Fernandez vin pe scenă. Fac o plecăciune, după care doamna Heinson cere un microfon.

— Dragi iubitori de teatru, dragi elevi, dragi părinți și bunici! Cred că suntem cu toții de acord că am asistat la o prestație extraordinară.

Din nou aplauze. Doamna Heinson așteaptă să se potolească.

— Toată echipa a muncit din greu. Le mulțumesc tuturor pentru asta și îi mulțumesc în special domnului Fernandez, care, ca dramaturg, este un adevărat profesionist și a muncit foarte intens cu noi în ultimele săptămâni. Multe mulțumiri, domnule Fernandez!

Aplauze, aplauze.

— La început, această reprezentație n-a părut să stea sub bune auspicii. Ne-am confruntat cu niște probleme neprevăzute. Dacă totul a mers apoi atât de bine, asta se datorează, printre altele, și unei persoane pe care țin să o amintesc acum: Ana Kovalenko s-a declarat gata să preia conducerea orchestrei după ce, din cauza unor împrejurări neașteptate, n-am mai putut recurge la serviciile dirijorului nostru. Doamnă Kovalenko, vă rog să veniți puțin pe scenă!

Un freamăt străbate publicul. Firește că toată lumea din sală știe ce s-a întâmplat. Ana s-a ridicat de la pian și a venit pe scenă. Când, în cele din urmă, se află

lângă doamna Heinson, aceasta îi oferă un buchet de flori.

— Multe mulțumiri, doamnă Kovalenko! Ați fost salvarea noastră. Dragul nostru public merită o explicație: doamna Kovalenko este mama Motanului nostru încălțat, Kira. A studiat pianul la Omsk și nu cred că dezvălui prea mult spunând că pe viitor sper s-o pot câștiga pe doamna Kovalenko și pentru alte proiecte.

Ia stai așa! Cum adică „alte proiecte”? Sper că asta nu înseamnă că iarăși trebuie să ne căutăm o nouă menajeră, nu? Mă ia cu furnicături în vârful cozii! Dar nu mă pot gândi la asta acum, fiindcă publicul a izbucnit din nou în ropote de aplauze și cere un bis. Temerile mele se topesc într-un ultim cântec, dar rămân cu o ușoară indispoziție.

***

O oră întreagă și câteva porții de pelmeni mai târziu, s-a topit și indispoziția mea într-o stare de bine. Ca să sărbătorim, babușca a gătit o oală uriașă de pelmeni, cu o porție suplimentară pentru toate pisicile. Și așa se face că acum toți stăm cu botul în castronel și mâncăm cu poftă până când în burticile noastre de pisici nu mai încape absolut nimic. Delicios! Și trebuie să spun că pelmenii babușcăi sunt mai gustoși până și decât cei ai Anei.

Îndopat cum sunt, mă târăsc în sufragerie, să mai stau cu bipezii. Și acolo domnește o liniște de mâncăcioși.

În cele din urmă, Werner își pune deoparte furculița și ridică paharul.

— Dragii mei, nu pot să nu beau din nou în cinstea bucătăresei! Doamnă Kovalenko, totul a fost delicios! Ce bine că n-am mai ratat prânzul, ar fi fost o catastrofă.

Adulții ridică toți paharele și chiar și Kira își ridică paharul cu suc.

— OK, atunci în cinstea bucătăresei, dragă bunico, spune ea și apoi adaugă: Și, firește, pentru draga mea mamă! Mamă, sunt tare mândră de tine și mă bucur că

pe viitor ai s-o ajuți pe doamna Heinson și cu alte lucruri!

Toți beau și pe urmă pun din nou paharele pe masă.

Werner își drege glasul.

— Apropo de ajutor: ar trebui să-mi fac griji? Ana, sper că nu te pierd la fel de repede cum te-am găsit! Ar fi groaznic!

Aha! Werner își face exact aceleași griji ca și mine!

— Nu, nu! râde Ana. O să dau cu plăcere o mână de ajutor la școală din când în când, dar nu vă las baltă pe dumneavoastră! Promit.

Miorlau! Mi-a luat o piatră de pe inima mea de motan.

— Ah, am și eu idee de ajutor, ia cuvântul babușca, iar Werner, Ana și Kira o privesc încordați. Constatat că voi în trecut nu ieșiți bine fără ajutorul meu. De aceea am bună veste pentru voi: am hotărât să rămân în Hamburg.

Babușca zâmbește cu bunătate. Kira sare în sus și o strânge în brațe.

— Ah, babușca, super! Fantastic!

Este foarte frumos să vezi cât de apropiate au devenit babușca și Kira în urma aventurii noastre. Dacă mi s-ar fi spus asta în ziua în care a sosit babușca, n-aș fi crezut.

În schimb, Ana și Werner arată de parcă i-ar fi lovit cineva în moalele capului. Nu par prea entuziasmați. Spre deosebire de mine. Mie ideea mi se pare excelentă! Mi-e clar acum că de aici lipsea cineva ca babușca.

— Ah, mamușca, ce frumos din partea ta, spune Ana. Dar te-ai gândit bine?

Babușca încuviințează din cap.

— Da. Foarrrte bine! Și când tu ești în școală, eu ajut profesor. Așa simplu e.

Werner tușește ușor, apoi ridică paharul.

— Mda, în cazul ăsta… în cinstea unei colaborări fructuoase!

Între timp, Odette a terminat și ea de mâncat și a venit în sufragerie.

— Ei, e totul în ordine aici? se interesează ea.

— Sigur, de ce n-ar fi?

— Păi oamenii mari au o privire cam ciudată, așa mi se pare. Cel puțin Ana și Werner.

— Ah, nu. Și-au dat doar seama c-o să mai aibă parte de aventuri și de acum încolo. Și se bucură.

— Aha! Înțeleg. Vrei să-ți spun ceva? Și eu mă bucur.

— Hă? Te bucuri de noi aventuri cu profesorul Hagedorn?

— Uf, tolomacule! Mă bucur că voi avea parte de noi aventuri cu tine, Winston Churchill!

Iarăși mă gâdilă în vârful cozii. Dar de data asta e de bine.

Mulțumiri
Sau sfântă sardină în ulei, bine că m-au ajutat așa de mulți oameni…

În primul rând, mă adresez cititorilor mei mici și mari: multe mulțumiri pentru primirea copleșitoare pe care i-ați făcut-o lui Winston Churchill! M-am bucurat cu adevărat ENORM de fiecare e-mail și de fiecare scrisoare în parte! Reacțiile voastre la aventurile din primul volum au fost atât de entuziaste, încât n-am putut să nu scriu imediat volumul al doilea. E drept că mi-a pricinuit ceva stres, dar trebuie să recunosc că și eu voiam să știu ce se întâmplă mai departe cu Winston și Kira.

În al doilea rând, datorită babușcăi, volumul acesta a căpătat în mod evident mai mult suflet rusesc decât volumul anterior. Așadar, am avut nevoie de o specialistă în limba rusă, în educația copiilor și în gastronomie: Vilija Giliazitvinova, studentă în pedagogie la Universitatea din Hamburg și, înainte de asta, o formidabilă au-pair în familia noastră (prâslea al nostru vrea și acum să se căsătorească cu ea…).

Mulțumesc, dragă Vilija, pentru traduceri și pentru numeroasele mâncăruri delicioase pe care ni le-ai pregătit!

Pentru volumul al doilea, Winston și cu mine am primit îndrumarea unui nou lector: Christiane Arold. Dragă Christiane, ai făcut ca schimbarea aceasta să fie foarte ușoară pentru noi, pentru că lucrul cu tine a fost foarte distractiv (sper că și pentru tine…)! Mulțumesc mult pentru extraordinarul tău simț al limbii și pentru viziunea ta dramaturgică. Și, dacă pot să-mi exprim o dorință: aș vrea să mai avem multe alte proiecte împreună! Așadar, rămâi acolo, da?

Desigur, mulțumesc din nou întregii echipe Loewe – este o adevărată bucurie să scriu cărți cu voi. Nu se termină totul la scris și, de aceea, aș vrea să-i mulțumesc în mod deosebit lui Judith Schwemmlein pentru sfaturile excelente pe care mi le-a dat pe parcursul lecturii!

Apropo de citit: Bettina Keil, agentul meu literar, a citit cartea, ca întotdeauna, o dată cu mine și nu a făcut rabat la sprijinul profesional și moral, atunci când acesta s-a impus. Dragă Bettina, mulțumesc pentru ajutorul tău valoros!

În sfârșit, le mulțumesc micuțelor Scheunemann pentru contribuția lor critică la volumul al doilea („Nu, mami, asta sună prea aiurea!”) și soțului meu pentru dragostea și răbdarea sa. Sunt foarte fericită că vă am!

Frauke Scheunemann, născută în 1969 la Düsseldorf, este doctor în Drept. A lucrat ca voluntară NDR, iar apoi ca jurnalistă și purtătoare de cuvânt. Din 2002 începe să scrie și, împreună cu sora ei, Wiebke Lorenz, publică sub pseudonimul Anne Hertz romane de mare succes.

Cărțile tipărite sub numele Anne Hertz au depășit un milion de exemplare vândute. În 2010 a apărut primul roman semnat Frauke Scheunemann, *Dackelblick,* care a devenit imediat un bestseller și a dat startul unei îndrăgite serii.

Frauke Scheunemann este căsătorită și locuiește la Hamburg împreună cu soțul ei, cei patru copii ai lor și câinele Elmo.

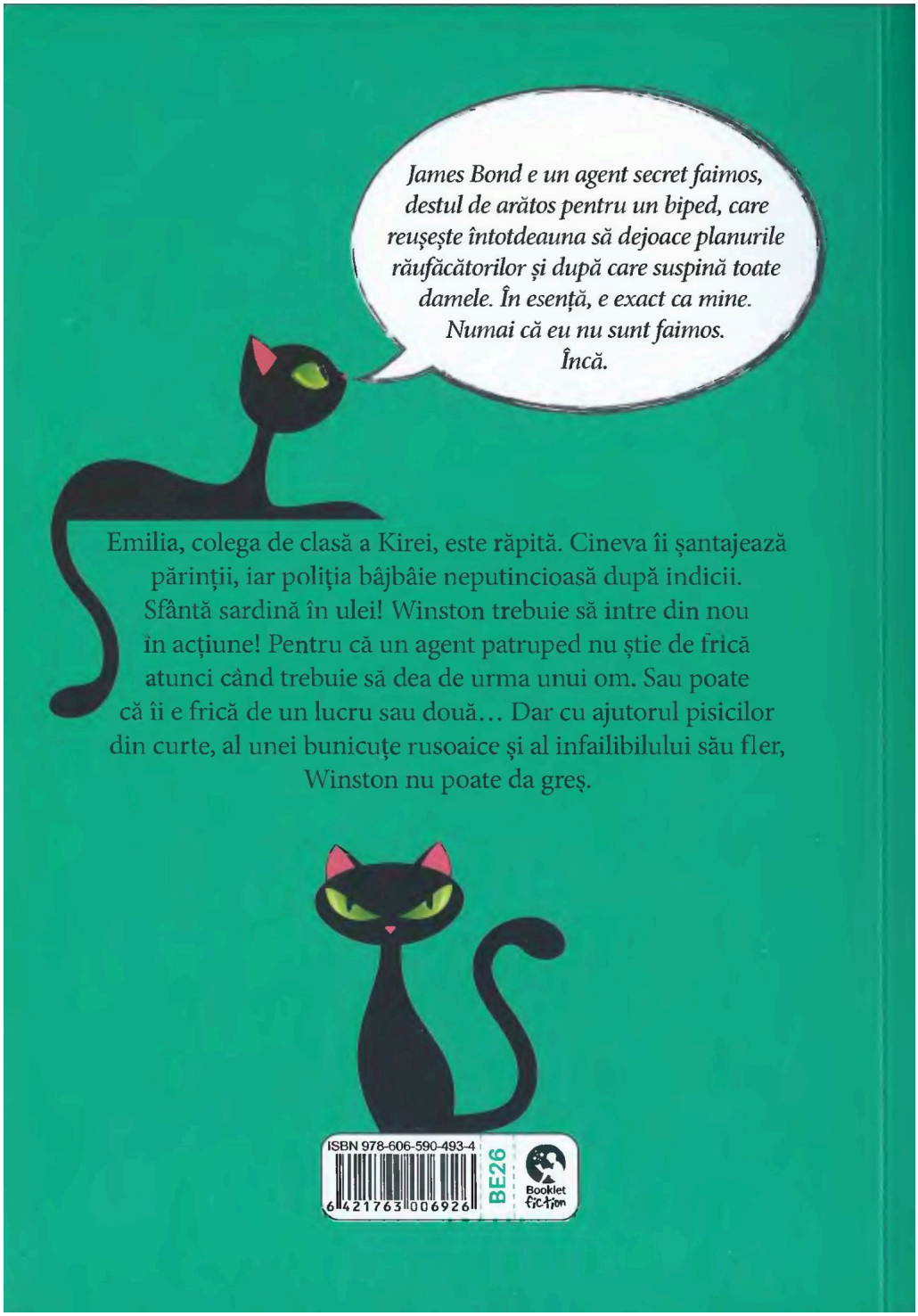
James Bond e un agent secret faimos, destul de arătos pentru un biped, care reușește întotdeauna să dejoace planurile răufăcătorilor și după care suspină toate damele. În esență, e exact ca mine. Numai că eu nu sunt faimos. Încă.

Emilia, colega de clasă a Kirei, este răpită. Cineva îi șantajează părinții, iar poliția bâjbâie neputincioasă după indicii. Sfântă sardină în ulei! Winston trebuie să intre din nou în acțiune! Pentru că un agent patruped nu știe de frică atunci când trebuie să dea de urma unui om. Sau poate că îi e frică de un lucru sau două… Dar cu ajutorul pisicilor din curte, al unei bunicuțe rusoaice și al infailibilului său fler, Winston nu poate da greș.

ISBN 978-606-590-493-4
6 421763 006926
BE26
Booklet fiction

{1} În original, joc de cuvinte intraductibil între *gebildet* („educat“) și *eingebildet* („înfumurat“) (n. tr.).

{2} Din franceză: *mais non* („ba nu“). Preluat după cel de-al Doilea Război Mondial mai ales de către copiii din zona de ocupație franceză din Germania și răspândit apoi mai departe (n. tr.).

{3} Înghețată de vanilie servită sub formă de spaghetti, cu topping de căpșune în chip de sos de roșii (n. tr.).

{4} *Klassen-Buddy*, lansat în Germania în 2014, este un program în care elevii participă activ la configurarea vieții lor școlare, învățând să își asume răspunderi (n. tr.).

{5} Winston face o confuzie între *Muskeltier* („animal musculos“) și *Musketier* („muschetar“) (n. tr.).

{6} Aluzie la un cvartet comic din zona orașului Köln (n. tr.).

Table of Contents

Prolog Sunt un erou. Sau poate nu sunt?	5
Permiteți-mi să mă prezint: motanul Winston, consilierul fetelor. În niciun caz motan de companie!	6
Oare poți să împarți un vis cu altcineva? Și cum de nu-ți poți alege colegii?	9
Muzica plutește în aer. Și bărbații sunt și ei oameni	15
Despre cum fac eu exact ce trebuie și totuși aterizez într-o pubelă	22
Câteodată îți găsești un prieten în drum spre baie	29
Urc pe scenă, iar scena e întreaga lume	34
Înghețată. Chifle cu carne. Și o veche poveste cu patru tipi tari	41
Miiiooorrlaaauuu! Miiiaaauuu! Sau: nimeni nu cântă mai frumos ca mine!	46
Mă furnică în vârful cozii. Și ea nu se înșală niciodată!	53
Nu-i de glumit cu babușca. În schimb, aventuroasele pisici de curte sunt de gașcă	58
Câteodată dintr-un secret mic se face deodată unul uriaș	65
Despre eroi și castraveți	71
Cum am gustat pelmeni siberieni. Și am aterizat din nou în gunoi	75
Mame rusoaice, educație bună și întrebări bizare	82
De ce pisicile n-au nevoie de educa?ie, iar agen?ii - de înghețată spaghetti	89
Secretul agenților de succes? Habar n-am. Și eu aș vrea să-i știu	94
O, brad frumos, o, brad frumos, nu ești doar un vis de Crăciun!	99

Educație pe rusește. Mâncare italienească. Trișat pe nemțește 104
Încep căutările! 110
De-a puia gaia 116
Comandoul „Salvați-o pe Emilia”. Fără James Bond. Dar cu Winston, agentul cu lăbuțe moi 122
O călătorie veselă pe apă. Veselă, mai ales dacă nu participi la ea… 128
Remarcabil de discreți 134
Fără colțunași pentru Werner. În schimb, o nouă misiune pentru niște muschetari involuntari 141
Despre pomi parfumați, aspiratoare și pături în carouri 147
Nu știu de ce întotdeauna am crezut că răufăcătorii sunt proști. Din păcate, nu sunt 153
Salvare în ultimul minut! Sau nu? 158
Întrebări peste întrebări! Și destul de multe răspunsuri 164
Motanul încălțat 170
Mulțumiri Sau sfântă sardină în ulei, bine că m-au ajutat așa de mulți oameni… 175